

Hü dai Ülker

- şiirler -

Yayın Tarihi:

14.05.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Hüdaî Ülker

HÜDAİ ÜLKER'İN EDEBİ YAŞAMI

Hüdaî Ülker, edebiyata küçük yaşta ilgi duymaya başladı. 10-20 yaş arasında defterler dolusu şiir yazdı. İlk şiiri 1968 yılında İzmir'de bir antolojide yayınlandı.

1974 yılında Almanya'ya gelince burada öyküye ağırlık verdi, bu arada dergi ve gazetelerde yazmaya başladı.

Yazdığı başlıca gazeteler:

1981 yılından başlayarak Kuşadası 'Ada'nın Sesi'; Edremit '9 Eylül'; İzmir 'Gazete Ege' ve 'Yeni Asır' gazeteleri. Bu iki İzmir gazetesine 4-5 yıl boyunca Berlin'deki İzmirli gurbetçilerle yaptığı söyleşileri yayınlandı. Bunlara paralel olarak Makedonya 'Birlik' gazetesinde yazmaya başladı.

Yazdığı başlıca dergiler:

İzmir'de 1980'li yıllarda çıkan 'Ortaklaşa' dergisi; İzmir'de hala çıkmakta olan 'İzmir İzmir' dergisi; Almanya'da Yüksel Pazarkaya'nın 1981-'84 yılları arasında çıkardığı 'Anadil' dergisi; Almanya'da çıkan 'Yazın' dergisi; İzmir'den yönetilen internet gazetesi 'Menderes Postası' Almanya'da (Berlin'de) iki haftada bir çıkan on bin tirajlı magazin dergisi 'Merhaba' ve şu sıralarda kendisinin haber müdürlüğünü yaptığı 'SES Dergisi' yazdığı ve yazmakta olduğu dergilerdir.

Bunlardan başka İzmir'de Asım Öztürk'ün çıkardığı Dönem dergisinde ve Berlin'de çıkmış olan 'Ekin' dergisinde de yazıları yayınlandı.

Hüdaî Ülker, Makedonya Türkleri Resmi Sitesi(www.makturk.com) editörüdür.

24 yıldır Alman Yazarlar Birliği'ne üye olan Ülker, Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi mezunudur

Fakir Baykurt, Adnan Binyazar, Yüksel Pazarkaya ve Fethi Savaşçı gibi tanınmış yazarlar, Ülker'in edebi kişiliği hakkında yazılar yazmış ve görüşlerini belirtmişlerdir.

Fakir Baykurt ve Adnan Binyazar'ın yazıları Ülker'in 'Makedonya Göçlerinin 50. Yılında Birlik Yazıları' adlı kitabında yer almıştır.

Ödülleri:

- Kreuzberg ve Tiergarten Halk Yüksek Okulları Öykü Ödülü
- Siemens Firması Edebiyat Ödülü.

Ada'ya Doğru

Kıvrım kıvrım,
tozlu yollar,
küllenmiş sevdalarımı,
gün yüzüne çıkarır.

Eski bir şarkının,
sözleri gibi,
izler keçi kalesi,
aşk yorgunlarını.

Selçuk'ta en çok,
leylekleri severdik.

Şirince sarhoş,
ederdi bizi.

Ve efes'in mermerlerinde,
buhar olurduk,
sarmaş dolaş.

Kuşadası,
sevdaların merkezi.

Beyaz gömlekli kız,
körfez gibi büyüktü,
güneşli aşkım sana
ve sular gibi derindi.

Ah,
beyaz gömlekli,
o şişko tüccara,
kaçman mı gerekti,
döndün mü geri.

Hüdai Ülker

Ağaç Ve Şehir

Duvarlar birikmiştir bu şehirde,
dağlar kendinden geçmiştir
o coşkun bakışlar metruktur artık,
karar verilmiştir bir kere,
ağaçların gözleri bağlanmıştır.

Uyku sersemi trenler kalkar istasyondan
ağaçlar hazır olur
ve toprağa bir hıçkırık saplanır
yolculuklar yapışır insanların yüzüne
herkesin yalnızlığı kendine kalır,
bir mendil sallanır, gözyaşı dökülür,
kader denir buna, sineye çekilir.

Saklanacak ne bir söz, ne bir soluk kaldı
düşünceli bir ağacı vicdansızlık kuşatmış,
konuşamaz, derdini anlatamaz,
siz büyüün çocuklar, ruhunuz yeşil kalsın
ve birikmesin şehirlerde duvarlar.

İstasyona gitmeyelim yavrum
yolculuk başlamıştır çünkü
çünkü ağaçlar çekip gitmiştir,
artık gözyaşı vardır,
keşke ağaçların dansıyla geçseydi zaman,
kaybolsaydı duvarlar, nefeslenseydi şehir.

Hüdai Ülker

Ah Bu Gecenin Bilmem Kaçları

Kentin gürültüsü uzak şimdi,
yaşamın yedi rengi çekilmiş,
arkadaşım karanlığın saatleri
ve,
şahlanan duyguların zamanı.

Ecnebi soğuklar dizlerimi bükerken,
kör isyanlar kuşatır kuvvetli vücudumu
ve ben şiir yazarım,
kollarıma düşen gölgelerin ortasında.

Derin bir uykuda olmanız gerekmez mi,
gurbetin bu saatinde, berlin'de,
diyeceksiniz.

Ah bu gecenin bilmem kaçları,
beni uykusuz bırakan, sizi meraklı.

Efendim, benim yüzüm meltemi özler şimdi.

Oturmalıyım mavi dağlar arasına,
dönmeliyim yüzümü körfeze.

Ecnebi soğuklar beni rahat bırakmazsa,
müracaatım izmir'e olur, biline.

Hüdai Ülker

Ah, Sizi Tanıyor Gibiyim

Bir yaz gününde,
bulutlardan çıkıp gelen bir yüz vurdu yüzüme
şehrin ahenginde dinlenen dudaklarım titredi birden,
yüreğim yaşamın gövdesinde yeşeriyordu,
önümde oynayan, boğuşan ve serpilten hayat vardı,
iki göz ve bir nefes
duruyordu güçlü vücudumun karşısında,
o bakışlar suskunluğuma sarışın bir sevdayı bindirdi,
oysa ben o yıllarda sevdadan yana yaralıydım
diliimde şarkılar, düşüncemde şiirlerle yaşıyordum,
kimdi dalgın tenime çarpan kız
yoksa o da mı şarkılara tutunuyordu,
bakışları bir sokak gibi gizemli,
saçları bir pencere kadar sakindi,
ergenliğime saplanmış
bir aşk mı demeliydim buna,
henüz öpüşmelere hazır değildi kalbim
yüreğim ıssız kurşunlarla eriyordu,
yaz günlerinin bütün yüzleri sarıyor beni
bu sokakların sancısında
derin bir çılgınlıkla sarmaş dolaşız
ama, azıcıkta ikimiz de,
sevimli bakışmalarımız vardı sadece,
kaçıncı şiirimde kalmıştı öpüşmeler,
onun bakışını nerede yakalamıştım,
ah, sizi tanıyor gibiyim
Alsancak'ın al'ında, Gültepe'nin gül'ünde
kaldı gökyüzümüz.
beynimde güzellik, kitabımda kandınız siz.

Hüdai Ülker

Al Şu Mendili

Yoklama defterinde kaçakçılar kaçın kurası olduğu belirtilmemiş muhtarın mahkemesi düşmüş ve bir oyun oynanmış ne roma mahkemesi ne roman kahramanı fırsatçının ifritiyle baş edemedi sayılsın bakalım çaprazda kalan yıkıntılar elde avuçta yokuşta kışta bir aydede sapağında sıkıntılar bitmez göçüp gitmiş darmadağın edilmiş çünkü göçmen kuşlar göçlerle uğraştılar sonsuza değin geçmiş günlerimize ay dökülüyor kar toplanıyor varsın uykular kırılsın camlar puslu şişeler sakindir karda korunmuş rakılar bizden yanadır paspasa izi düşmüş aspasyaların oyun bozanların her gün bağırarak geçen günlerinde kurnazlığın kurna taşındaki izdüşümüne mi bakmak lazım fırtınaların uğrak yerinde hep yalnız kalmışlığın acısıyla sivrilmek vardır sabırsızlığın bahçelerinde gezin dur kış uzasın nasıl istersen nefesime dokunursan iki elim yakandadır unutma onlar kaçın kurası olurlarsa olsunlar kiracılar değil kira parası lazım kardeşim kapatılan kapıları aç tekrar çerçinin ucuz mendilleri ilk yıkanişta can çekişir duruma gelse de çingirak sesiyle uyanıp alarma geçen gene onlardır rafların gölgesine gizlenmekten geri kalmazlar sağlam insanlar sağlaması yapılanlardır çalanlar alçalsa da sömürüler ne kadar kan çekiyor bilinmez durduysa damarın damara yaklaşması ve susutuysa kasaların kabaran sesi yenilir yutulurun sınırları aşılmıştır uzun kravatlılar rafların gölgesine gizlenerek vakit geçiriyorlar nasıl olur da büyük kurnazlık tahta raflara muhtaç kalır onların uçurumlarına başkalarının dağlarından külçeler düşüyor fakat aldırıyorlar yani bir kurnazlıktır gidiyor ve pencerenin perdeleri kısalıyor sesime karşılık veren bir aşkın hazırlık safhasıdır ve yaşananlar gecelerin körlüğü sayesinde güya yoksul politikacılar misafirliğin dördüncü gününü yaşıyorlar oysa başkasının dünyasına dokunmadan ve başlayan bir aşkı zedelemekten çerçinin mendiline ulaşmalıdır insan yoksa bir ses kendiliğinden nasıl coşabilir geberen saatlerde kapanan kapıları hangi politikacı diriltebilir dağların sesine aşık olmadan vadilerin nesine gelinebilir nefes icap ediyorsa verilmelidir bir parça mendille coşmak için kabaran bir tarihle uyanmak lazım sarpa sarmış bir kuşun eti yenmemeli çerçilerin çingırağa aşkı vardır çıkarıcı aç yatamaz peynir ekmek yiyemez kurnazlık kurna taşı sahil kaşabası bağıryanası fırtınaların uğrak yerinde yalnız kalmışlığın acısı vardır sabırsızlığın bahçelerinde gezin dur kısım kısım içimize dökülen acının yakıcısı bir mendil ve bir seferberlik türküsüdür bir bez parçasıdır fakat büyük vedalara dayanır yemeni dersin ardından Yemen çıkar ve kahve gelir uzaklardan bilmem kaçın kurası kaçakçıların sesi de kendisi de gereksizdir bu memlekette yoksuldan gölge vardır beyaz ekmekte al şu mendili sende sende kalsın bir şarkıdır dersin ardından bir göç çıkar mendiller sallanır gözyaşı dökülür yemenimin uçları çıkamam yokuşları.

Hüdai Ülker

Altınpark Sokakları İçin Üç Mevsimlik Bir Dörtlük

Kurumuş ağızları vardır Altınpark sokaklarının.
Sevgiliyi beklerken susuz kalmışlardır yaz aylarında.
Çocukların söylediğı şarkılarla dökölür burada yapraklar.
Ve döküntü hatıralar gizlenir sokaklarda, gürültüyle gelir bahar.

Hü dai Ülker

Ama Ben Seni Sevdim

bir şiir vaktiydi seni gördüğümde
yaşamın tarifini veren gözlerinde
bana dair izler buldum
ve çiçekler sundum sana

sonra zaman geçti
karanlıkta kapandı
sessizce perdelerin
şiir vakti bitti
hüzün vakti geldi

ama ben seni sevdim
aç bana perdeleri
gösterme şiir vaktinde güzünü
güz, dökülen yapraktır
beni yazlarına çekersen
çıplak ayaklarımla
sana doğru koşarım
ve öperim okyanus gözlerini

Hüdai Ülker

Anılar Yarım Kalır

Yaşam ileriye yaşanır
geride anılar kalır,
anılar,
ki hep yarım dır onlar.

Güneşli bir sokakta bir gün,
bir öykü yazarsınız,
ardı gelmez öykünün
öyledir anılar da.

Eski sokaklar,
yıkık evler,
ağlayan mevsimler,
sevenler, sevilenler,
kavuşanlar, kavuşamayanlar,
sevinçler, pişmanlıklar
sonrası belli değil
bitmemiştir, yarım dır.

Bir zaman gelir akla,
ışıklar titrer bir sokakta,
bir el tutarsınız
bir tutam saç yüzünüzü okşar
önce bir sinema, belki İkbâl, Yıldız
veya Kulüp,
ardından
Kordonboyu, İnciraltı, Narlıdere
belki Urla ve Çeşme

kumlar, kadehler,
kulaklarda çınlayan
birtakım sesler
zaman siler belki saatleri
ama an'lar unutulmaz
bir iki resim gelir geçer
gözler önünden
ve biter film,
yarım kalır anılar.

Hü dai Ülker

Anılar Yaşamazsa Çözölür Sokaklar

Sessizliğe gark olmuş karanlığımdan
her gün bir anı yükseliyor,
bir kedi gölgesinin tam ortasında
bir ömür gizleniyor gören yok,
öldürmekten anlayan bir adama
bir anıyı boğduruyorlar
bilerek boğduruyorlar, sokaklar çözölüyor,
kimse aldırıyor, yuvarlanıyor yaşam.

Bir dosta mektup götürmek
yağmurlu havaya yakışır bilirim,
bazen pürüzsüz bıçak gibidir
sokaklarda yürümek,
bağırarak ve saygısız olmak dünyaya karşı
ne getirir bütün bunlar,
silemiyorsak tozlanan alnımızı,
ne getirir begonya çiçeğinden önce
masaya hülyalar bırakmak.

Gençliğim çok rüzgar yedi burada
ben gitmeden sokaklar yerli yerindeydi
sonra yuvarlanıp gittiler,
anıların dokunulmazlığı vardı,
kimse boğamazdı onları
ve imkanlarımızı silahsız seçerdik
uzun kış günlerinde,
ah o otobüslere anılarıyla binen insanlar
çok özledim sizleri inanın.

Hüdaî Ülker

Aşk Kapımda Beklerdi

öğle vakitlerimde
sözler alev gibiydi
misafirim olurdu
sarhoş olmuş şiirler
yolum urla'ya düşerdi
dizelerim deniz,
günlerim güneş olurdu

sessizlikte kalmış
yıllarımın ağırlığı
titretirdi yaza düşen
anılarımı
ve benim gençliğim
rıhtımda beklerdi
bulutlara gizlenmiş
küskün martılar
bana dair sözler
aktarırlardı

keşke aşk türkülerim
sokaklarda kalsaydı
vapurlarım geçerken
geçmişe el sallardı
o günler urla denizinde
mavi bir seda şimdi

birkaç notum vardı cebimde
uzun sürmüş bir zamana dair
saatimden sızardı sözler
alırdı küskün dakikalarımı
ve günlerim gülerdi
öğle vakitlerimde
aşk kapımda beklerdi

Hüdai Ülker

Aşk Sorgular Beni

aşk sorgular beni güçsüz gecelerimin kimsesiz saatlerinde
taktığımız maskeler hırslı yüzlerimizde daha kaç yıl yara açacak
benbenci vücudum, iri kollarım, kocaman ellerim, ben demeyin artık
çünkü senin şiir gibi duruşlarındır bana bulutlardan dizeler indiren
zavallı kimsesiz ellerim dokunamaz senin taşlarda izi kalan aşklarına

gözlerimize kan perdesini indiren eşkiya sevinçlidir
sevgiler sunulur bize ama vücudumuz titrer de duyamaz
aşk kapıyı çalsa da parmaklarımız bükülmüyor bir türlü
bir zamanlar yağan yağmurlar bizimdi, ama kağıda düşen harfin,
toprağa düşen tohum olduğunu unuttuk

Hüdai Ülker

Aşk Ve Barış Büyür Bedenimde

Şimdi sakallarımla yol açıyorum
aşkın damarlarına doğru
evet, benim kaynayan bir gönlüm var
içim bir tepenin körfeze bakışı kadar denize meyillidir
savaşkan karıncaları kovdum ruhumdan
çünkü savaş
insanın ölümle dansıdır
o dans ki
şafakları sessiz bırakmaz
ve çocuklarla dost olamaz,
ben şarabın rengini silmeden
hayvani keyifleri de yok ettim bedenimden
kimseyi yanlış yollara saptırıp
ayaklarını taşlara çarptırmadım
akbaba değilim
kimsenin boynundan et koparmadım
saçlarımdan düşen hayat benim hayatım
sakallarımla ki beyazdır artık,
barışa koşar meşhur ayaklarım
tehdit etmem filozofları bile
aşkların dibinde toprak yığarım
yeni aşklar doğsun diye.

Hüdai Ülker

Aşk Yormuştu Beni

Sevgimin kıvırcık saçları vardı,
bitmez kaçışlarla başkalaştık.

Sen karanlığından söz ederdin,
sokak lambalarında birikirdi gözyaşın.

Otururdum yüksek bir tepeye,
şehir bana hayatını anlatırdı,
senin hayatındı o,
benim yüreğımden hasret dökölürdü.

Belki ikimiz de sert rüzgarlar yedik,
sevdaya susamıştık ama
henüz çocuktuk belki,
belki o rıhtıma gene gelirim.

Hüdai Ülker

Aşkın Nefesi

Bir aşkın nefesiyle yaşıyoruz şu günleri
ve hayatımız bir aşkla devam ediyor.
Bir aşk,
bir evin kuytusuna gizlenmiş bir çiçektir,
bazen kör bir bıçak keser dallarını,
ve karanlık layık görülür ona,
bağrına güneş doğmaz
yokuşlar yardımcı olmaz
ama onun gücü dağlar kadardır
onun toprağı yaşanmaz çünkü.
Hayatımız bir aşkla bütünleşiyor,
onu karanlıktan çekiyor gizli bir bakış
onun toprağına bereket yağıyor
kadirbilmez gençliğimiz
tırpanlasa da o bakışları
gene de unutulmaz aşk bir ömür
çünkü çarpmıştır damarlarımıza,
etimize vidalanmıştır
nefesi bir ömür şavkımız olur.

Hüdai Ülker

Aşklarım Vadimde Saklı

Kör yeller süpürür gençliğimi.
Koparmak istercesine,
Sığındığım vadiden.
O vadide oysa,
Anılarım büyür.

Kırık dökük aşkların,
Adresidir anılarım.
Acıyla kavrulmuştur
Ve kervandan düşmüştür,
Vadide kalmış,
Kırık dökük aşklarım.

Kimse bilmez,
Benim aşkla dolu,
Güneş düşmüş semtimi.
Düşlerimi büyüttüğüm,
Yıldızları arkadaşım,
Ve kalbimin ilk durağı,
Mavi bir semttir.
Gül yüzlü insanların,
Gültepe'si
Ellerinden öperim.

Kör yeller,
Süpürmeyin gençliğimi.
Bırakın güneşim,
Çocuk kalsın,
Gökyüzü bana,
Her gece yıldız atsın
Ve vademdeki ay,
Işığında aşklarımı toplasın.

Hüdai Ülker

Ateştir Gurbet

Vatan hasreti karanlık dağların pençeleridir
ve bir öfkenin kurbanıdır kanlı yüzüm.
Saçlarımızı süpürür şehrin çatık kaşlı sesleri,
bu seslerdir serçelerin kanatlarını sarartan.

İtirazım olmaz benim serçe sesine.
Saçlarımdan bağlı iken gurbet duvarlarına,
geldiğim kadar vardım,
gittiğim kadar kayıp.

Yaşam yanardağdır bazen,
yamaçlardan ateş akar su kurur.
Bazen bir fırtına serçeleri süpürür
ve gömleğim rüzgar dolar, umutlanırım.

Kanun kadar katı sözler
meydanı boş bulur.
Bir döverler beni,
bir hançerlerler.

Sevgiye vakit yoktur,
gurbettir.
Korku bilmez yağmurlar
yasaları ıslatır.

Yaşam bazen sudur yamaçlarda,
bazen ateştir gurbet.
Kimse itiraz edemez,
yasalar yetersizdir.

Hüdai Ülker

Ayrılırsam İzmir'den

Ayrılırsam İzmir'den,
hüzün kalır geriye.

Konak'tan vapur kalkmaz,
Yıldız'da üç film oynamaz.

Ayrılırsam İzmir'den,
bavulum kalır garda.

Basmane'de zaman durur,
trenler kalkmaz perondan.

Yamanlar küser bana,
İnciraltı hüzünlenir.

Sevdalarım ertelenir,
ayrılırsam İzmir'den.

Hüdai Ülker

Bahar Erişsin

Nedir bu alemin kırılan kalemlerden çektiği
Fırtınalı yaşamları suların, yükselen heyecan gemisi
Fukaralık meselesi, küpte paranın sesi, yok daha nesi
Demirin tavı gelmeden pılı pırtı avına çıktık
Emir gözükmeyen ortada, bordroları yazdırmadı yazıcı
Sandıklar satılıyor, hayat kalem kalem eksiliyor
İşlemlerde şımarıklık, Şişhane'de şişinmeler
Nedir gökyüzünün yok fiyatına gitmesi
Kaçakçılar çekinmeden çekleri düzenliyor
Onlar kaçın kurası olduklarını bildirmediler
Deri dokusu, bira kokusu, Berlin yokuşuyla uzadı yolculuk
Ve uzadı mevsimler dahi, sızlayan ayaklarda kurşun etkisi
Cinlere çitatılan çarşambalar, ceketin ceplerinde günlerin izi
Yani yağmur yağdı böyle oldu densin mi istediler
Sancılı bir zamanın buharı sessizliği örtmeye yetmedi
Sözler sulandırırsa da gözleri, söylenenler gitmez geri
Borçlar ödenir buğdayın buğusu yayılır
Başka memleketlerde derecesi yüksektir içkilerin
Fakat otobüsleri ağırdır, kaçakçılar ağır çekimde kaçtılar
Görünen köyün kılavuzluğuyla geçti yıllar
Aç defteri sivrilt kalemi, bük demiri, kır kalemi
Hayır karşıyım buna, kulağa küpe değil
Parayı küpe isteyenler yarenlik bulamayacaklar
O zaman çiçekler kesilmesin, kıvama ulaşsınlar
Söylenmesin hiçbir söz artık, yeni bir çarşaf serilsin
Ve özlenen gönüle doğru bahar erişsin.

Hüdai Ülker

Bardaki Yalnızlık

Herkes bir sevgiliyle örtüyor akşamını
ve bir sevgiliyle çare arıyor
gece yürüyüşlerine,
ki o yürüyüşlerde bizim olur yağmurlar,
bizim olur bağrımızda biriken ateş.
Canı saçlarında oynaşan bir kadının
boşluğunu bir müzik dolduruyor
her gece dolduruyor,
acı tellerin yaraladığı
parmakların gölgesinde.
Hırslı bakışlar sarıyor onun akşamını,
onun boyalı saçlarına
şarap kokan nefesler vuruyor.
Kadın her gece ürkerek yürüyor
o barın sahnesinde
kinli ve ateşlidir ayak parmakları,
onun akşamını bir sevgili örtmüyor
göğsüne sarkıyor bir çaresizlik,
akşamın rüzgarları öperken saçlarını
ne bir sevgili bekler kapıların ardında
ne de tadı vardır sessiz bir çayın.
Ölü gölgeler kamp kurmuştur kapısına
bir karşılık bulamaz boyalı saçları.
Kuşların kirlendiği dumanlı bir havada
şafaktan önce eve varsa bile
yalnız bir gölgedir vücudu,
yalnız bir gölge,
yalnız.

Hüdai Ülker

Basmane Kuşları

Basmane'ye giren sabah otobüslerine
en çok kahveciler sevinirdi
çünkü onlardı kuşları otobüslere hücum ettiren.

Güneşe gürültüyle çıkan sokakların
gözyaşıyla ıslanan sessizliği vardı burada.
Hainliği yaşamış
ama insanlığa tutunan
kadınlar geçerdi bu sokaklardan,
uykulu otobüslere dalgın ellerini açan kahveciler
kuşları hücum ettirirdi acımasızca
ve saçları taranmamış kadınlar bir şarkıyla geçerlerdi
ezilmiş taş yollardan.

Onların
her yerleri sancırdı taş yollardan geçerken,
o yollar insanların ruhuna uzanır uzayabildiğinde.
Sonra
biz yürürdük, bir tren izlerdi bizi,
kirli ayaklarımızın altında ezilirdi o taşlar,
aşk fışkırdı oteller sokağından,
korkak bir güvercin kadınlara bakardı.

Bir çorbacının masasında unutulmuş
bir anahtardı, bir kadının öyküsü,
bir çığlık gelir açık bir pencereden
ses titreşir, kimse oralı olmaz

Sararmış bir günde gelen yolcuları
kahveciler ve kuşlar karşıladı,
kadınların okyanusları akardı
çalgın ve isyankar,
bir tren kalkardı çığlık çığlığa
katran kokan raylar ve şimendifer,
makine aştı basmane kuşlarına
çünkü onun kararmış yüzüne
kuşların beyazlığı yaslanırdı.

Ağustosun terlemiş on beşinde
bir dolunay aydınlatır Basmane Meydanı'nı
otobüsler sıra sıra gelir, kahveciler kuşlara saldırır
ve biz üç film birden izlerdik
sıcak yaz günlerinde.

Hüdaî Ülker

Basmane Taşları

Bir günün bedenine bir kadının ömrü yaslandı,
tanıyorum o kadını,
güzellik saçlarında esirdi.
Onun gözyaşlarıyla trenler kalkardı Basmane'den,
vagonlar peronlara veda ederken,
Yıldız'da üç film birden oynardı.

Sefil bir çizme imalatçısı
onun karnını çiğnedi
ama çizmenin çizdiği kader girmede gözlerine
çünkü onun gözlerinden yüreklilik akardı
ve kadın ömrünü bir güne yaslardı.

Zar attılar onun hayatına,
kurşunlarla rüyalarını böldüler.
Basmane'nin taşlarında yankılandı silah sesleri,
burkuldu o taşlar
ama geçit vermediler onun ölümüne.

Bir günün bedenine kadının öyküsü yaslandı.
Evet, tanıyorum o kadını.
Çocuklarla çıkardı sokağa, hayat öperdi onu,
rüzgar öperdi saçlarını.
Sonra ben geçerdim oradan,
parkam kirliydi,
ve Basmane taşlarında gençliğim kalırdı.

Hüdaî Ülker

Basmane Trenleri Uykuları Çocukların

Hüviyetsiz bir zamanın darbeleri uyandırırdı beni
bir trenin beyaz buharları geçerken boğazımdan,
haydutlar tur atardı düşlerimde
ki o haydutlar, silahlarıyla ayırırdı ellerimizi.

İçimde yıllanmış taşlarla kaplı sokaklar
benim kent boşluğuna saplanan keyiflerim vardı
ama çocuklar,
onların ayakları yanardı
Basmane taşlarında,
görsel bir anlatımdı serilen gözlerime,
sarsılırdı içim,
onların ayakları yanardı.

Basmane taşlarındayım
sözlerim dolaşır köşeleri
sözlerim vücudumu aşamıyor
ne olur gitme diyen bir kadın sesi miydi,
onun sesi miydi duvarlara yansıyan,
kara dumanlar mıydı örten o acı vedaları
artık çocukların ayakları sığmıyor fotoğraflara.

Dinleyin ey korkunç yaz akşamları
sizin koynunuzda çocuklar
çıplak ayaklarıyla kirletmiştir
yorgun Basmane taşlarını
o gencecik öpüşler karşılarken yaşamı
kim unuttur onların
müebbet gibi duran açlıklarını
bir sanrı değildi ekmeğin gizlenmesi
o terlemiş kelepçeler kime takılmalıydı.

Burada bir ağaç bile biriktiriyor
körfezin kızılığını,
aşkı büyüten günler ağlarken içimde
nasıl firar etsin gözlerim bu şehirden,
ben olmasam
kim toplansın onca vedayı peronlardan,
bir çocuk,
artık Basmane yok içimde derse
kalkan trenleri nereye yönlendirsin hayat.

Hüdai Ülker

Başkaldırı Şart Oldu

Gurbet bulutların kanlı senin,
güneşim yol bulamaz geçmeye.

Sokağımda kamp kurar hüznün
ve isyan eder yaşıntım.

Cumartesi pazarım parçalanır.

Ey mutsuzluk ateşini yakan ordular,
geçmeyin ay vurmayan odamdan.

Hatıra defterimden adımları sildim,
şairlerim ırmakta yüzen itiraflar.

Göğsümü açıyorum ekim yağmurlarına.

Kan damlayan ellerimden,
bir bir düşüyor yüzlerin,
kaç yüzün vardı senin unuttum.

Ama zamanla öğreniyor insan,
vurkaç taktiğinin çirkinliğini.

Kollarım acımasız bir kelepçede,
baştığım yerlerde cam kırıkları,
çığlıklarım karanlıkta yitiyor.

Kaldır bulutlarını gurbet,
üzerime kan yağdırma.

Bana bir yüz görünsün isterim
ve alsın beni götürsün,
güneşli sevgilime.

Hüdaî Ülker

Bazen Ben

Bakmayın benim,
gösterişli omuzlarıma,
bir meşhurluk yok bende.

Ama istedim mi,
dağların sessizliğini kovarım.

Kentin gürültüsünü de,
alırım bazen.

Bir kahvede oturmuş,
insanları izlerken,
birden rüzgar olurum,
serinler sokaklar.

Bazen İzmir'le Berlin'in
yerini değiştiririm
ve gurbete çıkmış dağlara,
bakar düşünürüm.

Bazen de,
elimde çanta,
yüzümde hüznün,
ağır adımlarla,
eve giderim.

Hüdai Ülker

Ben Berlin'e Hoşgeldim

Kendimi uzun özleyişlerin koynuna bıraktım
hırçınlığım yok artık,
kızgın da değilim, doluyum sadece
benim aşkım düz bir yolun yolcusuydu,
bazen bir kediym belki
ne kadar kedi olabiliyorsam,
belki bir aslanım ama yırtıcı değil
benim aşkım ıssız kirpiklerin yakınındaydı
uzun uzun özlüyorum kendimi,
boğazı pas bağlamış bir kadını öpüyorum,
ben Berlin'e hoşgeldim,
hoşluklar getirdim kendime.

Hüdai Ülker

Beni Güneşlerde Uyandırınlar

Aştır beni bu sahile getiren,
konuşmam öpüşürüm denizle,
gölge kaldırırma vurur,
sevinir kaburgalarım,
el sallarım komşum olmuş güneşe,
bulutlar arka bahçede beklesin.

Kaygısız günler adına
güneşli merhabalar.

Bir şair arkadaşla bir kahvede otururum,
dağların dayanılmaz güzelliği titretir masamızı,
bulutsuz mavilikler sesimizi tutuklar.

Ah bu yaz günleri,
erken uyandırır beni.
sabah çaylarımda güneş pırıldar.

Hüdai Ülker

Benim Yolum Bana Tecrübe

Bulutları acımasız bu kentte,
kendime zamanla bir yer edindim.

Kaçmıyorum artık un gibi yağmurlardan,
paydoslarda inadına yolu uzatıyorum.

Eskiden bir çay yorgunluğumu alırdı,
şimdi aydınlık dükkanlarda kahve de içiyorum.

Pencerelerden konuşmayan gülmeyen,
ölü başları sarkıyor,
elleme sarksın diyorum.
Yaşamın bana öğrettiklerini,
onlar başka algılamışlar,
bırak algılasınlar diyorum.

Değilmi ki aynı güneşsizlikte yaşıyoruz,
değilmi ki çevreyi sıcaksızlık kuşatmış
ve değil mi ki sevgiler acımasız,
bulutlarda hapsedilmiş,
o zaman alır başımı giderim arkadaş,
vururum kendimi geniş parklara.

Bir zamanlar ağladığım yerlerde,
gülerim.

Hüdaî Ülker

Berlin Beni Esir Eder Ben İzmir'e Kaçarım

Gecenin bir vaktindeyim,
ay içiyorum,
berlin bana bakıyor,
ben kıpırdamıyorum.

Oysa berlin duvarını ben yıktım,
orba sundum gelenlere,
şimdi kıpırdamıyorum.

Ne anladım bu dünyanın
bilmem nesinden.

Gecenin bir vaktinde
izmir düşer gönlüme,
özlemle gezerim sokakları,
gevrek yerim basmane'de.

Senin için ey izmir,
ben bu yerlerden giderim.

Hüdai Ülker

Berlin Geceleri

Gömleğimin güneşe bulanmış kolları
senin sesinin izlerini taşır.

Bir kuş kanadında haber gelirdi,
sevinirdik.

Teneke damlara vuran yağmurlar,
bizim öykümüzdü.

Sen pencereyi dinlerdin
ve çayımıza yağmur düşerdi.

Sonra sessizlik olurdu,
uyurdun.

Ben yağmura yavaş derdim,
dinlerdi.

Ve Berlin'e gece düşerdi.

Hüdai Ülker

Berlin İçin Yağmurlu Bir Şiir

Bir rüzgar, bir yağmur şehriydi o,
ellerini göllerde yıkayan.

Felsefe ve aşk kuşatır günlerimi,
yağmur çarparken kulaklarıma.

Gözleriyle süzer beni o şehir
ve yaslanır ormanlara.

Kuş sürüleri geçer içimden,
sakin kıyılar ararım,
zamanla boğuşmak için.

Sanki ağaçları insan bu şehrin,
herkes duymaz ben duyarım
şarkılarını.

Bulvarlarda yürürüm
gömleğim paslanır

ve gemiler yanar ardımda,
söndüremem.

Hüdai Ülker

Berlin`in Kuşları

Ne çok kucaklaştım bu sokaklarla
gündüz bira tadında, gece ürkütücüydüler
bazen fırtınalı bir tank görünürdü
ve yağmurda sessiz bir miğfer ıslanırdı,
kuşlar birikirdi yaşlı çınarlarda
yüzleri nasırlı ve düşünceliydiler
bela mı okuyorlardı,
kendilerini yaşlandıranlara, bilinmez
benim tek özleyeceğim bu kuşlar olacak
keçili parkta kanat çırpırlar
karşıda dernek binası,
ispanyol paçalı arkadaşlar geliyor
tek yol devrim sloganlarıyla,
içimde Kleispark`taki evler canlanıyor
masada Aldi kolası, beyaz ekmek
ve iki litrelik limonata,
sonra felsefe ve ekonomi dersleri,
yaratan beynimizle eritirdik kayaları,
işleyen ellerimizle ilerlerdik
ah, bizim aşklarımız yollarda kaldı,
yollarda kaldı nasırlı kuşlar bile,
uzak akşamların yakın yüzleri
beraberce aştık yüksek dalgaları
çarpmadı gemimiz keskin kayalara
çünkü para değil bilgi biriktirdik
işçi marşlarıyla çınlattık sokakları
o aşklar kavurdu gençliğimizi.

Hüdai Ülker

Berlin’de Savrulan Düşünce Kırıntıları

Hain bir kımıldıydı içimdeki, saçlarımı dağıtıyordu insan uğultuları
ve bir hançerin gölgesine sığınmak kadar saçmaydı,
Berlin sokaklarında kahkaha aramak.

Serseri bir ısıklıkla geziyorum bezgin rüzgarlar içinde,
büyük felsefeciler, tanınmış komünistler yetiştirdi bu şehir
ama onlar da bilemedi, pörsümüş kuşların kanadında gelen yolcuları.

Kalbimi döven çekiçlerle dövüyorum sokakları
ve serseri ısıklıkla korkutuyorum korkunç gölün kuşlarını,
o kuşlar ki bir ölüm türküsü söyleyebilirlerdi.

Keşke geldiğim gün bu şehrin ağzını maviye boyasaydım,
o zaman ırmakların bizleri öpüşleri de mavi olurdu.

Kahırlı işçi, dalgın misafir, çetin gurbet, süresi bitmiş pasaport,
tersine yağan yağmurlar ve kentin kalbindeki bıçak yani soğuk duvar.
Hepinize ellerim bulaşmıştır, sizlerle üşüdüm, güneşi sizlerle aradım,

Bu sözlerdir hayatımın önemini kavratan
Moabit Hapishanesi’ndeki yıldızlar kadar uzaktı dağlarımız,
bu sözler hücum etti yalnızlığıma ve öğretti uykusuzluk nedir

Şimdi artık dudaklarımdan akar Berlin’in ırmakları,
serseri ısıklarım sokaklarda kurur,
hain kımıltılar sınır tanımaz içimde
ve bu kent bir şehir romanında yabancılaşıyor.

Hüdai Ülker

Berlin’de Sisli Bir Günün Akşamında

Duvarlar beni sislerin gürültüsünden koruyamaz,
cam kırıkları, tel örgüler, yere düşen tüfek, tampon bölge
koruyamaz beni, koruyamaz.

Bu gaddar şehirde binlerce şafakla yzleştım
ve her şafakta yaşamak sarıldı boynuma.
Hayatlar,
köhne duvar kenarlarında pıştı
her hayat farklı algıladı kimsesizliğı
kimi kırılğan,
buzullarda yürümek gibi,
kimi kaçış içinde,
kuşların gllere bakmasıyla eşdeğer.

Dünyaya çarpan fikirlerim vardı benim
gece gezilerine çıkanların,
bitkinliğı Kant caddesinde bırakmalarını nerirdim
çünkü Kant, pratik akılla kurmuştur bu dünyayı,
geceyi mahvetmek isteyenlerin
o çıkmıştır karşılarına Berlin’de.

Gllerde oynasırken hayat kabarcıkları
herkes için bir ağaç bytrdm içimde,
bu şehirden intikam almak isteyenler ise
yok saydılar ağaçlarımı.

Şimdi soruyorum,
pencerelerden sarkan l başlarına,
kuşları yemlendirenler mi makbuldür
yoksa onları öldürenler mi,
duvarlar neden bitmez bu şehirde,
sisli bir günün akşamında
isterim sevdalar tutsun ellerimi.

Hüdai lker

Berlin'in Kışkırtan Irmakları

Berlin'in ırmakları kışkırtıyor zamanı.
Onların sessizliğı ormanlara yansıyor,
mahvoluyor Berlin, ırmaklarına bakarken,
sessizlik çırpınıyor
ve kararıyor gözleri bir öğleden sonrasının.

Bu şehir bağılıyor ve yırtınıyor geçmişine karşı.
Çünkü alnı karanlık bir adamın
silahları taşındı bu ırmaklarda.
Ama Berlin yorgun göğüsleriyle
emzirmede onları.
Elleriyle yüzünü okşadı bu şehir
ve silkeledi tozlarını.

Berlin'in ırmaklarından su değil gençliğim akar.
Uykusuz martılardır saçlarımı dağıtan,
o martılar ki gözyaşı akıtırlar,
geceden kurtulmak için çırpınan sabahlarda.

Bu şehir her sabah saçlarını tarar sisler içinde,
yüzünü yıkar ırmaklarda.
Çünkü mezarlarda, meçhul asker anıtında,
duvar izleri taşıyan yollarda
hatta, Kant ve Karl Marks caddelerinde,
başı eğik gezen insanlar için,
yüzü yıkanmış bir şehir lazımdır.

O ırmaklar,
hayatımızı kışkırtan ırmaklar,
ki o ırmaklar biraz da biziz.
Su değil, kahkahalarımız ve hıçkırıklarımız akar
köprülerin altından.
Kıvrım kıvrım kıvrılır gençliğimiz,
Berlin'de ırmak olur
ve akar denize.

Hüdai Ülker

Berlin'de Savaş Kırıntıları

Geldim, karanlıkta yaşayan köprülerini yağmura yağmalatan bu şehre.
Duvarları, silahları ve kurşunları dinliyordu dipten gelen savaş dalgaları.
Canı çekenlerin kanı kurutulmuş, demirleri aşınmıştır şimendifer yollarının.
Bir sansar kadar sessiz, ormanı kurtaramayacak kadar dilbazdır o hınzırlar.
Kayaların dibinde kaleyi düşleyenler, saklı duran nasıl bir aykırılıktır sizlerdeki.
Kambersiz düğünü düşlerken zahmetsiz baklavaya kadar uzadı işler.
Geçmiş bir zaman idi elimde kalan, boydan boya serinlikti baldırıma uzanan.
Yeryüzüne bir bildiri lazımdı biralar sunuldu her akşam, tatsızdı ama içildi.
Irmaklar neden akardı, karanlık neden karanlık ve duvarlar neden var?
Çok zaman sonra anlamıştım, kara kışın kara kaşlarıydı biraları sevdiren.
Savaş tamamları herkes için miydi, oklar bana mı uzanmıştı?
Yorumlar yordu beni.
Evet bir yabancıyım fakat yıllar sonra başa aldırmanın filmi.
Geçersiz sözcüklerle saldırmayın, arsızlık yapmayın yıllarıma.
Gördüm dediysem görmüşümdür gözüne perde inmiş kadını.
O, her akşam temiz elbiseleriyle buz tutmuş bulvarlara çıkardı.
Ve kurumuş bir ağaç gibi, bir lambanın altında kocasını beklerdi.
Bu solgun sokakların yağmurla güzelleştiğini inkar edemem.
Bir duvarın maliyeti sahte koltuklar üzerinde hesap edilemez.
Ne hoşgörüsüz ev sahibisiniz siz boş görüşü bile bırakıp gittiniz.
Yaşlısınız desem belki yanlış olur koca kaşlısınız desem o da değil.
Koca kaşlı olmak münasebetsizlik sayılmaz elbette.
Vardı çünkü koca kaşlı bir komşumuz yavaştı adımları.
İtiraf et dediler ona, itiraf etti, seviyorum dedi.
Ah sen ne güzel komşumuzdun koca kaşlı abla.
Avrupa'da bence aşınan kaşlar müzesi kurulmalı.
Ve vurulmalı soğuk duvarlara falan feşmekan boyaları.
Aykırılık kaykılmış içinizde kalkın ve davranın kılıcınıza.
Anlıyorum yan etkileri vurmuştur yüzünüze savaşların.
Gecelerin buzlardaki soğuk nefesi, Marlene'nin radyodaki melankolik sesi.
Bana çiçeklerin nerede olduğunu söyle, nerede kaldılar?
Körkütük sarhoşluklar ve öksürük akşamları karşıladı beni.
Şimdilerde soğuk ve boğuk sözcüklerle saldırmayın üzerime.
Bir duvarın maliyeti sahte koltukta oturup hesap edilemez.
Geçmişin gözlerinden akacak bir gözyaşına dayanmıyor hayatın ucu.
Bir duvarın maliyeti uğruna yollara düşenler çiçek beklemesinler artık.
Cesaretle uzayan anlaşmaların ırmaklara bırakılması öfkeyi renge sokar.
Oysa başından bir deniz geçenlere çiçeklerin gücendiği görülmemiştir.
Çiçekler ve ölümler aynı yerde görünse de.
Duvardan atlayanlara çiçek alınmadı hiç, onlar özledikleri yere gömüldüler.

Hüdai Ülker

Berlin'de Savaş Vardı

Beni yabancı yerine koyup başa aldırmayın filmi,
gördüm dediysem görmüşümdür o kadını.
Hayatıma uzayan o sayfalar beyaz değildir artık,
artık gidenlerin dönüş bileti yoktur,
ölüm mangaları soğuk vagonlarda gelirdi,
buz kaplı silahlar silip süpürürdü yaşam hevesini.
Gençtim, geceledim soğuk bulvarlarda,
Meçhul Asker'le arkadaş oldum, konuştum gece boyu.
Açıklamalar açıklayamaz her şeyi,
mübalağalı sözler ne büyütür ne de küçültür gerçekleri,
savaş şerserisi silahlar cezadan muaf tutuldular,
yaşadığımız evlerde hala mermiler yatıyor,
onlar sıcak severlerdi, şimdi soğuk duvarlarda eşir.
O kadın her akşam temiz elbiselerle çıkardı sokağa
ve bir karaltı gibi duvar kıyılarında beklerdi.
Eşi esaretten dönecekti, bekle geleceğim, demişti.
Bir parça ekmek ve bir bardak şarap olsun masada,
geleceğim.
Fakat otuz kış, otuz yaz geçti aradan, gelmedi.
Masada Spree şarkıları söylenmedi,
o şarap içilmedi, ekmek yenmedi, çünkü o gelmedi.
İşte böyledir savaş zamanındaki aşklar.
tank paletlerinin ezemediği güç,
buzların altında bir ateştir o.
Bekledi, her akşam temiz bir elbisesini giyerek,
fakat o gelmedi, gelememi.
Küchenuhr ve Trümmerfrauen,
yani mutfak saati durmuş,
yıkıntı kadınları temizliğe başlamıştı,
vagonlar suçlu gibi bekliyor,
dudaklar yapışmış, ağızlar laf yapmıyor
kim kime hayran olacak, kim kime düşman,
kim ayağa kalkıp bir şeyler söyleyecek?
Ey hayat, bu ateşi kim söndürecek,
sisler nereye inecek?
Gördüm dediysem görmüşümdür,
yıllardır kocasını bekleyen kadını,
aradan yarım asır geçti, unutmadım,
artık kılıçlar kınını, silahlar paslanmayı özledi.

Hüdai Ülker

Beyaz Kafalı Bisikletli

Ölüm dans ederken sokaklarda
bir bisikletin uçup zıplaması duyulur,
uçup zıplar sağır bir saksağan bile,
sokağa bir çift el saplanmıştı,
sonra iblis çıkar ortaya
ve idam mangasının görevi başlar,
ölüm dans edince birinin ağzı yanar
ama başka biri
beyazlık biriktirir başında
ardından gölgelerin gürültüsü çıkar yollara,
ölüm çeker gider,
sokağa saplanmış kadın şanslıdır
bisikletli çocuk başında beyazlık biriktirmiştir
kimsesizlik yanılmıştır
çünkü dudaklar çözülür beyazlık karşısında,
eller sökülür topraktan
ve iblis kaybolur,
mutluluk başlar.

Hüdaî Ülker

Bir Kedinin Gözlerinde Güzelleşir Sokaklar

Fırtınası dinmiş sokaklarda
sessizlikle cebelleşir bakışlarım.
Tangırtılar şangırtılar
şaşırtırdı insanı.
Şimdi yok eski tencereler, eski şişeler
ve dünyanın ucuna gitmiyor sokaklar

Işıklar tanyerinde susmuşlar,
kediler susamışlar.
Ama ölüm yakışmaz mavi gözlere,
kahkaha bulaşmış sarı duvarlar
kedilerle güzelleşir biline.

O duvarlar,
gölgemin vurduğu duvarlar benimdir.
Yazları isyankar ama acemi,
kışları usta ama yorgun,
arkadaşlarımın sesleriyle ayakta dırlar,
itiraz edilmesin dinlemem.

Artık eski sesler zıplamıyor hayatımızdan
kediler gürültüye hasret yaşıyorlar.
Bazen bir sokak bir anıya kurban edilir,
hayatın hataları ceplerde gizlenir o zaman.
Bir kadın saplanırsa düşüncelere
bir kedinin gözleri karışır yaşantımıza
ve sokaklar güzelleşir.

Hüdai Ülker

Bir Buluşmanın Solan Elleri

Hasrete karşı duran umutlarımızla gelmiştik,
yapraklarından şiir dökülen palmyelere.
Uç, beş, belki on beş kuşun yüreği kadar,
titredi, ellerimde ellerin

Saçlarında bir karalık,
ve bir umutsuzluk bakışlarında.
Sen benim ömrümü ye,
saklama saçlarında bana ait sözleri

En mutlu günümdü,
buluşmuştuk, eylöldü
ve şiirler döküldü palmyelerden,
dökülmedi günahlar.

Kalbimde büyür Gültepe,
Basma, Fuar.
Otur bir çay iç,
trenin kalkışı yakın.

Gölgeler yitiyor Altınpark taşlarında.
Veda etme istemem.
Sen benim ömrümü ye.
Güneş batacak şimdi,
bırak ellerin bir ömür bende kalsın.

Hüdaî Ülker

Bir Gün Dnerim İmir'e

İmir'den ayrılanlar hep,
'neden ben' derler
ve son yazdan, İmir'den
bir resimle gezerler.

Kuzeyin buzlu masalları,
donmuş aşklardan söz eder,
oysa izmir'de, ayak izleri bile
bir sevdayı anlatır.

Beni, donmuş gülücükler avutamaz
ve yalınayak gezdiğim sıcak kentime,
buzlu masallar dayanmaz.

Bir gün dönerim İmir'e,
atarım misinamı denize
ve gevreğın tadını çıkarırım,
beni selamlayan martılarla.

Artık donmuş gülücükler
kandırmaz beni,
çocukluk anılarım yüzüme güler
ve dudaklarımda
kavuşmanın şarkısı vardır.

Hüdai lker

Bir Heceden Düşen Yağmura Dair

Bir bulut inip durmaktadır genç parmaklara
Kuşların sularla uğraşması çarpıyor gözlerime
Bir heceden yeryüzüne yağmurlar düşecektir, düşsün
İslanacaktır ilkokul saçlarımız, çaresi yok ıslansın
Devir yenilir yutulur bir devir değildir çünkü
Boğazın boğumlarına barut bulaşmıştır
Lokmalar demirden, kolay çiğnenmiyor
Silah seslerinden sonra yeni düzen gelecektir derler
Hangi dişliler neden döner bilinmez
Hüzmeler gelip geçer, göz aldanır deniz susmaz
Caddelere makineli tüfekler yakışmasa da
Dururlar hata yokuşunda rüzgara aldırılmazlar
Mevsimler karanlığa gömülmüş
Gecenin sırtına cinayetler yüklenmiştir
Barok köprülerin altından çok sular geçse de
Sen saçlarının altında aynı sensin unutma
Varsın kayalıklardan su yerine hatıralar dökülsün
Yaşama kemikli bir sözle yanıt vermeli kişi
Kelimenin tam manası, yanası sefa bahçeleri
Duyabilen odur işte, duyan en sert sözleri
Fakat takati yeten, titreyen gökyüzüne
O kimdir yakar yüzünü şaraplar
Şarapnele çarpar gözleri
İslanacak şapka bile yoktur artık yağmurda
Bana cefa mı yapacaksın hayır yapamazsın
İslanan saçların ardından yürüyemezsin
Ve sevgiyi yarım ağızla yakalayamazsın
Bırak yağmur serpilsin parmaklarımıza
Küçük bir heyecan değil mi yaşayacağımız
Gün gelir kayalıklardan hatıralar dökülür
Yakalıklı öğrencilerin yakalıkları
Gün gelir fiyakalı olur, büyürler bir gün

Hüdai Ülker

Bir Kadının Yüzüme Saplanmışlığı

Azgın bir fırtınaydı o,
bir anlam bıraktı yüzümde
sabah hücum etti yalnızlığıma,
gözkapaklarıma kelimeler yığıldı
ah, bir ağacın gürlemesi
yapayalnızdır şimdi
o gencecik öpüşleri
ve şanına küsmüşlüğü sevdalarımın
evet, yapayalnızdır bunlar
şimdi bir kadının yüzüme saplanmışlığı
anlatır o günleri.

Hüdai Ülker

Bir Kedinin Ömrüne Dair

Şimdi çorak bir kedir hayatımıza saplanan
buruk bir bahçede bir gölge zıplıyor
ömürler uzuyor boynumuza doğru
zıp zıp zıplıyor hayat,
zıp zıp zıplıyor kedi
tecrübesizdi aşklarımız,
tecrübesizdi dudaklarımız bile
kaç şey eksildi günümüzden bilemedik
oysa onun kuytuları vardı
memnundu kendisinden duvarlar bile
her gün pençeleri ölümle özdeş
bir yarasanın kanıyla sulanıyordu hayat
kaç şey eksildi günümüzden bilemedik
artık aşklar sırtımıza çarpıyor,
ölümüne çarpıyor, kedinin ömrüne aldırmadan
o kedi ki görmedi uzun bir kış bile
dudaklarımızı taşlara sürtssek te
ağlamanın tadını unuttuk bir kere
o kedi göçtü gitti kimse bilmedi ömrünü.

Hüdai Ülker

Bir Kedinin Tüyleri Ve Ömrüm Bir Şehirde

Sökülmüş bir yaşamın ortasındayız
artık ne bir kedinin tüyleri kurtarır bizi
ne de ırmaklardan sis kapan ömrümüz,
tenimle tutunuyorum bulvarların ıssızlığına.
Şimdi bulutlara asıyorum
geçirdiğim o günleri,
yerli bir selamın gözüyle
dirilmek istiyorum
bir kedinin yazgısıyla
kurtarırım bu şehri.
İndiğim düzlüklerde
saçlarım tuzlansın artık
benimle gelen kışlarımın
karları erisin palmiye diplerinde.
Faydası yoktur
çözölmüş bir cinayetin öyküsünü anlatmanın
nerededir sağır duvarları bile
kışkırtan dostluklar,
ben bir kedinin tüylerini
tararken tutuklandım
razıyım buna, temyize gitmem
ama bırakın
sakladığım sevgiler tutuksuz kalsın.

Hüdaî Ülker

Bir Rüzgar Vurur Basmane'ye

Basmane'de bir sonbahar budanıyor,
kasten budanıyor,
turuncu rüzgarlar gözardı edilerek
çünkü serinlik
kendi adıyla çağrılmıyor dar sokaklarda,
gölgeleri iyice susmuş peronlarda
kimse saçlarından öpülmüyor,
aldıran olmuyor,
yokuş çıkarken titreyen ayaklara,
hayat bu işte,
hiç bir renk tutmuyor günlerin duruşunu,
hangi gövde, hangi sokağa yakışır bilemez insan.

Bavulları zor durumda kalmış
kadınlar görüyorum,
devrilmiş saçlarıyla geliyorlar
onların bavulları
tanıklarındır Basmane hayatlarının,
sinemaların örümcekli duvarlarından
alkış sesleri geliyor hala
tren biletleri acılarla sarmaş dolaştır
peronda insanlar değil, acılar karşılıyor onları.
ve kuşlar çığlık çığlıktır
giden trenlerin ardından,
eskiden bir gün üç filme eşitti.

Hüdai Ülker

Bir Senti Öpesim Gelir

Saçlarımı tarayan bir rüzgarla indim sahile
Yüzüm yükselere alışkın hevesim sokaklarda
Nereye baksam bir çığlık sarsıyor beni
Bunca gözyaşı bunca deniz
Yürüdükçe ömrüme kuş sürüleri dadanıyor
Bu şehrin dağlara yaslanan kemikleri vardır
O kemikler parçalanır sevgimiz olmasa
Dünyayı sarsan kuşlar olmasa
O semtler acı duyar
Zaman bir facianın habercisi değildir
Çünkü herkes büyüdü
Ve güzelleşti esmer tenler
Kimlerdi o yokuşlarda
Saçlarını iğde dallarına serpiştirenler
Kimlerdi rüzgarlarda şarkı söyleyenler
Yüzümde anılar parçalanır
Ağzımda derin bir çukur
İniyorum aşağılara en aşağılara
Oradan bakıyorum ölüm ve sevda tepelerine
Şimdi oralarda öpüşmenin zamanıdır
Mektuplar açılsın büyüsün gökyüzü
Ve öpülsün o semtler
Dönelim sokaklarımıza
Aşk yeniden başlasın

Hüdai Ülker

Bir Şeyler Doğuyor Bu Semtlerde

Yeni düşünceler yeni örgütlere yakışıyor
her şey terliyor
ve trenler bir başka kalkıyor
bu şehrin peronlarından.

Düşünceleri örgütlemekle suçlandığım yıllarda,
o semtler türkü biriktirirdi,
marş izleri vururdu yamaçlara,
o evler sokaklara taşardı,
kimse tırpanlayamazdı o sert bakışları
çünkü unutulmazdı bir ömür,
bu dünyaya yeni bir gelecek yontanlar.

Bu semtlerin tadı
bir başka geliyor damağıma,
şimdi bir kahvenin ve çayın tadı da başkadır
nereye bakarsak bakalım
bir şeyler çürüyor şehirlerde
ve korkusuzca bir şeyler doğuyor
bir yerlerde.

Hüdai Ülker

Bir Yokuşun Yanık Dizeleri

Sokaklara bakıp
benimle büyüyen aşkları düşünürüm.

Benimle çağılayan bir suyun
derin girdabında,
başı sonu belirsiz bu aşkların,
ölüm halkalarıyla kıvranarak,
büyümekten çok
aslında,
batışıydı sessiz suya.

Hayat sarhoşu olmadan
ve buhar yükselmeden topraktan,
gözyaşı mı yoksa demir mi daha güçlüdür
diye sormadan,
geniş omuzlarıma işleyen
coşkunluğumu
yükseklere çıkarıp,
varım ben, dedim,
varım ben yaşamaya.

Çok samimi öpüşmelerin gölgesinde,
soluklanmak adına durduğumuz bu yokuşta
yani ter kabilen sokaklarında bu semtin,
evet kızlar büyürdü burada,
onların etlerine işlerdi yanlış durmuş bıçaklar
paslanmış bir çivilere asılmıştır kaderleri.

Gene de aşk belirirdi ter kabilen sokaklarda.
Aşk,
ki o benimle çağılayan bir suyun
kurşun geçirmeyen girdabında gizlenir
hayat meyveler sunar burada,
birkaç harf bükülür
zaman ağırlaşır,
yokuş kaderimi çizer,
rüzgar büyüyen dokunuşlarıyla çıkar ortaya
sayfalarca sevgi sözcüğü süpürür tepeleri.

Dünyanın en kabilen yeridir burası,
cani ve masum çiçekler iç içe yaşar,
ve kızlar büyür burada
gayet hür ve aldırılmaz
umutları dik durur
kışlar korkutmaz hiç kimseyi
tenimizde güzellik yeşerir
baharlar gelir örter bizi.

Hüdayi Ülker

Birkaç Zeytin Ağacı

Birkaç zeytin ağacım olsun isterim
narlıdere’de, bademler’de.

Onlardan zeytin toplarım,
belki biraz da zeytinyağı çıkar.

Sonra,
zeytinci arkadaşlarım olur.

Onlarla tavla oynarım, çay içerim,
konuşurum ordan burdan,
zeytinciliği de öğrenirim,
az şey mi bu.

İsterim birkaç zeytin ağacı
urla’da falan.

Hü dai Ü lker

Bizimdir Gündoğdu'nun Güneşi

İzmir'de güneş, gün ve çocuklar birbirine bağlandı
çiçekler hücum etti suya, büyüdüler bir gecede.
Karanlıkta kışkırtılan bekleyişlerde
orada tazelendi hayatlar
çocuklar çimenlerde bir günde büyüdü
ve saçları uzadı hayatların
o saçlar ki gelecek çağları düşünür.

Sevgilim dediğimiz bu dünyada
saygısız yürekler çocukların güzelliğini çaldı
edep yoksunu yüzler güldü,
ansızın çıkan bir rüzgarda
çocuklar hürriyete yaslandı
çok manalı bir güneş ışık serpti yollara.

Bilinsin ki çocuklar da yürür bu dünyada
onlar özgürlükle güzelleşirler,
çiçekler doğar ayaklarında
bakışları hürriyete yaslanır
saçları baştan çıksa da bekleyişlerin,
haykırışları Yamanları inletir.

Hüdai Ülker

Boşverenlerin Boşluğu

Yıpranmış gurbetimi
tren dumanı sardı,
kimse rüzgar bağışlamadı.

Yolculuk sarktı gecemden
kimse oralı olmadı.

Radyo sesleri boşlukla cebelleşti,
savaşlar yaşandı
ama
kimsenin vicdanı kalbinden vurulmadı.

Sararmış zamanımdan
trenler geçti bir bir,
mendilim raylarda ezildi,
ezilmiş mendili kimse istemedi.

Kahrolası kelimeler
gurbetin gri dünyasında
esir kaldılar,
yetmedi anlamları
trenleri anlatmaya,
küçük harfler ısıtamadı dostlukları
sevdam soğuk kaldı.

Boşvermişlerin boşluğu
düştü geceme.
Gurbetim sılama,
sılam gurbetime
hasret yaşadı
yıllar boyu,
boşverenler anlamadı,
anlamadı.

Hüdai Ülker

Briket Duvarlarda Sabah

Zamanın zedelediği etlerimden hevesli bir gün fışkırıyor
Yakılmayı bekleyen bir günün en sakin yerindeyiz
Ömrüme çarpan ışıkların
Bulutlarla dost gövdeyi büyütmesine aldırmiyorum
Onun sihri duvarlara yansır, gizemi örter beni
Bir serinlikle başlıyor briket duvarların ortaya çıkması
Bu saatlerde bekçilerin düdükleri gayet sağlıklıdır
Yaşamın en kuytu yerine gizlenir uyku
Uyanmak tarihe geçmek demektir
Dudaklarım hayallerden kurtulurken,
Kırık briketlere ışıklar dolar, bir kedi zıplar sevinçten
Oraya, rüyalarla örülmüş bir çığlık kazınmıştır
Başa çıkılmaz bir his doldurmuştur duvarları
Ölüme direnen briketler beni hiç ağlatmadılar
Çünkü ben onları hiç savsaklamadım
Kurşunların değmesine izin vermedim yıllar boyu
Galvaniz bir geceyarısından sonra,
Her sabah boynumdan kuşlar düşer,
Onlar gün ışıırken henüz sersemdirler,
Fakat uçuşları adaletlidir gene de
Onların sesi kükürtlü bir sonbahardır.
Karanlığın en zifirisinden kurtuluyorum
Kanımdan ırmaklar geçer, kendimi yeniden tanırım
Sabah, o serin yüzüyle suları selamladığında
Gecenin silahları toplanır bir bir
Bekçiler belgeleri imzalayıp giderler
İhtiyatlı bir tilki dağlara vururken kendini
Ben briket duvarlarda sabahı beklerim.

Hüdaî Ülker

Bu Gitmeler Beni Aşar

Şimdi sen,
bana veda ediyorsun.

Gökyüzünde güneş var,
gölgeler kuvvetli.

Bu havada
ellerimiz birleşmişti,
ayrılık ta bu güne mi düşmeli.

Aşar beni bu düşüncen,
gidersen,
kollarımda kuvvet kalmaz.

Sen yokken
güneş uzaktaydı
ve deniz soğuktu.

Sonra sen geldin,
güneş büyüdü,
deniz ısındı
ve ben sevindim,
kalbime bahar geldi.

Ama Şimdi gidiyorsun

Gidersen
ağzımı bıçak açmaz,
mutfağımda,
peynir ekmek bayatlar.

İnan ki,
bu gidişin aşar beni.

Hüdai Ülker

Bu Senti Kiskanıyor Yıldızlar Bile

İçimde bir sent kabarıyor,
kedilerle güzelleşen çocuklar vardı burada
rüzgarlar gözyaşıyla esmezdi
insanlar hangi kuşkularıyla sararırdı
sormazdı kimse
ölüm hep geç kalırdı,
yorulurdu yokuşlarda.

Aşk birikirdi sokaklarda
çünkü aşk
rüzgarların sokaklarda özgürce esmesiydi
bahar yaştaki kızların yazgısıyla
dokunurdu ölüm bu sokaklara
kalplerine vurulmadan demir kapılar
yürürlerdi tütüne ve üzüme
kollarıma hücum eden demirlerle
beklerdim kızları
ortadan çatlamış güneşin altında.

Ah, bir sent kabarıyor içimde
can çekişmeyen bulutların altında
savrulan kirpikleri özlerim şimdi
bu sentin şarkılarını ben meşhur ettim
edatları ben topladım yollardan
Sedat'lar büyüdü adam oldu
gürültüler tükenirdi, yenisini eklerdim
kediler ıslanmasın diye
şarkılarla örterdim bu senti.

Hüdai Ülker

Bu Semtın Yarınlarında Genç Kızların Uykusu Yaşar

Bu şehrin efsaneleşmiş tepelerinde,
her sabah güneşli yarınlara yaşlanırım
çünkü yarınların düzenbaz değildir kolları
ve hayat kocamandır bu tepelerde,
bazen hüzün kamp kursa da sokaklarda
hayat yolculuktur, hüzün kalır geride.

Yorulmamış renklerle karşılar beni yaşam,
gün doğarken günaydınların gürültüsünde,
o gürültüde gelir titrek dudaklı kızlar,
şimdi uykusuzdurlar
yarın uyuyacaklar,
ben kıpırdarım, ellerim kalem tutar.

Dinmeyen derdimizin kanayan omuzbaşlarından,
çaresizlik akardı küllenmiş denize,
çaresizlik, çaresizliğin davetçisidir
oysa yarınlar, o temiz parmakları aşkımızın,
kırpikleri ıslanmış bulutlar gibi örter üzerimizi.

Duyulsun ve unutulmasın,
bu kızların çaresizliğe düşen anıları
ki o anılar kurşun yemiştir kör sokaklarda,
zaman gelmiş
o kurşunlar o semti devirmiştir
ama o teneke damlar,
yağmur damlalarıyla direnmiştir ölüme.

Yanmış tenimizle kelimeler biriktiriyoruz yarınlar için.
Kelimeler...
Kalem tutan ellerimi yakan,
kıpırdayan vücudumu alevlendiren,
kimi yıkık ve solgun,
kimi hırpalanmış
ama onlardır ışığa ellerini uzatan,
bu semtin efsaneleşmiş tepelerinde
onlardır hürriyeti çağıran.

Ve o kızlar,
yarınlarda uyuyacaklar,
fabrikalardan kurtulup,
titreyen dudaklarıyla
hatırlanacaklar.

Hüdai Ülker

Bu Şehri Yalnız Bıraktım Ağlamış

Ey eskiyi düşünüp
güzelliğime bakan şehir,
ağladığın kadar ağladın
kaybolan sokakların için,
kirli bir kurşun bir martıyı vurdu, için sızladı,
sokaklar kayboldu, kayboldu yüzlerce çocuk,
bu yitik sokaklarda yaşamak vardı evet,
akıp geçti zaman
vedalar, hıçkırıklar, göğsümüzde uyuyan kuşlar,
bu şehir büyüdü, çekip gitti kuşlar.

Ey şehir,
yalnız bırakmaya gelmiyor sokaklarını,
bacakların titriyor beni görünce,
oysa benim de öpesim gelir seni,
sonra sokakları ve kurşun yemiş martıları,
senin buharında ıslanırken vücudum
yosunlarında kururum,
ve yok olurum rüzgarında.

Esmer kiremitlerini düşünüp
çılgınlık yapma yaz aylarında,
bak ben geldim ve hala güzelim,
saçlarım da güzel
ama
kabaran saçlarımın suçu yok
kuşların kanat çırparken ağlamasında,
senin serbestçe gezebilen kaç kedin var
onları saymak için geldim gene,
ben senin gecelerinde bekçi olmak isterim,
kediler ay ışığında yıkansın doyasıya.

Hüdai Ülker

Bu Şehrin Demir Bulvarları

Sevdanın kanadındaki ateşlerle geldim
şu demir bulvarlara,
bana dair derin izler saklıdır burada,
omuzlara dökülen saçlar kadar
zengindir anılarım,
her güzellik bende adres,
bende mühür bıraktı,
oysa benim güneşim
soğuk vitrin camlarında esirdi,
damarlarıma inen yükler
örtüyordu denizimi,
belki hayaller ülkesiydi burası,
ceylanlar yürüyordu demir bulvarlarda,
ama tanklar ve duvarlar da meşhurdu,
zaman geldi o duvarlar ben oldum,
aşk zordu bu şehrin kışlarında,
günler çatlıyordu baharı beklemekten,
gri yeşile dönerken yüzler görünürdü gözüme
ve o demir bulvarlarda işçi marşları çınlardı
tarihe mi gömüldü özlemler bilinmez
eridi o bulvarları çınlatan sesler,
atların yeleleri süpürdü hayallerimi,
yaşanmışlıklardan hesap soramaz kimse
ağlamaklar, sevinçler bıraktım geride,
sanki hiç gelmemiş, hiç gitmemiş gibiyim.

Hüdai Ülker

Bu Şehrin Palmiye Ağaçlarına Övgü

Gecekondu yıldızları güzellikleriyle boğuyor beni
ve anılar hırpalıyor yüzümü
aşkım da kavgam da pas tutar bir kıyıda
bir tren kalkarken mahmur bir sabahta
yağmur altındadır ıssız peronlar
ama ben unutmadım içimde taşıdığım
buruk palmiye diplerini
unutmadım bu şehrin bana bakan gözlerini.

Sevgiyle büyüdü bu sokaklar
tartaklanmadı palmiye ağaçları
bir kedinin ciğerinden hesap sorulmadı
bu şehir yüzünü kapatmadı martılara
sıfatlar ve ünlemler savruldu rüzgarlarda
bu şehir intikam almadı gençliğimden.

Köşebaşlarında ayaz resimler çıkıyor karşıma
oysa yaz, yazda ayaz ne gezer
ama var
bir kadın saplanırsa düşüncelerime
ayaz çıkar Basmane'de
uykulu Bir otobüs böler çayımın tadını
ve o kadın kavgadan bitap
bitik bir perdesü ile girer garaja
küf yemiş bir şarkı duyulur
arka sokaktaki köhne müzikholden.

Diyorum ki bazen
neden bu şehir dünyanın ortasına sürüklenir
yoksa benim aşkım mıdır dağları yerinden oynatan
sokaklarda gezinen anılarım mıdır
yağmuru mahmurlukta çağıran
kökleri denize ulaşmış ağaçlar mıdır
biri çıksın da söylesin
bu şehir neden övgüden kaçır
neden palmiye ağaçları anılarla doludur.

Hüdai Ülker

Bu Şehrin Yokuşları Yaşatır Beni

Rüzgar vururken hırpalanmış anılarıma
kuşların gürültüsüyle yankılanır yokuşlar
o yokuşlar
ben çıkardım, cümleler hücum ederdi boğazıma
sonra bir çığlık olurdu yalnız duvarlar
ve sadece benim olurdu yokuşlar.

İlkokulun güneşli sıralarından beri
birkaç harfle dostluğum var benim
çünkü onlar çıkmazdı sırtıma yokuşları tırmanırken
bir kabahat yapsam onlar kabahat görmezdi bunu,
olur gençlikte derlerdi
onun içindi mutluluk bulaşmış gözlerimle dünyaya bakışım
hangi komşumuz ışıktan bir halı serse sokağa
yükümü indirmeden uyurdum üzerinde

Hayat diyorum bazan, kimi döver, kime sahip çıkar
sevgi neden başıboş gezer
mutluluk neden gözyaşı döker
ve neden beyaz mendil herkese bir şey hatırlatır
sağnağa tutulmuş harfler midir yokuşları yokuş eden.

Gültepe olmasaydı hayatımda
yokuşları öğrenemezdim belki
belki kuşların gürültüsü dost olmazdı bana
küf kokardı beyazlık belki
belki dağlar kabarmazdı içime doğru.

Hüdai Ülker

Buca Yağmurları

Buca ya yağmur yağar,
Islatır kimsesiz sokakları.
Seni düşünürüm,
Karanlık sokaklarda.
Gözlerin düşer,
Kaldırım taşlarına,
Ve yürekte iz bırakır,
Vedasız gitmelerin.
Biliyorum dönüşü olmaz,
Bu gidişin,
Kabul etmek güç ama,
Buca yağmurlarında,
Sensiz ıslanacağım.

Hüdaî Ülker

Buca'da ay İçmek

Bir şiirlik yer kaldı defterimde,
tükenmez kalemim de tükenmek üzere.

Bu şiirden sonra çıkmak istiyorum,
dışarıya ve dar sokaklara.

Dar sokaklara, yağan yağmura,
buca'ya.

Sonra nif'i karşıma alıp,
ay içmek istiyorum.

Dar sokaklarda, yağan yağmurda,
buca'da.

Hü dai Ü lker

Bulanık Bir Günde Hayatı Kavramak

Öğle saatlerinde asidir zaman,
durgunluk dişlerini gösterir
ve hırpalar anıları.

Bu saatlerde saçların,
sevgiye muhtaçtır.

Ben uzatırım zamanı,
saatlerin sancısını alırım
ve tararım saçlarını,
rüzgara tutulmuş parmaklarımla.

Gömleğin saadet bulur,
vahşi güzelliğin çıkar ortaya
ve hayatı kavrarız,
sisler yükselirken,
bezginlik terk eder tahta masayı.

Hüdai Ülker

Bükülmüş Bir Zamanda

Kömürün mangalda yanıpta bükülmesi ah portakal tadıyla yükselir bakır karanlığın
sızlayan sesi
Melon şapka neşesiyle kalkıp zıplar o melun nesini asla unutamaz geçmişten kalan kara
şislerin
Özlenen ekşimsi meyvesi eğlencenin derbederin derin gecesine sokulan gizli bir şarkının
hecesi
Karart gözlerini kibirlinin bilgilisi olmaz sardunyayı barbunyaya yakıştırır yokuşlar çıkılır
kaynar aş
Sarp yolların sırrı bacaklarda büyüdü adam olma yasası işlemiyor yıllardır ne kirası ne
de itirazı Evinde tutunamadı sürtük keyiflerden dertlere geçti özgürlük sevdaya
yüklenmenin sırası mıydı Sözü soğutmadan deyivermek ona göre değildi kiralar faciaya
dönüştü cambaz sirki iplemedi Kimseyi dinlemedi yürütmeye yanaşmadı yükleniciler
aldırmadı fırtınaları suçladı tarlayı süren İhracatı derinleştir sermayeyi yükle fakat
kedilerle kamp kurma hangi kötü kalemin ucu kırılmış
Aşk bendim sevdim yokuşların akşamlarında kordelenin altından omuzlara uzanan o
saçları Parlak kafalının serin bacaklısı öğrencinin üniformalısı ve basketin portakal
tadındaki kral sayısı Yaz modasıyla gezen kızların sırtlarında çantaları ellerinde
öpücükler böyle mi geçer yaşantıları Ne de becerikliymiş kasaları pankreası küçültülmüş
tetikçinin asabına asap yükleyip uzatmayın Tencerenin dibine bakmayacaksın, terli
gecelerde yaralanmış bir zahmet uzansın yardım eli Hata bunun neresinde ne semtin
ayyaşı ne gecenin karası uzasın sözlerin yaşı hecesi evde kalası Akşam vakti
teşekkürün gelişine bayıldık mersi iki şinik buğday yetmez olsun akaryakıt cabası
Direnişin derinindeydi yasaklı kazancın yakınında ayaktaşıldı orada suçluluk kasasına
yaklaşmış
Eveleme develeme elim elim elmişim acı badem kurusu toparla sözlerini çıkıp gelme
gece yarısı

Hüdai Ülker

Caz Rüzgarı

Bezgin karanlığında sokaklarımdan atlılar geçer
gölgeleri parçalayan nal sesleri
serinleyen cildimden coğrafyalar çıkarıyor
bir silah sallanır sırrıma doğru, temkinliyim
mahmuzların parıltısına kandiğim görülmemiştir
nicedir kemikleşmiş bir adresle uğraşıyorum
unutulan ne varsa
donmuş bahçelerde karşıma çıkıyor
şarkılar ve taşlı yollardır bir semti büyüten
yokuşları tırmanırken ince bir ceket gibiyim
başımın altında üşüyen omuzlarım,
ayaklarımın üzerinde güçlü bacaklarım bulunur
el değmemiş mevsimlerdir yüzüme suları serpiştiren
su geçiren bir yağmurluk gibiyim, saygılıyım o yıllara
kasımpatılar, kiremitler
ve atın yelesinde uçan öpüşmelerim
yeniden başlamalı yokuşlara tırmanışım
genç kızların tütün zamanlarında
ağız dolusu şiirler söylenmeli, çünkü onlar
dolmuş pencerelerinde çocuk kalanlardır
o sokaklar başına buyruk yaşayarak uzadılar
elimdeki sararmış dosyalar kurutuyor yokuşları
sakallarım gibi sabırsızım artık
dar sokakların sonsuzluğuna uzuyorum
tohumun kutsallığı vahşetin namlusuna aşık değildir
zalim bir kahkahanın karanlığıdır kuşların ağzını yakan
oysa benim,
bir tarla kuşunun en derin yerinde dinlendiğim olmuştur
kızgın demirler karışır günlerime
zalim bir kahkahanın karanlığına düşüyorum
yağmur bastırsın artık
kuşların ağzı yandı ve o aşk gitti oralardan.

Hüdai Ülker

Cazip Ölümler Kör Kuyular

Yaşam boşluklar bırakarak ilerliyor
yorgun sisler, ani tuzaklar çıkıyor karşımıza
parmaklarımız ve saçlarımız yaşlanıyor diye
korkmak neden,
elbet bulunur bir dönemeç sona gelmeden,
cazip ölümlerle kandırılan ey çocuk,
hayat yavrum, hayattır aslolan,
ne iç, ne dış savaş olsun dünyada
zincire vurulmasın duygular,
sisler yolu sarpa sardırmasın,
aşk yeniden yaşansın yaşanacaksa,
yalnızlık yaklaşıp da yüreğimize
cazip ölümden söz etmesin hiç kimse
bırakılan boşlukları yaşayalım,
gezelim yavrum, gezelim
güneşi gizlemenin yoktur faydası.

Hüdai Ülker

Çiçeklerin Sustuğu Gün

Kimsesiz bir kentin,
Hüzün veren sokaklarındayım.
Karanlık sırtımda palto gibi,
Islak yüzüm haykırıyor,
Odalarda tutsak olan sevgilere.
Ve rüzgarlı saçların için,
Şarkılar söylüyorum.

Çiçekler bile konuşmaz,
Küskün gecede yürüyenlerle.
Bu dargın havalarda,
Şarkılar da küskün olur.

Umutsuz yağmurların ıslattığı bu yollar.
Yetmez kuruyan dostlukları yeşertmeye.
Ben ki veda şarkılarına geçit vermem.
Ve çekerim bu yolların korkunçluğunu.
Yeter ki başka bahara kalmasın,
Dostlukların yeşermesi.

Hüdai Ülker

Çocuk, Zaman ve Ter

Yıllardır,
zamanın güçlü omuzlarına karşı mücadele ediyorum.
Ter kokulu duvarlara yapışmış masallarım vardı çocukken.
Rihtimin kahkahalarını duyardım,
tuzlanırdı bacaklarım.
Zaman, sevginin döküldüğü yerdir aslında
ve yalnızlık terin tuza dönüşümüdür.

Bir yalıçapkını öperdi yalnızlığı
ve en çok ona yakışırdı,
havada zamanı durdurmak.
Susamış sarı vakitlerde
ürperirdim bu şehirde.
Kuşlar aynı hızda uçardı,
ben sevinç duyardım.

Çocukluğumda ayaklarım çoğalırdı aniden.
Gökyüzü mecbur kalırdı ve şafkat gösterirdi,
sanrılı akşamların eskimiş güneşinde,
Yok pahasına satardım tuzlarımı,
yalnızlığımı çağırırdım,
Gece eski bir yorganla gelirdi,
umutlarım üşürdü.

Hüdai Ülker

Çocukların Üşüme Vakti

Dağların sokaklarını kömür dumanı sardığında
Çocukların üşüme vakti gelmiş demektir
Aştan önce ekmek başımızı döndürürdü
Gönlümde acı bir sevdâ bıraktı o günler
Astarı ve yüzü sorgulanacak bir hayattı bizimkisi
Sefaletin saldırısı siyahla birlikte gelirdi
Ve çocuklar karanlıkta bir büyücü ararlardı
Çünkü onlar fırtına saatlerinde kimsesiz kalırlar
Üşüme vakti gelse bile
Titremeyi yemekten sonraya bırakırlardı
Toprak yolda yaşamak sonu gelmez bir maceraydı
Boğazımda çağla badem ekşisi
Çantamda leblebi tozu yarım gevrek
Orada toprağın yoldan kalktığı yerlerde
Hasret ve sebep serpilirdi zamana
Elde avuçta yok derlerdi yüreğim sızlardı
Bıçak çizgileriyle yoğrulmuş bir yaşama tutunurduk
Fabrikalar mağazlar kızgın güneş kan ve ter
Ölümüne yorgunluk mendilde kan lekesi
Hastane önünde incir ağacı bile tozludur
Dayanmak ve üşümemek
Bu en büyük yasaydı toprak yollarda
Bir kahraman gelip bizi kurtarmayacaktı
Ve hiç kimse saçlarımızı taramayacaktı
Kendi ellerimiz olmasaydı çocuklar üşüyecekti

Hüdai Ülker

Çok Zaman Geçti Aradan

Adım 'göçmen',
Çok göç ettim.
Dünyanın merkezinden,
Önce güneye gittim.
Sonra kuzey yolu,
Göründü bana.
Saçlarımdan rüzgar geçti,
Gözyaşlarım kurudu.
Uyudum uyandım,
Ve baktım ki buradayım,
Yani göçün attığı yerde.
Rubalarım eskidi burada
İştipli terzi yok artık,
Bana 'setre - pantul' dikemez.

Çok zaman geçti aradan,
Dostluklar donduruldu
Ve raflarda bekledi yıllarca.
Belki ben terk ettim,
Uğuldayan çınarları,
Belki onlar beni unuttu.

Üç ülke gezdim,
İki şehide kamp kurdum.
Yabancı sokaklardayım şimdi,
Yakışmayan bir yalnızlık
Kuşattı beni.
Çocukluğum çok uzakta,
Mavi dağlarda kaldı.
Soran yok burada hüviyetimi.
Mektubum gelmiyor,
Adım okunmuyor.
'Bırakalım kelamı, alalım selamı' derdi,
Eski mektuplar,
Dinleyenler ağlardı,
Selamlar okunurken.
O mektuplar bir rüzgarda
Şavrulur şimdi.
İki satıra muhtaç etti beni göçmenlik
Tek dostum şiirlerim
Ve sessiz rıhtımlarım.

Sessiz rıhtımlarda şimdi,
Adını sayıklarım.
Gönder bana iki satır,
İçinde 'Balkan ve Türk' olsun.

Hüdaî Ülker

Dalgalar Sahilde Bitmez

Yorgun vücuduma,
Fazla geldi bu gitmen.
Öksüz ellerimiz,
Birbirini özleyecek,
İnan buna.

Kime koşacaksın,
Sahilde.
Dar sokaklarda sana,
Kim şiir okuyacak.
Çeketiyle kim örtecek,
Üşürsen.

İnan fazla geldi,
Bu gitmen.
Sahilde buluşurduk,
Bilirsin.
Dalgaların bittiği yerde,
Derdin sen.

Oysa dalgalar,
Sahilde bitmez,
Yüreklere kadar işler,
Bunu bil.

Hüdaî Ülker

Defterlerim Yaşlanıyor Titreyen Sokaklarda

hançerlenmiş defterimden şiirler dökülür
gecenin bir vaktinde dar sokaklardayım
on sekizinde bir kız geçiyor
göğsünden kan damlayarak
hüzün yağmura isyan eder
ve dökülen şiirler kaldırımında ıslanır
yaşamımdan sedef seneler geçer

ben o kızı tanıyorum
göğsündeki kan defterimde şiirdir
kızın güneşte yanmış gömleği
trenin son vagonunda görünür
bana el sallar oradan
raylara yağmur düşerken
tren ömrümüzü götürür

defterlerim yaşıyor
şiirlerim denizde unutulmuş anılar
bir çay kaç paradır
basmane'deki sabahçı kahvesinde
gardaki gevrekçi anı satar mı acaba

hüznün yağmura isyanında
vururum kendimi dar sokaklara
elimde defter ıslanır
ama bu şiir söylenmek zorundadır

on sekiz yaşında bir kız geçiyor
göğsünden kan damlayarak
titreyen sokaklar şahit
ben onu tanıyorum
onun
martılarla dostluğu,
hayatlarımızın kesiştiği
yerde gizli

Hüdai Ülker

Deniz Öpüyordu Gençliğimi

Deniz ilk günkü  p şleriyle sarsıyor hayatımı
bir    lık uzun bir geçmişten gelen g  le
vuruyor gençliğimi yerden yere.
Yaşlı iskele tahtalarından intikam alan köpükler
kıvranıyorlar uzaklara olan hasretleriyle
deniz övüyor dik başımı, geniş omuzlarımı
ve kışkırtıyor dünyaya basan ayaklarımı.
Oysa bu öpüşler çözemedi bo azımdaki d   mleri
bir intikam u ultusu kulaklarımda kaldı.
Belki yosunlar bulaşmıştır yüzüme de
onları  p ş olarak algılamışımdır
ama deniz senin dişlerine giriyorken
benim parmak u larımin sızlaması tesadüf değildi,
tesadüf değildi tahta aralıklarından gördüğümüz gerçek,
bahar günlerini kanıma girmiş martılarla yaşıyorken
ve bırakıyorken bir u ultu demirden birkaç söz kulaklarımda
 p yordu beni kayaları eriten su.

Hüdai  lker

Denize ıkan Sokaklar

Denize çıkan sokaklar dardır ve,
Tuzlu sokaklarda,
Öksüz rüzgarlar sevişir.
Hep mahçup geçerdim,
Bu sokaklardan,
Rüzgarlar yüzüme vururdu,
Seni sevdiğimi söyleyemezdim,
Tuzlu dudakların yasaktı bana.

Sabah denizleri ağlardı,
Bakarken doğan güneşe,
Martılar uyandırırđı beni,
Denize çıkan dar sokaklar,
Evimdi.

Limon Saçlarından,
Tuz dökölürdü,
O vurgun sabahlarda,
Saçlarını öperdim,
Karnım doyardı.

Dardır denize çıkan sokaklar,
Ve duvarlar tuzludur.
Sevgililer geçer rıhtımdan,
Öpüşürler doyasıya.
Ben dar sokaklardayım,
Çıkamam denize,
Sevgilimi bulamam,
Öpüşemem.

Hüdaı Ülker

Doğaya Türkü

Kollarımı geren bir felsefeyle uğraşıyorum,
düşünceler tıkırdıyor alnımda
ve sırtımdaki karıncalar büyüyor.

Irmaklarda bir kargaşa var,
bana akar azgın sular,
ben çalkalanırım, dağlar övünür.

Ayaklarım uyuşur,
saçlarım dağılır,
gördükçe dağlarda kıvranan,
hırpalanmış çamları.

Yaşlılığın öyküsünü anlatır ulu tepeler,
oysa zaman korkutamaz göz bebeklerimi.
Genç kalmalı zirveler,
kent kuşları çığlıklarıyla övünmeli.

Irmaklarda bir kargaşa,
beni boğmak ister,
kenti işgal eden dumanlar,
boğmayın geleceğimi
ve işgale son verin.

Yoksa kim anlatır,
kollarımı geren felsefeyi
ve kim söyler
doğanın türküsünü.

Hüdai Ülker

Duvarın aprazında Silahlar Satılırdı

Kuşların kan yürüyen yerlerine yalnızlık hücum ediyor
onlar yuvalarını en kanlı duvarlara kurmuşlardı
gece panzer tadiyla gelir, tampon bölge sakinlerin en sakini
kimse güzelliğinden ödün vermek istemez
karanlık, sularla birlikte örter silahları
onlar, tarihi bildikleri gibi okşarlar
ve ister istemez sevimli olurlar
kaçmak istedikçe mavi bir ışıkla doluyor pabuçlarım
dünyanın sessizliği dağılıyor gövdeme
donmuş bir duvarın en sarp yerinde pinekliyorum
beklediğimiz kılavuzlar gelmedi, yarasalar yol göstermedi
kuşların bile ömrü karanlıklara saplandı
dikenli teller daha paslı, dağların yankısı daha bir uzak
savruldu, gözlerimde tarih birikti, lanet olsun dedim
korku yüklü çığlıklarla çınlıyor kulaklarım
sevimli olmak onlara mı mahsus
şaşkınlıkla buzlanan yıldızlar ve gerilen yüzler
bir kadın ruhu, içimde bir savaş dulunu büyütüyor
evet bir kadındır, kanlı konvoylarda kemikleri sertleşmiş
savaşta kaybolan kocası, bekle geleceğim, demişti
onun etlerine sesler saplanıyor
artık yaşamak uzun bir sessizliktir boş kasernelerde
son sansarlar da geçip gitti duvar diplerinden
onları sevimli kılacak sebep kalmadı
en güçlü insanlar belgelerle gezenlerdir derler
belge saklamadım hiç, işim olmaz pişmanlıkla
gölgeler hareketsiz burada, tel örgüler sessiz
uçsuz bucaksız bir öğleden sonrası
ve uçsuz bucaksız kuşlar bekliyor duvarlarda
Checkpoint Charlie'deyiz, sıramızı bekliyoruz
baña olan özenti artıyor burada,
yağmur güzelleştiriyor beni
haydi unutmayalım
o duvarın çaprazında savaş dudu otururdu
ve silahlar satılırdı, o çaprazda.

Hü dai Ü lker

Duvarların Ölüm Sessizliği

Temmuz ateşiyile indik o duvarlara
sokakların sancısı karşıladı bizi
kesilmiş bulvarlar, kurşun yemiş duvarlar
ağaçlar suskundu, rüzgarlar yorgun
karayağız bir ürkeklik, sarışın bir cüret
ne burkulan yürekleri dinledik,
ne körfezde savrulan gözyaşlarını,
çekip geldik, dinlemedik imbatı bile
çünkü ekmekler güçlüydü burada
önce tıkmak gelir, dememiş miydi şair
ama, tıkmaktan önce
şaşkınlık geçti boğazımızdan
derinliğine esti Ostwind
kestane ve pelit acılık verdi
akasyalar, ıhlamurlar zarif ve tatlı kaldı.

Duvarlar eritiyordu zamanı
ve kuşlar bulvarlarda çoğalıyordu
bakışlar ürkütölmüş
karanlıklar serpilmiş suların üzerine
bir tarih gürlüyor gökyüzünde
sessizlik ömrümüze abanıyor
fazladan bir aşk vardı yaşanacak, yaşayamadık
Kant caddesinin rüzgarları
yorgunluğumuza vurdu sadece, içimize giremedi
kendi yağmurumuz, kendi güneşimiz vardı,
başkasına göstermedik, ve
duvarların ölüm sessizliği bize yoldaş oldu.

Hü dai Ülker

Düz Yazı: Büyük Dedem Melami Aşık Baba

Balkanlar'da yaşamış olan tasavvufçular, Türk tasavvuf tarihinde önemli bir ağırlığı oluşturmaktadır. Bu gün islamın Balkanlarda bu denli yaygın bir din olmasında tasavvufçuların ve onların mensubu olduğu tarikatların hizmetleri büyüktür.

Balkanlara gelen ilk tarikat efendileri veya şeyhleri, buraların fethedilmesinde öncülük etmişlerdir. Çünkü onlar derin bigileriyle önce gönülleri fethetmişlerdir. Bu gün Kosova'da, Makedonya'da ve Bulgaristan'da hala ayakta olan bazı tekkeler, eskiden yaptıkları dini ve sosyal hizmetlerden izler taşıyorlar.

Balkanlar'dan, günümüzde eserleri hala okunan ünlü tasavvufçular çıkmıştır. Bunlardan birkaçını saymak gerekirse, şu isimleri sıralayabiliriz: Bosnalı Hamza Bali, Manastırlı Hüseyin Lamekanî, Yaşamının büyük kısmını Makedonya'da geçiren ve kabristanı Strumica'da bulunan, 3. Devre Melamilîğin kurucusu Muhammed Nur, Prizrenli Abdürrahim Fedai, İştîpli Salih Rifat Efendi, Pirizrenli Ömer Lütfî Efendi, İştîpli Hasan Fehmi Tezdoğan Efendi, İştîpli Abdurrahim Bey, Kliselili Hasan Özlem Efendi, Köprülülü Hafız Hüseyin Efendi...

Konumuz gereği birkaç Melami şahsiyetin adını saydım, çeşitli tarikatlardan daha yüzlerce ad sayılabilir. Ancak ben bu yazımda tüm Balkanlar'da yaşamış olan tasavvufçulardan değil, sadece Köprülü-İştîp dolaylarında yaşayan tasavvufçulardan ve bu bölgenin en ünlü tasavvufçusu büyük dedem Melami Aşık Baba'dan söz etmek istiyorum.

Ovçebol ve çevresinde eskiden tarikatların hemen tümüne rastlamak olasıydı ve neredeyse her köyde bir türbe vardı. Günümüzde ne yazık ki bunların çok azı ayakta kaldı. Benim bildiğim, şu anda ayakta olan, Cumalı'ya yakın Karacaali köyünde Yusuf Dede türbesi var. Eskiden burada çok büyük şenlikler yapılırdı.

Sırası gelmişken, kendi araştırmalarımla bulabildiğim bu yörede çok eskiden yaşamış ve o zamanlar türbesi olan bazı tasavvufçuların adlarını anayım: Dinler'de Zümber Dede, Karacaali'de Yusuf Dede, Hacı Beyli'de Kara Dede, Karatmanlı'da Kamber Baba.

Bunlara ilaveten, bir de Sayın Mensur Nuredini'nin güzel bir çalışması olan 'Makedonya'daki Belli Başlı Ziyaret Yerleri' adlı kitabından, İştîp yöresine ait şu isimleri buldum: Radoviş'te Koca Baba ve Gizli Baba, Vinisa Peklana köyünde Sefer Baba ve Grades köyünde Mehmet Baba, İştîp'te Abdi Baba, İştîp'te Sadık Baba.

Tabi bu yörede yakın tarihlerde yaşamış ve yaşamakta olan tasavvufçular da var, onları da yazının sonunda anmadan geçmeyeceğim.

Asıl adı Raşit olan Aşık Baba, tahminen 1840 yılında Ovçebol'un Dinler köyünde doğdu, gene tahminen 1928 yılında da aynı köyde Hakkın rahmetine kavuştu. Aşık Baba'nın babası zamanın ünlü bir pehlivanı idi (Emin Pehlivan) ve Osmanlı paşalarının himayesinde birçok pehlivan yetiştirmiştir.

Aşık Baba, zamanın iyi okullarında Arapça ve Kur'an eğitimi almış ve yaşamının sonuna değin Dinler'de imamlık yapmıştır. Onun Melamilikle tanışması Muhammed Nur sayesinde olmuştur. Gavs hazretleri'nin İştîp'e, Salih Rifat Efendi'nin tekkesine gelişlerinde Aşık Baba ondan tevhid dersleri alırdı. Aşık Baba'nın, Muhammed Nur'dan hilafet alıp almadığını bilmiyorum. O da benim bir suçum, babam yaşıyorken bunu sorsaydım yanıtını alırdım. Ancak gene de babamdan Aşık Baba hakkında çok şey öğrendim.

Onun tasavvuf erbabı arasında az rastlanan birkaç özelliği vardı. Aşık Baba, Tasavvufi Halk Edebiyatını yaşamış yaşatmıştı. İzmir’de yaşlı Melami ihvanlardan öğrendiğime göre, Aşık Baba’nın iki bin dolayında deyişi varmış. Ne yazık ki bu deyişlerden günümüze, birkaç tane dışında, hiçbiri kalmamıştır. Duyduğuma göre kimi Birinci Kuşak göçmeni Melamilerin defterlerinde onun eski yazıyla not edilmiş şiirleri varmış. Ancak bunları bulmak için çetin bir araştırma yapmak gerekiyor.

Aşık Baba’nın özel eşyaları bizim evde bulunuyordu. Göç sırasında babam, bu eşyalardan hangisini Türkiye’ye götüreyim, diye epey düşündü. Ona ait 999’luk bir zikir tesbihi ve sazı vardı. Tesbihi getirdik ancak sazı Ovçebol’da kaldı. Sazı orada bıraktığı için babam yıllarca üzüldü. Göç sırasında her eşyamızı getirememiştik. Birçok eşya gibi, bu çok değerli sazı da getiremedik.

Aşık Baba’nın Ovçebol köylerinde kalabalık bir ihvanı vardı. Bu ihvanlar değişik köylerde buluşurlardı. Aşık’ın derin bilgisi ve orijinal fikirleri nedeniyle toplantılar enteresan geçerdi. Öyle ki, aradan yüz yıl geçmesine rağmen bu toplantılar hala konuşulur.

Bu toplantıların en ünlüsü, Dinler köyü mezarlığında yapılan toplantıdır.

Bir gün Aşık Baba, ihvana haber salar ve herkesin Dinler’e gelmesini ister. Ovçebol köylerindeki ihvandan başka, Köprülü’de yaşayan genç ihvan Hafız Hüseyin Efendi’yi de özellikle çağırır. (Hüseyin Efendi, Türkiye’ye göçtükten sonra yıllarca İstanbul – Laleli Cami imamlığı yapmıştır.) Toplantı da Hüseyin Efendi deyişler verecek, Aşık Baba da doğaçlama olarak bunları sazıyla söyleyecektir. Nitekim toplantı öyle gerçekleşir ve bunun yankıları günümüze kadar gelir.

Neden mezarlıkta toplantı? Çünkü ölümü mezarlıktan daha iyi anlatacak yer yoktur da ondan. Ama Aşık’ın öğretmek istediği, ‘Ölmeden önce ölmek’tir, yani iradi ölümdür.

Aşık Baba, Dinler mezarlığındaki toplantıda kendine ait olan şu deyişi de sazıyla okumuştur:

Medet ile canım cana erelim
Nuri tevhid ile pervaz edelim
Her dem gülistanı seyran edelim
Hakikat şehridir bizim rahımız
Kabe-i hülyalı canan ilimiz
Seyr-ü sülûk ile seyran alırız

Aşık Baba, üzüntü ve sevinçle geçen uzun bir ömür sürmüştür. Oğlu Edip (dedem) , askerde şehid olduğu için üzülmüştür, Ama öksüz kalan torunu Ayvaz’ı (babam) , yedi yaşında Melamilikle tanıştırmış ve onu 9 yıl medresede okutarak, kendisi gibi köy imamı olmasını sağlamıştır.

Aşık Baba, yukarıda da dediğimiz gibi, tahminen 1928 yılında Hakkın rahmetine kavuştu. Ondan sonra da bu bölgede Melamiler yetişti. Sonra yetişenlerin çoğu, Aşık Baba’yı görmemiş olsalar bile, ondan etkilenmişler, onun öğretilerinden faydalanmışlardır.

Bu yazıyı, Aşık Baba’dan sonra gelen, Ovçebol ve çevresinde yetişen bazı Melamilerin adlarını sayarak noktalayalım:

İştipli Hasan Fehmi Efendi, Kliselili Hasan  zlem Efendi, Muşansalı Recep Ender Efendi, Kliselili İbrahim Efendi,  alışlarlı Tayyip Efendi, Varanzalı Elmas Efendi, İştipli Abdurrahim Efendi, Köprülülü Hafız Hüseyin Efendi, Tatarlılı Aşık Mustafa Efendi, Tatarlılı Aki Hoca, Mahmut ularlı Muharrem Efendi, Dinlerli Ayvaz Hoca, Tatarlılı Yumurtacı Süleyman Efendi, Dinlerli Eyüp Efendi, Terenzalı Hafız Esat efendi.

Bu yazım kısa olmasına karşın, uzun bir araştırmanın ürünüdür. Ancak, yazıyı kısa tutmaya çalıştığım için, ortaya bazı eksiklikler çıktıysa, bu nedenle affola.

Hüdai  lker

Düz Yazı: Kitap Tanıtımı

BİR KİTAP OKUDUK: JAKOB DER LÜGNER – YALANCI YAKUP

Hüdai Ülker

Jahudi asıllı Alman yazar Jurek Becker, bu kitabında Nazi Almanyası döneminde Getto'da yaşam sürdüren Yakup adlı bir kişinin yaşamını anlatmaktadır. Yakup, Getto'da yaşayan diğer esirlere ümit verebilmek ve intiharları durdurabilmek için yalancı olmak zorunda kalır.

Bu kitap Türkçeye çevrildi mi, çevrildiyse hangi adla çevrildi bilmiyorum, o nedenle de başlığa kitabın Almanca orijinal adını da yazdım.

Yakup, neden yalancı olmak zorunda kalıyor ve olaylar nasıl gelişiyor, bunu aşağıda anlatacağım ancak önce yazar Jürek Becker üzerine bikaç söz edelim:

Becker, 1937 yılında Polonya'nın Lodz kentinde doğdu. Annesi öldürüldü, babası esir edildi, kendisi de iki yaşındayken Getto'ya gönderildi ve savaş bitinceye dek Getto'da esir kaldı. Becker'i burada tanımadığı insanlar baktı. Toplama kampından sağ olarak kurtulan yazarın babası, oğlunu Sachsenhausen kampında bulur. Becker, 'Yalancı Yakup' romanını 1969 yılında yazdı. Roman kısa sürede dünya çapında yankı buldu ve filmi de çevrildi. Jürek Becker, 1997 yılında öldü.

Anlatıcı okuru daha kitabın başında Getto'ya sokar ve 'Getto'larda neden ağaç bulunmaz diye şikayet eder. Sonra da kendi yanıt verir: 'Ağaç kuvvet ve gurur sembolü olduğu için Getto'larda ağaç bulunmaz; daha önce ağaç vardysa da sökölür bunlar ki Yahudiler kuvvet ve gururlarının kalmadığını bilsinler.' Naziler ağaçsız Gettolar kurarak Jahudileri daha baştan ölüme hazırlamaktadır. Nitekim buralarda her gün intihar olayları yaşanır.

İşte böyle ağaçsız bir Getto'da Yakup adlı bir esir yaşamaktadır. Bir gün Yakup yasak saatlerde dışarda olduğu gerekçesiyle bir kule nöbetçisi tarafından projektörle yakalanır. Getto'da akşam saat sekizden sonra dışarda gezmek yasaktır ve böyle bir yasağı çiğnemenin cezası ölümdür. Nöbetçi Yakup'u durdurur ve kendisine ceza verilmesi için karakola girmesini söyler. Nöbetçi onu karakol kapısına kadar projektörle izler. Bu karakola girenin bir daha sağ çıkmadığını Yakup çok iyi bilmektedir. Ama gene de girmek zorundadır, çünkü girmese nöbetçi onu öldürecektir. Yakup karakolda korku içinde beklerken radyodan Rus askerlerinin ilerlediğini duyar. Radyo ve saat kullanmak esirler için yasaktır ve cezası ölümdür. Yakup karakolda bir saate bakar ve vaktin henüz geçmediğini görür. Saat henüz yedi buçuk dolaylarındadır. Yakup, nöbetçiye durumu anlatır, Kuledeki nöbetçinin saatin sekizi geçtiğini sandığı için onu karakola gönderdiğini anlatır. Karakol nöbetçisinin o gün keyfi yerindedir, Yakup'u serbest bırakır. Böylelikle Yakup karakoldan sağ olarak çıkan ilk Yahudi esir ünvanını alır.

Ertesi günü esir işçiler tren istasyonunda çalışmaktadırlar. Onların buradaki görevi vagonlardan yük indirip yük bindirmektir. Yakup'un iş arkadaşı Mişa iri yarı bir delikanlıdır ve boks sporuyla uğraşmıştır. Mişa'nın karnı açlıktan burkulmaktadır. Patates çalmaya karar verir. Yakup, böyle bir hareketin cezasının kesin ölüm olduğunu bilmektedir. Aslında karakolda duyduğu radyo haberinden kimseye söz etmememeye kendi kendine söz vermişti ama, Mişa'yı kurtarmak için sözünü bozacaktı. 'Bana bak' der genç adama, 'biraz daha dişini sık, haberlerde dinledim, savaş bütün hızıyla devam ediyor ve Rus askerleri buradan dört yüz kilometre uzaklıktalar.' Mişa olduğu yerde

adeta taş kesilir, inanmak istemez. Yakup'a bunu nerede dinlediğini sorar, Yakup ta çaresiz: ‚Bende bir radyo var’ der.

Bundan sonra Getto’da durum değişir. Daha doğrusu Mişa bu haberi herkese yaydıktan sonra olur bu. Oysa Yakup onun bu haberi kimseye söylememesini tembihler ama dinlemez Mişa ve yayar haberi. Bu nedenle Yakup, Mişa’ya küser.

Artık Yakup’u herkes rahatsız etmektedir. Herkes ona her gün savaşın seyrini sormaktadır. O da çaresiz her gün yeni yeni yalanlar söylemektedir. ‚Ruslar bu gün on kilometre ilerlemişler, bu gün beş kilometre ilerlemişler, dün falan yerde kıyasıya savaş olmuş’ gibi, hergün yeni yeni yalanlar uydurmaktadır. Ama bu yalanların faydası olmaktadır. İntiharlar kesilmiştir ve herkes buradan kurtulduktan sonra neler yapacağının hayalini kurmaktadır.

Bundan sonra kitabın öyküsü hep Yakup ve onun radyosu üzerine kurulur. Adam bir çok insana her gün uydurma haberler anlatarak onların biraz daha yaşamasını sağlar. Ancak Yakup bu zor göreve dayanamaz. Bir gün elinde makasla tellere doğru gider, niyeti kaçmaktır. Ancak bunu başaramaz; burada kurşunlanarak öldürülür. Evet, ‚Yalancı Yakup’ (Jakob der Lügner) okunmaya değer bir kitap. Kitabı bulamazsanız bile filmini izleyin.

Herkese edebiyat dolu günler dilerim.

Hüdai Ülker

Hüdai Ülker

Ege Aşkı

Bilirim bitmez senin,
Turuncu sevdaların.
Kucağında büyüttüğün
Uygarlıklar,
Mavi sütünə muhtaç.
Güneş sende güneştir,
Deniz sende deniz
Ve güzeller sende güzel.
En güzel çelik çomak,
Sende oynanır.
Sinema en güzel,
Sende izlenir.
On bin yıl senin için,
Dün gibi Egem
Ve kuşlar kadar çoktur,
Uygarlıkların.

Hüdai Ülker

Fırtınada Savrulmak

Onu gökyüzüne bakarken gördüm
elleri insan yüzlerine değiyordu,
onun saçlarında yağmur saklanıyordu
ve hayat her gün yıldızlarla çoğalıyordu.
Bilinsin ki, duvarlar bile susar bir çocuk ağlarken
çünkü ağlayan bir çocuk günü sözlerle düzeltemez
ve onun saklı yerlerine ulaşamaz kimse.
Gidişler her zaman kötüdür, bunu gördüm
ama herkes kendi yıldızını beklemeli,
boğazına bir şeyler düğümleden beklemeli
hayat bazen yanan bir sobadır, demlenen bir çaydır,
bazen bir bakışta, bir eşarpıta gizlidir her şey
yaşam kaç nefeste tamamlanır
kaç kişi dinler ırmakların sesini,
her güzelliğin bir yere yakıştığı olur, bilirim
değil mi ki yaşamı bir fırtına kuşatır
bırakın yüzümüzde biriksin insan elleri
ve savrulalım fırtınada,
arkamıza bakmadan.

Hüdai Ülker

Fırtınalı Bir Sabah

Fırtınalı bir sabahta
sokak kedileri de saldırgan olmalıdır,
şeklinde belki düşünebilir insan.
Oysa kediler böyle bir sabahta
kahvaltılarını yapmış,
duvar kenarlarında keyif çatmaktadırlar.
Ağaçlar bile keyiflidirler,
gövdelerine saplanan kuş seslerine aldırılmazlar.
Fırtınalı sabahlarda
Kuş sesleri yüzüme yansır,
mecalsiz düşerim sabah öc alır
gene de homurdanmam, kalemimi saklarım
kötü kelimelerden.
Sabah herkesin yüzüne eşit vurur
ama insanlar güçsüzdürler
fırtınalı sabahlarda
onların elleri bu günde,
düşünceleri dündedir çünkü,
çünkü rüzgarlar derin bir müzikle eser.
Şiirleri kırbaçlarken sabah saldırıları
kediler mutludurlar
hainlik düşünmeden
gülerler güne.

Hüdai Ülker

Film Gibi

Suyun bir ağrıya duyulan dokunuşu, yosuna yapışan sıcak sesi nefesin
Dayanılmaz hayat öyküleri küllenmiş salıncaklarda ve düğün gecelerinde
Öne çıkıyor özlü sözlerimiz, tiryakiler şarkılar eşliğinde seviyor geceleri
Dökülebiliyorsa onsuz da taşlar etekten, kalsın davası ver postaya mektubu
Hep aynı nakaratla sürüyor şarlatanlık, kapıların kapanması bir söze kalıyor
Gelsin sırdaşımız, alsın çakısını, çeksın rakısını, duvarların en ucuna otursun
Ayak parmaklarımızda yokuşların esen rüzgarları ve soruların sonrası duruyor
Çok beklendi, ışıklardan cildi yanan gece emekçisi, öldü dediler ölmedi, çıktı
Tanınmıştır, filmlerde falan oynar boyası silinmiş günlerin boyacısı, ödül avcısı
Bir anlam peşinden koştuk hep, şehirler bize dar, biz yağmurda ıslanan yardım
Aylak kalsın, çaylak kalsın dememeli, film hastasının saflığından yararlanılsın
Bir rüzgar sesi sokaklarda, geç gelen bir konuktur yaşam, yel gibi eser geçer
Sonra efendim, parmak izi, Berlin güzü, karda gizlenir düzü, o yokuşlar çıkılır
Bakalım bahara yeni bir film çıkacak mı, karelerde göller rüyalara karışacak mı
Yani efendim, diyeceğim, sarı yollardan bir yar çıkar yavaştan, aman aman.

Hüdaî Ülker

Gecenin Yansıması

Hayatım hakkında korkunç bir özet çıkarmaya zorlandım.
Sanki ben bir diktatoryanın yasak koyucusuydum.
Şehrin buharlı göğsüne pranga vurmam istendi.
Oysa bağrımdan özgürlük dökülürdü ve hayrandım sevdalı çiçeklere.

Bir mahşere sürdüler beni, kollarını sıvamıştı kader.
Ayrıca suça teşvik hükmettiler kalemimin şarkısını
ve bana yüklediler, yılanların istila türkülerini,
Kaburgalarım kırılırdı, kente inen baskıcı havadan.

Karanlık bir gecede yağmurdan önce atlılar geldi.
Ben baskıdan korkarken şehrin inlediğini duydum.
Ürperen sokaklarda sözler sırtından vuruldu
ve güvercinler, bir bir düştü gömleğimden.

Bir zamandı bu, karanlığın korkusuydu hükümdar,
dayanaktan yoksun yaşadı haberler.
Sabahı karşılamak şart olmuştu kuşlara
ve, yamaçlardan doğan güneş geceyi kuşattı.

Hüdai Ülker

Geçmişe Dair

Demode aşkım denk gelmiyordu kasımın yukarılarına, altmışların bilmem hangi yılında zaafımız uyuyordu sanırsın. İki üç kez yuvarlanan devrimlerin gücü kadar rüzgarlarda savrulurdu gözkapaklarım. Bana da uğra sarp gençlik ve alkışlat kendini, kimbilir kaç kez aslanan asıldı ve günlüklerime geç kaldı gençliğim. Yokuşu tırmanırım gene de geçmiş olmaz arzularım, sonralarım geçer bir bir, geçmiş olmaz arzularım.

Gençlik frenlenir kahkaha kırbaçlanır çığlık denize ulaşır ezilir arzular. Ettiğiyle kalır ergenlik burulur yastıklar karanlıkta bölünür geceler kabahatler bronzlaşır kurtulmak kabil değil. Anlamaz yağmuru üleşmeyen onulmaz çığlıklarla cebelleşir yılları, ekseriya kırıgın geçer camdan yağmur damlaları.

Hüdaî Ülker

Göç Öyküsü

Haydi bakalım bilin bilebilirseniz
Hatırlayın hatırlayabilirseniz
Kimlerdi her sabah
Doğmakta olan güneşten haz alanlar
Kimlerdi taş parçalarıyla dolu yokuşlara
Briket duvar örenler
Ve bu duvarlar arasında güneşi eşit paylaşıp
Dünya işlerini dehalarıyla halledenler
Evet başı bükülmüş bir maziyi bizlerdik ayakta tutan
Bizlerdik gidip de dönmeyecek olanlar
Bizlerdik topraktan koparılıp yola çıkanlar
Yola çıktık fakat bela okumadık bıraktığımız yerlere
Bir daha dönüş yok diye dostluğu durdurmadık
Vagon sesleri, gözyaşları, bahçelerde ısırgan otu
Kuşlara ve çiçeklere yaşam şansı tanıdık
Yaşlılar yaşlılığını gençler gençliğini taşıdı
Yaptık işimizi, yapıştık yaşama
Yaşımız ermişse de kemale
Göç bu beklemez
Çaresiz düşmüşüz yollara
Toprağa sebze ekip,
Duvara saksı dizmeyi iş mi sanıyorduk
Hayır önemli bir iş değildi bunlar
Fakat sırtımızdaki yükü bahçelere indirmiştik
Kaygılar saksılara gömülmüştü
Yağmurların gövdesine sinmiş
Bir zaman dilimiyle avunuruz
Bir kıvrımdır, bir parçadır bize düşen
Gerisi görmediğimiz bir alem
Dünya bu mu ki, evet bu
Kalbi kime verdiysen odur başının tacı
Bizlerin kalbi bu yokuşlarda kaldı bir de ovalarda
Yağmurlar güzeldir fakat
Ayaklarımın üşümesi ıslatırdı bütün günümü
Dağları ve denizi ile meşhur bu şehirde
Çalılıklar çamlıklar ve çamurlar karşılamıştı bizi
Terk edişler, kayboluşlar
Ve geceler takılırdı boğazımıza
Kaç mevsim, kaç yıl geçti yollara düştüğümüzden beri
Dağlarda otlar kaç kez sarardı
Bizden önce mahçuptu o tepeler kimsesizdi sessizdi
Yollara yorgunluk dökülürdü
Kara sevda çökerdi başıma
Acıyı sırtlayan çilekeş rüzgarlarla
Geçen günler anlatılsın
Kuytularda dolmuş bekleyen
Kızlar aşkına doğan güneş iyi güneştir
Bir şeyleri unutarak geçti o günler
Güzel bir zamandan dem vurmak içimizde saklıdır
Gülen yüzler ararız,

Oysa yiyeceğimiz bir lokma ekmek değil midir
Neden üzüntüyle geçsin koca bir ömür
İnsanlığın ulaşması gereken hedeftir mutluluk
Fakat sıraya konacak bir iş değildir,
Gelirse gelir, beklemek boşunadır
Bekleme boşuna dönmem sana
Dönmezsen dönme arkadaş
Bir gün bize de şans güler
Hangi dağ idi o, yüzümüzü güldüren
Ve rüzgar estikçe şarkılar söyleyen
Güneş kime ne kadar düşüyordu hatırlayan var mı?
Birileri birilerini seviyorsa bırak devam etsin hayat
Nasıl olsa yeniden başlamıyor hiçbir şey
Yeniden başlasın demek boşunadır
Söylensin gene de
Şarkılar da olmasa hayat nasıl dolacak
Göçlerin öyküsü bile geri gelmiyor, yaşanmıyor bir daha
Fakat,
Yolculuk sancılarının vagonlarda kalan izleri
Yapışmıştır yüzümüze
Bir de 'kara pampur' şarkıları var içimizde
Gizlenmiş bir aşk gibidir ve çıkmaz oradan
Evet, kara bir trendi bizleri getiren
Göçler başka türlü yapılamazdı çünkü.
Zift sürülmüş ahşap traversler unutulmadı yıllar boyu
Tünellerde pencereleri kapatmak vazifemizdi
Üzerime yağmurla birlikte gelir o günler,
Söz söyleyemem
Dağ çiçekleri kadınların saçlarına yakışır der geçerim
Bir gençlik rüzgarıydı kara saçları daha da karartan
Briket duvarların ardındaki platonik sevdalar canlıdır hala
O bahçeler var iken keşmekeşlik yoktu
Üstünkörü işler yapılmazdı orada
Çünkü üstün işler yapılıncı
Körlük alır başını giderdi
Fabrika dolmuşu bir köşede durur,
Bir kız iner gölge gibi
Sonra uzar gider yıllar,
Hayırlı bir kismet çıkıncaya dek
Söyleyin, nedir bu damarlarımıza tesir eden?
Evine dönemeyen askerler ve kaybolan mezarlar mı?
Zagreb radyosu kötü günler geçirmişti
Sonra bizlere de kötülükler bulaştı
Sevindirmedi herkesi Yücel'in yücelmesi
Ve trenler kalktı şafaklarda,
İzahı yok bu gidişin
Benzerliğimiz vagonlarda unutuldu
Yeniden başladı her şey
Unutulmuş ne varsa hepsi geride kaldı
Her şey unutulmadı elbette
Mesela güzel insanlar
Sonra evlerimiz ve tarlalarımız

Bunlar bizimle gelemezdi
Sonra briket duvarlarımız oldu, onlar sevdirdi semtimizi
Ve yollara serpilmiş karanlıklar
Örttü bahçemizi
Oysa onların örtünmesine gerek yoktu
Çünkü göçmen bahçeleri güneşe hayrandır
Ve pazarlığa dahil değildir yaşantılarımız
Dönölmez yollarda görünmez öykülerimiz yaşar
Kimse bilmez çalılıklar memleketidir burası
O çalılar toplandı sobalarımızda yemekler pişti
Arapdere'nin araplığı da kalmadı artık
Yaşandıysa yaşanmıştır o günler
Briket duvarlar yeniden örölmez
Ve trenler geriye dönmez

Hüdaî Ülker

Göç Sohbeti

Şimdi upuzun bir sessizlik vurur
gözkapaklarıma,
ne gökyüzünün darbeleri duyulur
ne de ırmaklar çağlar,
kan pıhtılı bir zamanda
uzaklara ve yorgunluğa sevdalandım
talan oldu kavuşmalar,
gömleğim acılara gark oldu.

Hayat bana yeni şehirler yontmayı öğretti,
ve her şehirde bir aşk kaldı,
her hatıranın yorulmuş elleri vardı,
kemikli gecelerde bana çıkan yüzlerin
yabancılığı vurdu gözlerime,
ayaklarım soğuklarla cebelleşti kaç yıl
ıslak bir ayın yüzüme çarpmasıyla
uyandım her gün.

Çekip gitsin artık herkes bu şehirden,
hiç kimsenin gözleri infilak etmesin
gökyüzü hep yırtıcı, yeryüzü yerinden çıkmış,
bir kuşun kısılan sesi ve bencilliğe gömülen zaman
bir lanet yapışmadan yüzlerine
çekilsin bütün bunlar,
beynim kazınıyor dünyanın derinliklerinde
en çok kimi sevdiysem o birikiyor yüzümde
iskeletim ısınmak istiyor artık
ben toprağa dokunduğum yerdeyim.

Hüdai Ülker

Gözleri Hırpalanan Gurbet

Ellerimi boşlukla avuttular
ve sisli bir ormanın penceresinde
bıraktılar beni.
Demir yorgunluğuyla övünür,
güvertesinde ağlanan bir geminin.
Bazen kapıyı aralar bir yalnızlık
duvarlar düz beyaz uykudadır
oysa ağaçların çığlıklarında
büyümeli çocuklar.
Gözleri hırpalandıkça küçülür gurbet
yorgunluğun vücudu yeşildir kuzeyde
ve ellerimin büyüyle geçerim bunca yolu.

Hüdai Ülker

Gözlerin Kalır Sokaklarda

Bir gün bir ayrıntı çullandı üzerime,
günün gövdesine bir kadın yaslandı
ve sokaklarda bağırıtı oldu yaşam,
zaman durduğu yerden kabardı.

Seni bir daha yaşamaktı dileğim.
Postalıma gölgesi vuran bir sabrın
cemaliyle büyüdü umutlarım.
O umutlar ki,
hiç bir zaman boyun eğmedi
hırçın atların nal seslerine.

Bir gün kadın
saçlarında öykülerle geldi,
hüviyeti titriyordu sessizlik yükselirken,
kış uykusuyla beslenmişti gözleri.

Hangi yolcuydu bahçemizde kamp kuran
ve hangi acıydı genzimizi çürüten,
duvarlarda aşınan dizelere kim ne görev vermişti de
baş harfi büyümüş bir entrikayı gösterdi bize.

Bir gün kadının
cinayetden yargılandı gözleri.
Bir ayrıntı oldu bendeki bağırıtı
ve bir uykusuzluk kol gezdi sokağımda.
Bir özlem duydum sana,
gözleri büyüdü aşkımın.

Bir gün ben de giderim durmam buralarda,
sahte ışıklarda ayrıntı aramam,
ve uykusuzluk çeker gider bir gün,
bir gün gözlerin kalır sokaklarda.

(Berlin, Nisan 2011)

Hüdai Ülker

Gözlerinden Onaylıyım

gelişinle şenlenir günlerim
kulaklarım uğuldamaz
sen rıhtımında
bereketlenir kimsesiz saatlerim

sonra şunu anlarım
bu şehrin sokakları
en güzel yağmurda yaşanır
sen yağmursun bana
ve sen
ellerimden dökülen ömürsün
takvimlerde suc aramam
sensizliktir beni yaşlandıran

denizden güzel duygular geliyor
sen geliyorsun
artık aşk türküleri beni bekliyor
titreyen eller çaresizliğin habercisi ise
ellerim titremiyor sen rıhtımında
karabasan tanımam
çaresiz değilim yani
güzel günlere talibim
çünkü
gözlerinden onaylıyım

Hüdai Ülker

Gurbeti Anlatmak

Uzaklardan gelirdim,
Bir yerlere.
Ve beklerdi beni,
Birileri.
Tavan arasından,
Pabuç getirirlerdi,
Bana,
Olmazdı.
Gurbette pabuçlarım
Var derdim.
Sobalarda,
ay kaynardı.
Dost kokulu,
ayların tadı,
Gitmelerin ötesindeydi.
Yorgunluğun,
Bittiğı yerlerde,
Ne oktu,
Söyleyeceklerim.
Ve ne çoktu dinleyenler.
Ellerim titrerdi,
Örümcek tutmuş,
Güneşe dokunurken.
Gurbeti anlatırken,
Dinleyenler ağılardı.

Hüdaî Ülker

Güle Güle Demedim

Ben sana güle güle demedim,
sana baktım ben ve sustum.

Sen beni dinlediğin kadar iyisin,
ben seni hayal ettiğim kadar güzelsin.

Bak yanlış anladın,
gül dedim ben sana,
güle güle demedim.

Sen yazdığın kadar varsın,
seni okuduğum kadar anlaşılırsın.

Gerçekten güle güle demedim,
güle gönül koydum ve
gülün alı var dedim,
sonra sana baktım,
sustum.

Hüdai Ülker

Gültepe Senfonisi

Saklanacak ne bir söz ne de bir soluk kaldı,
sen ey hayatı yükseklerde tutan sevgilim,
parkamdaki savaşım, cebimdeki şiirim,
izin ver anlatayım,
kemiklerime yapışan rüzgarlı hatıralarını
ve peşimi bırakmayan sevdalı mevsimlerini,
sen her gece ayla sarmaş dolaş,
gündüz de güneşle arkadaşsın
ve senin dünyaya bir bakışın vardır.

İçime doğru uzanan sokaklarınla
bazen gözyaşı bazen hınç olursun,
yüzüme saplanan görüntülerin
kara saçları hatırlatır bana
o saçlar ki bazen bir cinayet, bazen fırtınalı bir kızdır,
solmuş kağıtlardaki keskin fotoğraflar
kulaklarımda kurşun sesi, burnumda kan kokusu bırakmıştır.

Bacakları uzun bu şehrin rüzgarlı tepelerdedir canı
ve o can bizlerle serpilirdi her gün,
rüzgarlar hayatımızdan gelip geçtikçe
büyük bir heves birikirdi o ağaçlarda
sallanırlardı boylu boyunca,
özgürlük titretirdi yapraklarını.

En sevdiklerim bir bir gelirdi eylemlerin içinden
ekmek kavidir burada, leblebi demirdendir,
çocuklar yırtık pabuçlarla yokuşları aşarlar,
sermayesi yaşamaktır onların,
şekerleri mukavva bir kutuda gizlidir, sevgileri gözlerindedir.

Kavramak lazım bütün bunları
kavramak insanları, ağaçları ve rüzgarları
hatta Hölderlin'i kavramak,
çünkü şiirsel mesken tuttuk bu yokuşlarda
varlığı zamana bağlayıp büyüdük.

Söyle şimdi sevdin mi bu rüzgarı, bu tepeleri
sevdin mi çocuklara dünyayı öğreteni
burası fena değildir inan bana,
bir aksilik çıkmazsa seneye oradayım gene,
buluşalım, gezelim biraz,
ardından çay içelim o tepelerde, bu defa benden olsun.

Hüdai Ülker

Gltepe Ŗiri

Genç sokakların omuzlarında
düşünceler oynaşır
ve yağmur çemberleri çevrilir,
ilk sevgililerin papatyalı saçlarında.

Şaşkın bir karanlık iner,
kırmızıya çalan kiremitlere.

Ben anlatırım, anlatırım, anlatırım,
lmüş ormanlardaki
kimsesiz adamın öyküsünü.

Sen sevme beni, derdi bir şarkı,
bir kız da aynı şeyi söylerdi.

lmüş ormanların serserisi ben miydim.
Genç yağmurlar kuş gözüne dolarken,
yalan mıydı papatyalı saçlar ve
Gltepe'den Körfeze inen bakışlar.

Aslında biz hayal mi görmüşk.

Hüdai lker

Gültepe'de Hayatlar

Saçlarımızın uçlarını titreten bir gürültüyle başlıyor hayatlar,
sokaklara su boşanıyor, insanlık vuruyor yüzümüze.
Yorgun bir duvar üzerinde, bir teneke saksıda,
yeni bir hayat başlıyor her sabah.
Kuşlar dokunmuyor yeni doğan çiçeğe,
toprak güneşe kavuşuyor,
yaşamın 'y' harfiyle sarsılırken hayaller
umursamıyor gözleri patlak gececi işçiler,
korkmuyor kadınlar bile yüzlerine vuran gürültüden.

Gültepe'de toprak kabarıyor
ve buhar vuruyor göğsümüze.
Hayretler, sevdalar vardır bu yolların temelinde,
rüzgarı en ücra yokuşa kadar uzatıyor işçiler.
Sonra, gömleği çizgili bir kız görünür,
son durağa giderken,
elinde iki dilim ekmek,
sabah kahvaltısı yok fabrikada.

Ne çığlık yeter burada ne de sessizlik,
yokuşlar çünkü yokuşlardan sorumludur,
kadere hüviyet sorulmaz burada,
hayatların öyküsünü bilenler anlatır
ve onlar dinler,
yaşamın yüze vuran gürültüsünü.
Dolmuşların ömrü çürüdü de, yokuşlar hep aynı kaldı.
Kimbilir kaç kızın çorabı ıslandı karanlık yağmurlarda
kaç mağazanın kapısı yokuşa baktı suskun,
elinden ekmeği düşen kıza
kimbilir sabahlar nasıl ağladı.

Hüdai Ülker

Gültepe'ye Kurşun Yağdı

Gültepe'ye kurşun yağdı,
kanımız sıkıştı günler arasına,
intikam hırsıyla coştı karanlıklar,
affetmedi hiç kimseyi,
celladın zulüm kokan naraları.

Üzüldüm, gitmedim güneşi karşılamaya.
O sabah bir matkap deldi kulaklarımı,
bedenim sarsıldı ateşten,
karanlığıma korku düştü
ve gençliğim firar etti o sokaklardan.

O sokaklar ki, dizlerimin sıyrıkları oradan,
orada seviştim doyasıya zamanla.
Çünkü o sokaklar tanırdı pabuçlarımı,
bağcıklarım takılmazdı süngülere.

Gültepe'ye kurşun yağdı bir gün,
bir bıçak zıpladı gözlerimin önünde,
göğsümde yara açıldı
kan kurudu etimde.

Kuru kan ve sıcak kurşunlar
denize atılmalıydı bence bunlar.
İçimizde yeşermiyorsa gül buketleri
ya nasıl silinir kan izleri,
kurşun kokan sokaklardan.
Ki o sokaklarda,
sabah çayları ve sabah dolmuşları karşılardı beni,
ve yasak konmazdı gençliğime,
Gültepe'ye kurşun yağmazdan önce.

Hüdai Ülker

Göltepe'de Bir Caz Gecesi

Sevimli kedi, çalı çakalı, kızıl tilki yol verin dağlarınıza çıkıyorum
karşımda zamanın serserisi biri, ucsuz bucaksız bir hançeri parlatıyor
ağı bulanmış gözleri kaykılmıştır, serseridir çünkü
karanlık bir gecede çıktım dağları izlemeye
o bıçak parılıyor, ay çıkıyor birdenbire
gönüllü bir gece bekçisi bir çift postal getirdi
duvara gerilmiş bir kedi rüyasında gelincik biriktiriyordu
ayaklarıma yaşlılık vurdu fakat yola düştüm bir kere
zirvelerin ve vadilerin beni beklediği aşık
içime özlediğim rotalar saplandı
gecenin bir vakti Arapdere yolundayım
karanlıkta da olsa makilikler bana yol gösteriyor
çünkü ben, dünya bir yana o tepeler bir yana diyebilenim
çalıları severim onlar suça bulaşmamıştır
suçlular çekilin önümden , ömrümün kanla işi olmadı hiç
ben yürürüm o dağlar coşar ve katiller çıkar aradan
bacaklarımda bir çarpıntı, yakılmış gölgesi vardır bu dağların
bulutlar barıştan yanadır, dağlar dağlarla bir hizadadır
ve her dağın çığlığı kendi içinde büyür
onların buharlaşan sesleri anılarıma sarkıyor
iyice sarkıyor, sormuyor yakında olmak kimin çıkarınadır
yakında olmak, bazen bir çifttenin iki göze bakmasıdır
iki boru iki göze korku salar
ağı var dili yokların, ağı ve dili olanlara yalvarmasıdır
sevmem çiftleri, kullananların çizmelerinde leke gibidir
yaşamaktan başka ereği olmayan bunca canlının hayatı iki boruya bağlanamaz
çalılıklar ki ta kendisidir dağların, yok sayılmış, kolları kesilmiş onların
ölesiye direnmiş dağların örtüsü, anılar durmuyor durduğu yerde
yağmura bulanmış bir sürü gün çıkıyor dökülüyor önüme
onların yazgısı mıydı yedi kat yerin dibindeki köklerinden ayrılmaya
rüzgar en güzel yerlerime vuruyordu, kendine geliyordu uzayan kemiklerim
gökyüzüne yaydığımız bulutlar vardı
zamanın serserileri kestiler kör bir makasla, sonra yok ettiler sansar seslerini
ey ipliyle kuyu hesabı yapılmayan ne düşkün bir şeysin sen
maksadın maskaralıksa söyle bileyim
tilkilerim, çakallarım, çalılarım ve kestiğiniz bulutlar
dumanlı bir uğultuya kurban gitti anılar
fırıncılar francala ekmek çıkarır telefon telleri sesi götürür
o dağlar da nefes olurdu bize
heyhat, hayatın savsaklanmış yolunda ehemmiyet taşıyor turp gibi olmak
turptan da ileri olmalı insan, bu şehrin beli bükölüp duruyor
ipiyle kuyu hesabı yapılmayan yüzler
ve leblebi yemekle sevişmenin farkını bilmeyen güruh
bir kitaptan birkaç sayfa okuyun ve hayatınızın hesabını yapın.

Hüdai Ülker

Güneşim Prangadaydı

Bir zamanlar çetin gurbet
Güneşime buluttu.
Özlenenler turuncuyken, maviyken,
Gri bir çete renklerime el koydu.
Sevgiler uçurumda,
Düşmeyi bekliyordu.
Ve denizin tuzlu sesi,
Uzaktı bana artık,

Bir zamanlar,
Ben çok gençtim,
Ve bu küskün bulutlarla tanıştım.
Gözyaşlarım görünmedi
Ama ağladım.
Ve mavinin Adresini,
Bulut vurmuş sokaklarda aradım.

Bir zamanlar bahtiyarlık,
Bana yasaktı.
Göğsüm kasım yağmurlarında,
Başım sisle tanış olmuştu.
Ve huzur alıp başını gitmiş,
Mutluluk limanına veda etmişti.

Bir zamanlar
Gülüşlerim hapis yemişti
Ve güneşim prangadaydı,
Yıldızlarım,
Köşelerde yitmişti.

Bir zamanlar bulutlara
İsyen etmiştim.
Kayıp ilanlarım,
hatıra defterimi
İşgal etmişti.
Ben maviyi arıyorken,
Yas tutmuş sokaklarda,
Çetin gurbet güneşimi tutuklamıştı.

Hüdai Ülker

Güreşçinin Şiiri

Ben çöllerde güreş tuttum güneşle
sessiz kumlar vücudumu kanattı
oysa,
korkunç gürültülerle uyanır,
çiçeklerin üstündeki çiy
kollarımda kaplanlar kükrer
ve matarama toprak doldurur,
gözlerini güneş yemiş
arkadaşlarım
yalınlık yaklaşan bir haydut
saçlarımı didikler
güneş kor oluncaya dek
sonra,
kaplan sesleri kesilir kollarımda
deniz uyur kucağımda
ve
haydutlar gider,
güreşçi yalnız kalır.

Hüdai Ülker

Hain Sehpalar

Ölümüne bir buruklukla
geçtim hain sehpalar arasından
ellerimde sıcak kurşunlar,
defterlerimde başlamamış aşklar vardı.
Bombaların düştüğü yerde
mutfak saatleri durur
26'sında ölen Borchert'i düşündüm
sonra paslanmış bir tüfeğin
bir parçası oldum sanki
ve hırsıyla saldırdım
tüm dünya görüşlerine
çünkü hiçbir görüş
sehpaların boyunu aşamaz
ve asılır kendisi de orada,
boynuna ip geçirilenler gibi.

Hüdai Ülker

Harfler İzmir Olur

Ben cebimde harflerle gezerim,
bir bir çıkarır bakarım onlara,
ve
sözcükler gelir gözüme.

A'lar akşam olur,
B'ler balık,
C'ler cadde,
D'ler deniz,
E'ler esmer
G'ler güneş.

İ'ler izmir olur
K'ler körfez
S'ler sevgi
V'ler vatan
Y'ler Yamanlar
Z'ler zamanlar

Ve,
zamanlar,
Yamanlar'da kaybolur.

Harfler biter cebimde.

Hüdai Ülker

Hayal

Hayal kuradık,
Gecekondu denizinde.
Gökyüzünde büyüyen ay,
Yüreğimiz daha büyük.
Alsancak limanından,
Bir gemiye atlayıp,
Maceraya açılırdık,
Her gece.
Kimimiz kovboy olurdu,
Kimimiz film artisti,
Kimimiz de TIR şoförü.
Hayal kurardık,
Gecekondu denizinde.
Ay büyüktü,
Yüreğimiz daha büyük.
Arap denizlerine açılırdık,
Yelkenli gemimiz,
Tam yol ilerlerdi.
Korsanlardan korkmuyoruz,
Çünkü Sinbad bizimleydi.
Hayal kurardık,
Gecekondu denizinde.
Ay büyüktü,
Yüreğimiz daha büyük.
Yolumuz ormanlara düşerdi.
Baltayı ilk kez biz sokardık,
Yeşil karanlıklara,
Ve korkardı bizden tehlike.
Çöllerde susuz kalırdık,
Dağlarda uykusuz.
Gecekondu denizinde,
Hayal kurardık,
Ay büyüktü,
Yüreğimiz daha büyük.

Hüdai Ülker

Hayatın İçime Yansıması

İçimde bir sokak uzuyor denize doğru,
kimse görmez bunu,
martılar bana aşık oluyor kimse bilmez,
gözlerime vuruluyor suların bükülmüş ağızları,
kime anlatabilirim bu aşkı
ve devriliyor sokaklar bir bir, buharlaşan temmuzlarda.

Bir adam korkutan bir özet çıkarıyor hayatından,
bir kadının rüzgara tutulan eşarbı kadar masum mudur insanlar,
gözlerini kan bürür duyguların bazen,
bazen masumiyet tevkif edilir.

Kimse bilmez bacakları kırık bu şehrin uykusuzluğunu,
onun sokaklarda yıpranan günlüklerine aldırmamıştır kimse.
Artık saklanacak ne bir söz, ne bir soluk kaldı
tamirden çıkmış boğazlar için,
bir sürgünden kurtulan ayakların
tanıdık bir güneşle sevişme vaktidir şimdi.

Hüdai Ülker

Haydi Alkışla Hayatı

Hayatı alkışla titizlik yap kendine briyantin al
Satır başında durmuşuz yosun tutmuş gailemiz
Alkış muteberdir parçası bile yakar paçayı
Bir zevk midir damalı taksinin damaları
Sevinç sebebi midir çarpışan arabayı
Çarpmadan sürebilmek
Ağaçların pılı pırtısı yaşamın yüksekliği
Fırtınada duyulan heyecan
Haydi yaşamaya başla bayrak kaldır
İşaret ver hareket ettir demir arabaları
Trenlerdi tarihimizden arta kalanlar
Ve yağmurda bacası ıslananlar
Yani işaretleri işleme koyuyorsak
İstişarede bulunamayacak mıyız
Okulluyuz hala, soluğuyuz
İlk kez gün yüzüne çıkanların
Yakınsan okumaya yakarırsın
Bir bakarsın bir okul açılır
Önlüklü gençler Kordon'da
9 Eylül ve Manisa Tarzanı
Hiçbir yağmurun inişi öpülecek kadar serin kalamaz
Ve hiçbir kitap yaka paça edilmeyi hak etmemiştir
Yeniden doğacaksak küllerimizden doğmalıyız
Bir gün yazacağız ayazlarda geçen anılarımızı
Soğuk bile çekip gider biz yutkunurken
İnsandır aşkından ölmez açlığın sınırından sıyrılır
Eski alkışların dedikleri unutuldu
Şimdi yeniden alkış zamanı
Haydi alkışla hayatı

Hüdai Ülker

Haykırışlar

Belki duydunuz,
Karanlık ılıklarımı.
Evet,
Bendim bağıran,
Bu koyu kentin,
Tutuklu tepelerinden.
Uyku nedir bilmem,
Gelen her sabaha,
Aşık olurum.
Ateş ederim,
Giden karanlığa.
Titreyen duygularımı,
Bastıramam,
Kaçarım,
Esir karanlıklardan.
Çünkü ben,
Hür mavilerin,
Tutuksuz insanıyım.

Hü dai Ü lker

Henüz Kimse Kanatlanıp Uçamadı

yaşadığım yerlerde hiç kimse kanatlanıp uçamadı
ferah odalardan sızan aşklar da fırtına koparmadı sokaklarda
hangi engellere takıldı da selamsız kaldı bu sevda semtleri
dur durak bilmeyen rüzgarlarda kavruldu yüzümüz

merhaba yaşamak diyen sesler dağlarda inlemiyor
kör isyanlar vurdu, bayırlarda ceylanlar mahsur kaldı
bilgelerin sofrasında çok yemek yedik
sevdaları bıçaklamak bize yakışmaz

haydi şimdi takvime karşı savaş zamanı
yaşam yuvarlanıp gidiyor ama
yuvarlanıp gittiği yeri bilmek kanuni hakkımız
tavanlardaki kuş tıkırtıları bölmesin uykumuzu

kentsoylu aşkların adresi kentler mi olmalı
bazan ay ışığı da yol gösterir gönüle
tutkumuz omuzlarımızı aşmalı, çünkü
kanatlanıp uçmanın da bir bedeli olmalı

Hüdai Ülker

Her Şair Şiirini Kendine Söyler

Kurumuş yapraklar,
Dünyanın sırtına düşüyor.
Ve yağmurlar,
Ülkemde görmediğim,
Yaprakların yoldaşı.
Eritiyor madenleri,
Şeker niyetine,
İşte gerçek.
İnsanlar toplanıyor,
Görüyorum,
Hepsi canım ciğerim.
Esmer ve yorgun yüzleri,
Güneye dönük.
Bir gün,
Yolculuğa çıkacaklar,
Biliyorum,
Güneye doğru.
Mor dağların doruklarında,
Işıktan bir yol arayacaklar.
Ve onlara yol gösterecek,
Yüreklerin ak kuşları.
Deniz şarkılarına hasret,
Gecekler mor dağlardan.
Heyhat,
Her şair kendine söyler şiirini,
Ve mor dağlar şiirin kendisidir,
Mor dağlar icimizde.
Boşuna yorulmasın esmer yüzlü
Yolcular.
Geçtikleri mor dağlarda,
Ayakları kanamasın.
Yollar varmaz ki yanıt,
Yanıt yüreklardedir.
İşte hayat.
Sofranda iki kaşık olsun
Derdi babam,
Ve kandi kaşığıyla
Başkalarını doyur,
Şiirini de kendine söyle.

Hüdai Ülker

Herkes Kötü Ben İyi

Bir nokta var içimde,
büyüyor, büyüyor,
sonra,
o nokta ben oluyorum.

Rüzgarlar, deniz ve dağlar
hep benim.

Bir sevda var içimde,
büyüyor da büyüyor,
bakmışsın ben o sevdayı.

Herkes beni seviyor,
ben saklanıyorum.

Bir dünyadır döner gider,
herkes kötü ben iyiyim,
aslında iyi de, kötü de benim.

Hüdai Ülker

Hiç Kimse

Geçimsiz bir rejimin artıklarıydınız,
şimdi rüzgar vurur
kelepçeli gömleklerinize,
düşünceler savrulur ve rüzgar vurur.
Bir bulut kalkmaz bir şehrin gövdesinden.
Karanlık eller yürür kişiliğimize
ve hiç kimse uyanmaz bir öpüşle.

Güneşin parlaklığında
bir adam boğulur,
hiç kimse uzatmaz başını.
İssızdır kör rejimler,
elleri karanlıktır,
acılarla eğlenir kabus avcıları
hiç kimse öremez yıkılmış duvarları.

Kapılar tıkırdardı içimde,
tek celsede bir ceset çıkardı
ve geçerdi ağaçlı bir yoldan.
Bir çılgılık boğulurdu,
güneşin parlaklığında,
bir merhaba vurulurdu böğründen,
hiç kimse koruyamaz gülüşlerini.

Hüdai Ülker

Israrlı Saçlarının Beni Davetine Dair

Martıların çoğaldığı
bir ülkedeyim kaç yıldır.
İçimde casuslar gezerken,
Frida gibi kaş çatar gençliğim.
Ve gençliğim susardı,
gözlerinin hapishanelerinde.

Şimdi artık
yüzleşemem yüzünle,
kentin solgun sokaklarındayım,
sokağından geçemem.

Hüdai Ülker

İki Şehir

O şehirden uzak şimdi
rap rap yürüyen ayaklarım
öpsem yeridir o sokakları
ağlasam yeridir o ırmaklarda.

Saçlarımdan dökülen hayat
Spree ırmağının gözleri olmaya hazır
hayret barındıran yüzümle
yeni döndüm o şehirden
bir Meles'te ıslandı gömleğim
bir de Spree'de, nümayıştayken.

Şimdi fikirlerim silkeleniyor,
canlanıyor kolalı gömleğim
iki şehrin kokusuyla yeşeriyor çiçeklerim
iki şehrin gövdesine tutunuyor ellerim.

Hüdai Ülker

İkindi Aşkları

Bir tehlikeydi
şehrin karanlığında
yağmurun sizi tanımaması,
malumat vermeden
gözden yitmesi şafağın
ve öğle vaktinin
vakit kazanmak için
sislere gizlenmesi,
evet,
bir tehlikeydi bunlar.

Belki sinir krizleri geçirirsiniz
benim şehrimin yağmurları
beni nasıl tanımaz dersiniz.

Aşk ki
sever tahlikeyi,
hiç bir söz söylemeden
vurur kendini ikindilere
sonra çıkar sokaklara
ve lal olur aşk, ama
gene de sever tehlikeyi
inadına yağmurda durur
saçları rüzgarlı biri,
aşk sever ıslanmayı.

Bir şehrin yağmurları
artık seni tanımıyorsa
ve öğle vakitleri bir şehrin
sislere gizleniyorsa
o şehir başaşağı gelmiştir,
kuşura kalma
yağmurlar seni hesaba katmamıştır,
öğleni geçmiştir zaman
aşk ikindiye kalmıştır.

Hüdai Ülker

İnciraltı Yolları

Denize bakışımız vardı bizim,
unutamam.

İnciraltı'ndan Karşıyaka görünürdü,
sonra Yamanlar, Şyplos ve Nif
ve yüzerdik bu manzarada,
İnciraltı'nda.

Gece olurdu ve yıldızlar aydınlatırdı
İnciraltı bahçelerini.

Ah İnciraltı yolları,
mutluluğumuzun adresiydi o yollar.

Güneşli bahçelerde,
meyveler güneş kokardı.

Gelir mi geriye o sevdalı günler,
İnciraltı yollarında
mutluluğumuz büyür mü tekrar.

Hüdai Ülker

İrkilmiş Bir Zamanın İzleri

Meydana savrulmuş kelimelerimden
kimse hatırlamıyor beni,
irkilmiş bir zamanın izleriyle geziyorum
kimse oralı olmuyor,
neden ve kimin için
bir kedi gölgesi sarkar sokağa,
bir çocuk neden uyuya kalır bir istasyonda.

Koyu bir cumartesi gününde
can havliyle bir tren kalkar Basmane'den,
hiç kimse aşka müracaat etmez
çünkü anılar yapışmıştır taşlara,
akıp giden zamana hüsrân bulaşmıştır
aşk başını kaldıramaz burada,
taşlardan sökülüp atılamaz anılar.

Çok kere parmaklarım yaralanırdı
trenlere dokunurken,
sokak kapılarını açık tutarken,
sesler gökyüzünü yırtardı
ben şaşılacak kadar çok seviyordum
zift kokan raylarda sevgili aramayı,
rüzgar yiyordum ama
gene de geçsin istiyordum
trenler parmaklarımdan.

Ah, nedir bu dünya, nedir
bir çocuğun bir istasyonda uyuması nedendir,
beni kurtarsın artık,
eski bir istasyonda bekleyen paslanmış tren,
su ve kömür alsın da götürsün,
şaşılacak kadar çok sevdiğim sokaklarıma
ve
aşka müracaat etsin,
kirpikleri yorgun düşmüş kadınlar.

Hüdai Ülker

İz'ine Aşık Oldum

Arkadaşım dağların,
özlem rüzgarlarıdır,
yüzüme vuran.

Ki o dağlar,
yürürler yeşil, mavi,
o kente.
ve sevda yağdırırlar,
şiir yüzüne.

Ellerime bulaşmıştır
rüzgarı,
İzleri yüzümdedir,
ceketim çam kokulu.

Bir yanda kemalpaşa,
bir yanda çatalkaya,
ye karşıda yamanlar,
kankardeşim dağlar,
körfezin memeleri,
yeşil, mavi izleri,
ve büyüktür sevinçleri,
izmirli olmaktan.

Hüdai Ülker

İzmir Burkulurken

Paslı bir kerpeten burkuyor İzmir'i
kivraniyor körfez,
kivraniyor mor dağlar,
ayakları çamura batmış martılar tedirgindir
ve ben ürkek yosunlar içinde yol ararım kendime.

Serseri bir güvercin yatıyor içimde,
kimseye anlatamam sırtı dövmeli aşklarımı,
sokaklar burkulur şafakta, kimse oralı olmaz.

Sen kaç aşk yaşadın körfez okşarken göğsünü,
kaç begonya topladın içindeki kıpırtı için,
benim körfezde oynayan gölgelerim hesaba gelmez.

Yukarılardan bakarım körfeze hayret ederim,
elleri bu kadar mı terler bir kentin.
Bir sevda tortusu birikmiştir sahilde
kamusal alandır kimse karışamaz
ve bir çarpıntı olur içimde bu şehir.

Ben yıldızlara olan düşkünlüğümle övünürken
dağlar burkulurdu,
kimse umursamazdı, burkulurdu koca şehir
ve denize doğru savrulurdu,
küf tutmuş harflerden oluşan sözcükler.

Sonra
sokaklar sararırdı, güneş batarken,
hatıralar toplanırdı masama
ve ben bira içerdim
Kordon burkulurken.

Hüdai Ülker

İzmir Beni Çağırır

Nejat Altıok'a

Önce bir kayık dedin,
körfezin sularında sallanan,
sonra bir ev,
yamanlar'a bakan.

Narlıdere-urula arasında zeytinlik,
maviliğın altında
güneş gibi zeytinyağı.

Seni her dinleyişte
yaşama sarılıyorum
ve güneş vuruyor yüzüme.

Ne büyük düşlerin var nejat,
beni berlin'de rahat mı sanıyorsun,
kant bile gelirdi zeytin toplamaya,
ben haydi haydi.

Hüdai Ülker

İzmir Bir Çığlık Bazen

İzmir bir çığlık bazen,
bazen sessizlik,
bazen bir martı,

Aradaşlarımın bazen,
göğsü yaralı,
geçerler çığlık çığlığa.

Belim ağrır bazan,
greko'da salto atamam,
serbestte dalamam .

Bazan çay içer denizciler,
fırtına sessizliğinde.

Kayıklar darbe yemiştir
ve derbederdir ağlar

Gecede ay çıkar,
körfez aydınlanır.

Bazen sen beni özlersin
ve ben aydınlanırım
belki aşık olurum.

Sonra,
sabah uzanır deniz üzerine,
bir martı kanlı gözlerini ovuşturur
o martı ben olurum
ve izlerim sizin semti.

Sen,
elinde gevrek,
annen çay getirir,
ben sana bakarım
körfez ışıldar.

Hüdai Ülker

İzmir körfezindeki iki kuşa dair

Dostunu yitirmiş insanın öyküsü acımasızdır,
sahile vurmuş cesedin yalnızlığı vardır onda,
bulutlar da yalnızdır ama martılar tutar ellerinden.

Sabaha dair çok şiirler okudum,
ellerim ıslandı, saçlarım tuzlandı alaca dizelerden,
kuşları kandıran da sabahın oynak elleridir.

Ağır ağır çıkılır mor merdivenler,
gecelerde kalanlar boşuna ağlamasın,
ışksız da bulunur hayatın ince yolu.

Aşk sesleri duyulur kordondan,
kayıkçının kürekleri vurur denize,
kuşların kanadında güneş gizlenir.

İnsan neden yalnızdır, İzmir neden sessizdir,
kuşlar sabahı sever, aşklar körfezi sever,
beden sevgilerin son durağıdır.

Hayatımıza dair ne varsa İzmir'de gizli,
iki kuşun öyküsü var sahilde,
anlatan da anlayan da ben oldum.

Hüdai Ülker

İzmir Yağmurlarında Sevdaya Hasret Olmak

Bir gün, gökyüzü rüzgarlarla karardı.
Pençesi kuvvetli bir bulut beni yağmurlarda durdurdu,
insafsızca seçilmiş güneşsiz bir günde
yağmura dayadılar sırtımı.
İzdirap, utançla bakıyordu yürüyen sulara,
bulutlar döküntü ağızlarıyla
konuşmuyorlardı bir kelime bile.
Aranmadı güneşli bir gün,
inadına yağmura sapladılar vücudumu,
gezintilerime ipotek koydular.
İzdirap kollarıma girmek istemese de
zor kullandılar
ve, İzmir çağına girmişken ruhum,
yorgun bir yatağa tutunmak zorunda kaldım,
ilaç terkiplerinin masamda sıralandığı
uzun gecelerde, şiirlerden güç aldım.
Sonra düşündüm,
kaderin bazen yağmurla öc alması nedendir dedim,
takvim yapraklarına sıkışmış yağmurlu günleri
tevkif etmek neden kimsenin aklına gelmez,
neden kötü kişilerin elinde
intikam ateşi oluyor
romantik günler bile.

Hüdai Ülker

İzmir Yokuşlarındaki Yaşam İzleri

Saçları kesik bir hayatın,
şarkıya bulanmış saatleridir,
güneşin yokuşlara tırmanması.
Çocuklar gürbüz ayaklarıyla koşuyorlar,
ağaçlara tırmanarak ışık topluyorlar.
Güneş, ışık ve rüzgar, hatta deniz...
Yokuşlar olmasaydı bilinir miydi bunların kıymeti?
Güneş bedavaya sunmasaydı kendini,
ya nasıl toplanırdı bunca ışık?

Çocuklar uçuşan gülücüklerle
yaşamda iz bırakıyorlar,
onların toprakta ayak sesleri var,
bir duyan oluyor ve tescil ediyor bunları.
Tek kalmış bir incir ağacının en tozlu zamanıdır,
ben bir incir ağacındayım,
yapraklar yokuşa dayanıyor,
güneş yapraklarda esir,
hayat çocukların tutsağı,
hayat benim tutsağım.

Hüdai Ülker

İzmir'de Ağustos

İzmir'de ağustostur
ellerime incir sütü bulaşır.

Gökyüzünde bulut, denizde bulut,
denizde dağlar, dağlarda deniz.

Sözcükler susar bazen
ve bir sanrı yaşatır çürük mavnalar

İzmir'de ağustostur
yürürüm körfeze, gökyüzüne bakarım.

Gömleğimi deniz suyu ıslatır,
meltem serinletir anılarımı.

Geçmişimde hüzün yatar,
şimdiimde sevinç.

İzmir'de ağustostur
kirpiklerim uzar, dilim su olur

Ve İzmirli dostlarım...

Ağustosta pusudadır elleri,
ben gelirim saçlarımı okşarlar

Hüdaî Ülker

İzmir'de Bahar

her bahar
izmir'in dağlarında mutludur zaman
yalnızlıkların gözden düştüğü
korkusuz günlerde
sevda bakışları yayılır
martılarla dost olmuş gemilerden

çatalkaya bütün gücüyle
yeşili döker denize
ve ben bu kentin sahilindeyim
ceketim bir mavnada asılı
bir elim mavidir öteki yeşil

ne mutsuzluk şans arar
rıhtımdaki ayak seslerinde
ne de gücü yeter ağır adımların
boyacı sandığındaki
resimleri kirletmeye

günlerin gülüşleri
nif'te şarkı gibidir
gültepe'ye bahar gelir
göçmen kızlar sevinir
belki toprak sokaklarda
gene meşe oynarım
ve yaz gelir
yıldız'da üç film birden izlerim.

Hüdai Ülker

İzmir’de Sevdam Büyür

her günün yorgun öğleninde
dağlarımın dizinde uyurum
haz alırım gezmekten
deniz sarhoşu dar sokaklarda
ve bir sevda büyür içimde
bu sevdam sanadır İzmir

şehir uzmanı kuşlar
başımda uçuşurken
öper saçlarımı deniz rüzgarları
ve benim mutlu vücudum
mola verir küçük bir kahvede
şair ellerim kaleme sarılır

Hüdai Ülker

İzmir'de Zaman

Yokuşlardan inerdik İzmir'e,
Aşk vururdu göğsümüze,
Sendelerdik.

Denize çıkan sokaklarda
meltemle oynaşırken,
unuturduk zamanı.

Şehirden sesler gelirdi,
denizde kaybolurdu
ıslanmış aşk sözleri.

Ah İzmir, sevda yurdum.
Bu şehri terk edenler,
meslek edinirler özlemi.

Hüdai Ülker

İzmir'in Eskiye Kaldırım Taşları

Sıcaklarda gezerdim,
sarı taşlı dik yollarda.

Kale'ye çıkardım,
öykü dolu sokaklardan
ve
İnerdim bir yokuştan denize.

Bir rüzgar karşıladı rıhtımda,
okşardı deniz beni,
sevgilim okşar gibi.

Hangi dönemidir izmir'in,
uzun serviler altında
nargile içilen.

Zamanı yargılama yetisi
kaybolur,
özlemin kol gezdiği
izmir sokaklarında.

Hüdai Ülker

İzmir'in Gölgeleeri

Kendimi bildim bileli
izmir sokaklarında gölge takip ederim.

Bazan uzar, bazan kısırlılar,
kaçarlar yakalanmamak için,
bazan saat kulesine gömlek olurlar.

Sonra gemilerin ardından giderler,
ve beklerler karşıyaka'da.

Bazan nif kadar büyük olurlar,
bazan bir kadın eli kadar küçük.

Mayıs'ta ısınır gölgeler,
ağustos'ta terlerler
ve meyve bahçelerinden geçip,
bazan inciraltı'na giderler.

Hüdai Ülker

Kaçakçı Gölgesi Vurdu Sabaha

Zaman yalpaladı karardı gözlerimiz yalanın ne kadardı cüssesi sanki
Hayat bazen ikramiyedir gökyüzüne bakarken kahkaha peydah olur
Başına buyruk deli kavramlarla genişliyordu genzimize takılan günler
Kulelerde kendilerine gelen oynak tüccarların her gün anlattıkları vardı
Mütecaviz korunuyor kazılan topraklar kabarıyor kıpırdayamıyor insan
Karanlık çıktı birden gece vurdu, günlerce gam çekti dişini çektiremedi
Çörek ve çökelektir öğle yemeği yalpalayan zamandır yarıp geçer geceyi
Bir çayır meselesi başladı kasabada ekabir duydu terlik giyip yola çıktı
Mutfakta tel dolap çoktandır paslı, tahta raflar ekmek ister zeytin ister
Kibarsan kabarırsın kaçakçıysan döner aklın havada o da müstahak sana
Bir ucundan sarıl dünyaya itibar düşkünün olma gelen gelir hiç yorulma
Biliyorum hafif bir sevda hayal edip durursun göz ucuyla bak belki rastlarsın
Ahşap çıkırığın serinleten sesiyle uyanıyorum çevreye alçak akacak biliyorum
O inleme sesi ki gece boyu avutur beni savurtur sincapların sert tarafını bile
Kasabada sabaha doğru kaçakçılık macerası duyuldu ah kimler vardı orada
Kimlerdi karanlık gözlerini karartıp hak edilmemiş mirastan pay alanlar
Bilmem benim taşlarım bana zahmet vermedi hiç kaç tane kırdıysam o çıktı
Uğradığım dağlar dağlamaz beni çıkarım zirvelere çiçekler hor görmez esmemi
Hafif bir kaçakçılık macerası duyuluyordu alçaktır azameti ceplerine yığılmış
Benim taşlarım dağlardan duman alır vadilerde dinlenir yalana takılmaz taneleri
Yaklaşmasın onların ayağa takılan yabani otları istemem bir tek tozunu silmeyi

Hüdai Ülker

Kalbimden Ay Çıkarırım

Buzlu bahçe, taş kesilmiş yapraklar,
vurgun yemiş vücut,
sağnakta inleyen sevda, ay'ını kaybetmiş gece,
tutunun kollarıma ve sarılın sevgime,
aşkın ruhunu yaşatmalıyız,
yoksa kim kurtarır bu aşkı,
anıt gibi yükselen omuzlarımız olmasa

Esir gözler, kapalı eller, utangaç ömür,
sesini kaybetmiş insan,
hedefsiz yürüyen yolcu,
perdeler kalkmaz aramayana.

O zaman vurmaliyiz kendimizi hedefe,
sevimsiz bir gece bölmesin uykumuzu.

Ben kimseyi çıkarmam gönlümden
ve korkmadan yürürüm,
ellerimle açtığım yoldan.

Gündüz güneş olurum,
buzlu bahçe erir,
gece ay çıkarırım kalbimden,
aşıklar aydınlanır.

Hüdai Ülker

Kapılar'ın Çağırın Sokakları

Arka sokaklarda sessizlik saldırıyor ömrüme.
Bir evin önünde, bir kanepede tutsaktır zaman,
çünkü zaman aşiktir duvarlara,
burada öksüz kalır sokaklar, zaman sıyrılırsa duvarlardan.

Kapılar sokakları yorgun anılarla
kırbaqlıyor vücudumu.
Ben kahroluyorum,
kanepelerin sokaklarla sevişmesini gördükçe
ve yalvarıyorum,
çocukların sokakları sarsması dinmesin diye.
Şayet dinerse sokaklarda sarsıntı,
hayat sevdasını kaybeder Altınpark'ta,
ve bir çiçek açmamak için direnir pencerede.

İşte gene Kapılar'dayım.
Bir gevrekçinin gözleri büyütüyor özlemimi,
Kapılar'dan Altınpark'a sessizlik akıyor.

Hüdai Ülker

Karanlıkta Mırıldandıklarım

Beni korkutuyor
karanlığı yoklayan ellerin.
Güvercinler uçuşur,
çiçekler paydos eder,
sen karanlığı yokluyorsun.

Bir kadın eve gider,
gece bırakmaz peşini.
Çok zaman çakmağım olmadı,
o nedenle karanlıkta tökezledim,
kadın yolunu buldu.

Ah, bunca zaman geçti.
Yıkık bir duvarda yazılıdır öykülerim.
Bir tek kuşlar okudu onları.
Sen okumadın,
sen okumadın.

Ay gene doğuyor mavi dağdan
ve aydınlatıyor bizim semti.
Ama çok geç artık.
Öykülerimi kuşlar yedi,
yoklama karanlığı.

Hüdai Ülker

Kemiklerimizin Islanmasıdır Mutluluk

Durdurun zamanı ve hayatın akışını bir daha izleyin,
kaç kişinin gözlerinde suç unsuru bulunmaz,
kaç kişinin bahçesinde fidanlar masum hala,
başka şehirlerde büyü, sırtını başka duvarlara
dayayan mutlulukları sorguluyorum şimdi,
başkaldırının kıyısına gelmiş ama öteye gidememiş
insanların kemikleri neden kurudur,
neden kuş sürülerine kırılırsız şafağı yitirdiğimizde,
sıkıntıysa içimizdeki, bırakalım sokakları doldursun
ter kokan gömleklerimiz
bahçelerimize temiz alınlarımızla ektiğimiz açelya çiçekleri
ıslatıyorsa kemiklerimizi bu da mutluluktur,
o zaman yapıştıralım dört mevsimi camlara.

Hüdai Ülker

Kendinden Kaçan Şehir

Bu şehir kendinden kaçmak ister
ama takarlar kelepçesini
ben öykümü açarım
köhne bir ağaçtan düşer
bir müziğin notaları
kanlanır sararan elleri merhabanın
bu şehrin midesi bulanır
kaçmak ister kendinden
çünkü merhaba demez kimse
bir seyyahın kanayan öyküsüne.

Hüdai Ülker

Kış ve Gurbet

Seni yalvarırken gördüm
puslu ellerin titriyordu
ve yola çıkıyordu gurbetlerin.

Senin saçların kışları davet ederdi
kan boşalırdı sisli günlerin karnından
senin gönlün gurbetlere aşıktı.

Mazimi kışkırtan ellerin vardı senin
karanlıkta kaybolurdu ölüm bile
senin kışlarında davet vardır bilirim.

Hüdai Ülker

Kış Ve Mühür

Uzun kışların koynunda mührün rengi beyazlaştı kimse görmedi
Potinle kışa girmek kınına sokulmuş hançer gibidir kesiverir soğukları
İnsaflıysan bırakma yapışmasın kartopuna kömürün son nefesi
Hangi beyazlıktır ki o mühür kadar yeri yoktur alemde
Keşfedilmiş hayatların ardından saçlara uzanan yapışkan rutubetler
Mesire yerinde esire aldırmadan yemekler yenmiş rutubet giderilmiştir
Gemilerden gamlar kalktı kar serpti çarklar enerji sarf etti
Bahara ermemiş koyu mavi havalarda kimlerdi kasayı özleyenler
Kimlerdi parıltısı geçmiş ve terk edilmiş makineyle gidenler
Mührün gölgesinde müthiş bahtiyarlık düşen karanlıklar ve göz alan beyazlık
Geçmişe gömülen bir pulun ve mührün hikayesi duruyor kağıtlar arasında
Birkaç mektup açılacak parmaklar hazır olsun, makilikler süpürsün serinliği
Sessiz evlatlar keten pantolonla geçirirler kışı onlar da cepleri doldurmak ister
Ancak aile baskısı ve çamaşır askısı silindir şapkanın asilliğine yaklaşamaz
Çizmeyi çıkarmış ceket giymiş bir dülgerin paraya olan zaafı biktırdı mahalleyi
Cazibenin parıldayan nefesiydi para eden o kese değildi ki kadifeden olsun
Manada biriz seste bir, uzarsa uzmanlıklar cepleri doldur rahatına bak
Zarif bir dalgınlıktı veya dangalaklık kiminin kaderine kar içinde yarasa düştü

Hüdai Ülker

Kızın Gelmesine Bir Gelinlik Kalmıştı

Yağmurlu bir çatıdan,
Dünyaya doğru bir gelinlik sarkıyor
Suların gösterdiği, anlamlı bir şubat ayıdır
Ve hatta kışın köründe fışkıran bir ihanettir bu
Bir ihanet, camın ardındaki bir yüzde donmuş
Soğuk ve suskunluk birleşir toprak yollarda
Gözlerim, çürük tahtalardaki sulardan sıyrılıyor
Çatılar, yorgun yüzleriyle sessiz
Razı değilim onun sahipsiz kalmasına
Bir gelinlik için ölüm her zaman erkendir
Çünkü onun beyazlığı dudakta umut, vücutta tuzdur
Fakat, korkunç sessizlikte,
Yürekte umut, dilde tuz kaybolup gider
Gelinlik ıslanıyorsa şubat ayında, orada intihar vardır
Onun beyazlığı, intihardan önce kanıma karışmıştır
Ve içimde kıvrımı bol bir derinlik kalmıştır
Gözkapaklarım titrer yorgun kızlara bakınca
Onların elleri fabrikadadır hala
Sevişmeleri geride kalmıştır
Pıhtı dolu uykularda şafaklar şahlanamaz
İflah olmaz tepelere fakirlik çöreklenmiştir
Soğuk bir şubatta, ay ışığında bir genç vurulur
Bir gelinlik sarkar gökyüzünden
Ayın durduğu yerde kan donar
Kız sancılanır camın ardında,
Yağmur yiyen çatıdan kan iner
Güneş yalpa yapar, dünya dönmeyi unuttur
Günlerimi bir şarkıyla geçirdim çoğu kez
Yürüdüm ağızma laf uğramadı
Bir ceset sessizliğinde geçti seneler
Damarlarımda serinlik başlamadı
Gecelerimde canavarlar büyüttüm
Oysa bir şehre tutunmak,
Bir korkudan önce gelmeliydi
Ceketli bir vücut bir çatıya bakakalmıştı
Kızın gelmesine bir gelinlik kalmıştı.

Hüdai Ülker

Kitap Tanıtımı: Kuyucaklı Yusuf

Sabahattin Ali nin Kuyucaklı Yusuf romanı, yayınlandığı tarih olan 1937 den bu yana güncelliğini hiç kaybetmemiş ve Türk roman tarihinde bir kilometre taşı olmuştur.

Bu yıl, yani 2007 de Kuyucaklı Yusuf un yayınlanışının 70. yılına ulaştık. Bu 70 yıl içinde kaç kitap unutuldu ve tarihe karıştı, ama Kuyucaklı Yusuf un okuru hiç eksik olmadı.

TRT, Kuyucaklı Yusuf'un filmini zaman zaman gösteriyor ve ben bu filmi, sanki ilk kez izliyormuşum gibi, bir kez daha izliyorum. Bazan da kalkıp, kitaplığımdan Kuyucaklı Yusuf'u çıkarıyorum ve Kuyucak'tan, Edremit'e uzanan bu serüvenin bazı sayfalarını okuyorum.

Sabahattin Ali, Almanya daki ansiklopedilerde, Sait Faik le birlikte, Modern Türk Edebiyatı'nın kurucusu olarak tanıtılır. Nitekim, Kuyucaklı Yusuf'a olan ilginin devamlı var olmasının nedeni de burada yatar. Yani o, Türk romanında bir devrim yaratmıştır ve bir de Kuyucaklı Yusuf'a ilgi çekici bir içerik bulmuştur.

Sabahattin Ali den önceki yazarlar, bunlara örnek olarak Halide Edip Adivar, Yakup Kadri Karaosmanoğlu ve Reşat Nuri Güntekin i sayabiliriz, romanlarında daha çok cumhuriyet düşmanı ve yobaz bir takım insanları işlemişlerdir. Oysa S. Ali, adı geçen romanında kasabadaki eşrafa ve ezilen insanlara dikkat çekmektedir. Sabahattin Ali bir bakıma Orhan Kemal ve Yaşar Kemal gibi yazarlara öncülük etmiştir.

Kuyucaklı Yusuf sade bir dille anlatılmıştır ve okuru yoran bir karmaşıklık yoktur. O nedenle kitap rahat okunuyor.

Bu öykü bir köylü çocuğu olan Yusuf un öyküsüdür, başka bir deyimle, bir yetimin öyküsüdür.

Olayların birbirini kovaladığı roman şu cümleyle başlar:
'1903 senesi sonbaharında ve yağmurlu bir gecede, Aydın ın Nazilli kazasına yakın Kuyucak köyünü eşkiyalar bastılar ve bir karı kocayı öldürdüler.'

Ve bu cümleyle kişi kendini romanın içinde bulur.
Bu baskında ölen karı koca Yusuf un annesi ve babasıdır. Öksüz kalan Yusuf u kaymakam Selahattin Bey evine alır. Kaymakamın hanımı Yusuf un eve gelmesine karşı olsa da, eşinin isteğine boyun eğmek zorunda kalır.

Kaymakamın 'Muazzez' adlı bir kızı vardır ve yaşı Yusuf tan biraz küçüktür. Yusuf ve Muazzez birlikte büyürler ve birbirleriyle iyi anlaşır.

Bir gün eşraftan Hilmi Bey in oğlu Şakir, bayram yerinde, salıncakların yanında Muazzez'e laf atar.

37. sayfada bu olay şöyle anlatılır:

'...Şakir bütün çehresine yayılan pis bir sarhoş gülüşüyle yanındaki salıncağa, Muazzez e bakıyor, başının şaşkın hareketleriyle, iki tarafa uçan salıncağı takibe uğraşıyordu. Birdenbire başındaki oyali yemeniyi çıkararak tam yanbaşımdan geçen Muazzez in salıncağına attı. Muazzez korkak bir çığlık kopardı. Ali derhal kolan vurmaya keserek salıncağı durdurmaya çalıştı. Hacı Rifat ın İhsan, şimdi büsbütün yıkılan Şakir i tutmaya, aynı zamanda muvazenesi bozulan salıncağı düzeltmeye uğraşıyordu. - Bu sırada Yusuf, İhsan a yaklaşır ve Şakir i kastederek: 'İhsan, ne istiyor bu itoğlu' der.

Bunun üzerine Şakir tabancasına davranır, ancak Yusuf yumruğunu vurmada daha tez davranır. Yere düşen Şakir e iki de tekme atar. Yusuf, Şakir i dövmesiyle kasabadaki eşrafa en büyük hakareti yapmıştır ve onun kaderi çizilmiştir artık.

Evet, bu enteresan roman böyle başlıyor ve aynı heyecanla devam ediyor.

Kitaptaki doğa betimlemeleri insanı Kuyucak - Edremit arasında, yani Ege de bir geziye çıkarıyor.

Ben burada Kuyucaklı Yusuf un tümünü anlatmak istemiyorum, çünkü kitabın kendisini okumak çok daha zevkli ve heyecan verici. Bu yaz günlerinde, 'okuyacak bir şey bulamadım' diyenler ve henüz okumamış olanlar için öneriyorum.

Hüdai ÜLKER

Hüdai Ülker

Kitap Tanıtımı: Siddhartha

BİR KİTAP OKUDUK: SİDDHARTHA

Dünya edebiyatında birkaç -küçük- kitap vardır ki, bu kitaplar dünya çapında ünlü ve güncelliğini hiç kaybetmeyen kitaplardır.

Khalil Gibran ın -Der Prophet- (Peygamber) , Antoine de Saint-Exupery nin -Der Kleine Prinz- (Küçük Prenses) adlı kitapları bu ünlü kitaplardan ikisidir.

Bunlara üçüncü bir örnek ise, bu yazımda tanıtmaya çalışacağım Hermann Hesse nin -Siddhartha- adlı kitabıdır.

Bu kitaplarda bulunan güzel sözleri birçok yazar kendi kitaplarında, kaynak belirterek kullanmış ve kullanmaktadır. -Siddhartha- felsefi sözler yönünden adeta bir -baş yapıt- olmuştur.

Hermann Hesse nin Siddhartha romanı, Hesse nin Hint dini ve felsefesiyle olan tartışmasını yansıtır.

Bu kitapta zengin bir din adamının oğlu olan Siddhartha nın yaşamı anlatılır. (Siddhartha nın kelime anlamı: Hedefine ulaşmış bir kişi)

Bir gün bir tarikata mensup zühdileri (Asketen) şehirden geçerken gören Siddhartha onların etkisinde kalır ve arkadaşı Govinda ile birlikte baba evini terk edip zühdilerin peşine takılır. Siddhartha nın amacı kendini bulmak, böylelikle hedefine ulaşmaktır.

Zühdilerle gezmeye başladıktan sonra iç dünyasında bazı değişiklikler yaşar. Güzel giyimli insanlara değer vermez, güzel bir kız gördü mü ona anlamsız gözlerle bakar. Gördüğü çeşitli meslekten insanlara acır. Çünkü onlar sahte bir dünyada yaşamaktadırlar. Zenginlik, mutluluk ve güzellik yanılgıdan başka bir şey değildir. Oysa Siddhartha boş olmak ister. İçindeki susuzluğu, çeşitli arzuları, hayalleri, sevinçleri ve üzüntüleri yok ederek, tamamen boşalmak ister.

Siddhartha ve arkadaşı Govinda zühdilerle üç yıl boyunca gezerler ve onlardan çok şey öğrenirler.

İki arkadaş üç yıl sonunda bu tarikat mensuplarını terk ederler. Bir süre sonra da Buddha ile karşılaşır. Onun, olgunluk içindeki sessizliği, vücudunun hiç bir şeyi aramayan, hiç bir şeyi istemeyen, hiç bir şeyi taklit etmeyen görünüşü Buddha olduğunun kanıtıydı.

Govinda bu seçkin insanla birlikte gitmeye karar verir. Ancak Siddhartha onlarla gitmek istemez. Govinda, arkadaşının bu fikrine şaşırır ve onun, zühdilerin vasıtasıyla nefsinin terk etme girişimi zorluğunu boşuna yaşadığını düşünür. Duyguların ben ini öldürüp, öğretilerin ve düşüncelerin ben ini beslemek saçma bir şeydi.

Siddhartha, dünyaya karşı sağır ve dilsiz bir tavır almanın yanlış olduğunu anlar. Artık ona herhangi bir öğretinin yardım edip edemeyeceği konusunda da şüphe içinde kalır.

-Birinin öğretmesiyle kimse kurtuluşa varamaz- diye düşünür ve kendi yolunda tek başına yürümeye karar verir.

Siddhartha, şehire girerken, güzel bir kız olan Kamala ile karşılaşır. Kız, Siddhartha nın

bu kötü halini beğenmez. Onun güzel elbiseleri, güzel ayakkabıları ve cebinde parası olmadığı sürece kendisine yanaşmamasını söyler.

Siddhartha, kıza zühdilerden öğrendiklerini sayar: Oruç tutabiliyorum, bekleyebiliyorum, düşünebiliyorum.

Kamala zengin bir tüccar olan Kamaswami den, Siddhartha ya tüccarlığı öğretmesini rica eder. Genç adam tüccarlığı öğrenir ve ticaret yaparak zengin olur. Artık onun sadece güzel elbiseleri ve güzel ayakkabıları değil, kendi evi, ırmak kıyında bahçesi ve hizmetçileri vardır.

Başlangıçta ticaret yapmak onun için oyun gibi bir şeydi. Para kaybettiğinde gülüp geçiyordu. Ama zamanla kendisine borcu olanlara karşı bu tutumu değişti ve gözü doymaz bir hale geldi. Düşünmeyi, oruç tutmayı, beklemeyi unutmuştu. Çevresinde Kamala dan başka kimse kalmamıştı. Bir gün kadın ona, seni artık kimse sevmiyor, dedi.

Siddhartha kırklı yaşlarda bu yaşama hayal kırıklığı ve tiksintiyle sırtını döndü. Evini ve bahçesini bırakıp, orayı terk etti. Kamala bunu duyduğunda fazla şaşırmadı. O da kendi evine çekilip, hiç kimseyle görüşmemeye karar verdi.

Bu yazımda Hermann Hesse nin Siddhartha adlı romanına kısaca değindim. Kitabın tam içeriği bu kadar değil. Ancak bu kısa tanıtmadan da anlaşılacağı üzere, Siddhartha okumaya değer bir kitap.

Hüdai Ülker

Hüdai Ülker

Kollarımızda Uyuyan Yorgun Körfez

(İzmir Körfezi İçin)

kollarımızda uyuyan
yorgun körfezin çocuklarıyız biz
parmak uçlarımızda filizlenen,
ağır ve acıklı şiirler,
mavi bahçe arayan
kuşlar gibi yalnızdır

beyaz yelkenlilerin maviye aşkı
inletirdi, kolalı gömlek giymiş
körfez semtlerini
ah, biz ne yaptık ta
küstürdük mahmur çiçeklerini
mesleği yalı çapkınlığı
kuşlara bile
bilet kesmedik bu gün için

şimdi kollarımız yorgun
ve körfez uykuda
şiirlerimiz getirsin de maviyi
varsın parmak uçlarımızdan
kan fışkırsın
ve ortak sevgilimiz
yani deniz
silsin mahmur gözlerini

Hüdaî Ülker

Kordondaki Sevgili

Senin saçların,
denizdi bana,
şimdimi geçmişime,
götüren.

Benim arka cebimde,
şiir kitabı,
ikinci yeni'yi,
çok seviyorduk.

Senin elbisen imbattı
ve,
saçlarında bulut,
gözlerinde güneş,
teninde tuz vardı.

Sen ikinci yeni'nin,
bulut kıızıydın,
gölgeler ters dönerken,
kaybolurdun
ve,
erirdi dünya.

Hüdai Ülker

Kör Olur Bu Şehir

Rencide edilmiş günlerin intikamı yaklaşıyor
oysa bıçak kınında durmalı
kentin şah damarına hücumun bir sonu olmalı
duman dumanlığını hırçınlık hırçınlığını
soyluluk soluluğunu bilmeli
ve kılıç kınında durmalı
her gün katran karası dökülürse acımasız ellerden
çiçekler nasıl ilerler gürültüyle yollara
bulutlar cerahatsız bir yolu nasıl bulurlar
ve, nereye kadar
nereye kadar gider yosunların huzursuzluğu
istilaya son verilsin diyorum ama
duman üreten ayaklara engel olamıyorum
kolluk kuvveti suçluda suçüstü arar
suçüstü değil midir begonyaların başını eğmesi
bazen dağlara çıksam diyorum
arayan bulamasın beni ses fişkırان sokaklarda.

Hüdai Ülker

Körfez Yokuşlarının Gözü Yaşlı Kızları

İzmir’de yokuşlar vardı.

Yağmur düşmeden
ağaçlar ıslanırdı bu yokuşlarda.
Belki gözyaşıydı, martıların taşıdığı,
belki terli vücutlardı ağaçlara yaslanan.

Hiç kimsenin lastik pabuca tahammülü yoktu,
çünkü lastik pabuçlar
şaşkınlığın başlangıcıydı yokuşlarda,
genç kızların gözleri yakıştırılırdı bu pabuçlara.

Yürürdüm, çıplak rüyaların sabahlarında,
kıyılarda birikmiş dünya meseleleri.
İnsanlar aldırıyor ıslak ağaçlara,
kimsenin aklına gelmiyor,
hiç çıkılmamış yokuşlara tırmanmak,
oysa genç kızların gözleri uyurdu ağaç diplerinde,
göremiyor onları çoğalan kuşlar bile.

İzmir yokuşlarından gençliğim akardı denize,
hiç kimseye sormadan akardı
ve sabahın erkeni saplanırdı göğsüme,
çünkü erkenler gözyaşı demektir,
yokuşların hüviyetiydi karanlık erkenler.

Tıkırtılı bir hayattı bizimkisi,
çiçekler hainlik yapmadan büyüdü saksılarda.
Fırtına yemiş günlerim kimsenin umurunda değilken,
çoğalsın istiyordum genç kızların mutlulukları,
kuşlardan yardım istemesin yokuştaki ağaçlar,
varsın gözyaşlarıyla ıslak kalsınlardı.

Yağmur tahta pencerelere vururken,
soğuk bir ay altında uyurdu kızlar,
yarın gelmeseydi,
inmeseydiler,
ellerinde birer dilim ekmekle o yokuşları.

Taşlı yollar bir kere bile görmemişti gülen bir yüzü,
yokuşu tırmanmanın hesabı kime sorulur şimdi.
yağmurlu sabahların lastik pabuçları
nasıl anlatsındı o günleri.

Hüdei Ülker

Kriegerwitwe - Savaş Dulu

Yıldızlar kadını dalgın ışıklarıyla sardı
vedalar kızışıyor, giden kanlı ciğeriyle gitti
gelen bir karaltıdır, insan oluyor bazen
tanklar, takırtılar, en dipte aşınmış aşk
ve duvarın doruğunda beklenmedik bir heyhey
aylaklar, ayak takımları, tabut tamircileri
hanginizdiniz ayaklanmalarda ayak sürüyenler
yürüyüşler akşamlara yamanıyor
saatler saatleri vurduğunda mutfaklar titriyordu
baygınlık iniyordu onun bacaklarına
arka bahçe arka yüzler devrilen gözler
bir yarasa çıkıyor gecenin sessizliğinde
o hergün paslanmış duvarlarla sevişirdi
loş bir kadındı kaburgasında bir korkuyla yaşardı
gözleri, barut kokan raflarda asılıdır
durmuş mutfak saatleri tamir beklerken
kırbaç şaklaması bir oğulun güzelliğini bitirir
duvarların savurduğu evlatlar neden bahara yetişemedi
ve sedirdeki sararmış kedi neden görmezden gelindi
yaşamı sözümonaydı onun, saçları sözümona taranıyordu
biriken demirlerde hoş bir seda kalmadı
artık duvara yansıyan hükümsüz bir gece vaktidir
kadına haber gelir kayan bir yıldızdan.

Hüdai Ülker

Kumlara Uzanmış Bir Ağrı

Şimdi bir anılar yığınınır bu deniz,
o güzel kahkahalar azgın dalgaların ağzında şimdi
yüzümde biriken gölgelerle geldim bu sahile
nereye baksam bir ses takılır saçlarıma.

Burada herkes bir haykırışın peşindedir
hayatı harcayan iki ayak kaybolurdu kumlarda
büyülü bir dudak anlatırdı onun öyküsünü
onun öyküsü kumlara uzanmış bir ağrıdır şimdi.

Hüdai Ülker

Mahmurluğudur İzmir'i ve Gevreği Özlemimin

Ne bu ülkedeki acemi gölgeler tesir eder bana
ne de bir bağırtı düşürür,
dilimin altındaki susam tanesini.
Ellerime bulaşmıştır güneşi,
yağmuru hala ıslatır beni.

Canı sıkındır, evlerin dibinde kalan ayrılığın
ve bir katliamdır, martıların meltemini kesmek.
Ne kötüydü peynir gevrek yiyememek.
Bir saat tamircisi bile,
vakti vurabilirdi gevreksizlikten.
Katiyen gidemem uzaklara,
Kordon'u ben açar ben kaparım
ve martılar okşar beni.

Kim çıkardı bu ayrılığı,
kimi tevkif etmeli önce,
kimi yırtıcı kuşlar yesin,
kabzası kemikten bir bıçak
kime göstereyim yüzünü.

Paldır küldür bir devranda yaşıyoruz.
Bir çayın dumanı bile türkü söyletmezse kimseye,
bir kedinin tüylerini ayrılık rüzgarlarından nasıl koruruz
ve gevreğin susam kokusunu nasıl anlatırız
gelecek şafaklarda.

Kargaşa yaratmasın ayrılıklar.
Deniz uğulduyorsa yüzümüze karşı
ve bir geminin güvertesinde kalmışsa birkaç susam
O da yeter yaşamı büyütmek için

Hüdai Ülker

Mavi Özlemler

Ey turuncu akşamların,
Terli karanfilleri,
Ey öğle yorgunu,
Uykusuz kasımpatlar,
Ve ey bir sevgili için,
Bıçaklanan güller,
Benim mavi ömrümsünüz siz.
Sicili temiz anılarımda,
O kentin kokusunu yaşatırsınız.
Ey sevgilimi saklayan,
Sırdaş semt,
Ey kayıp aşklar diyarı,
Arka sokaklar,
Ey kimsesiz ay ışığındaki,
Duvar dipleri,
Sarı fırtına akşamlarında,
Hep masumdunuz siz.
Ey aşk yorgunu dağlar,
Ey imbat kokulu,
Körfez,
Ve ey batan güneşin,
Kanayan kenti,
Mavi özlemlerdesin,
İçimde,
Ve bir çocuk masumluluğu,
Vardır yüzünde.

Hüdai Ülker

Mesleğim Semt Sakinliği

Kayıt dışı sevdalardan hoşlanmam,
Bilen bilir beni entrikacı duygulara
Aşkı yaşatmam, bir zamanlar arka çıktım
Yangın çıkaranlara ve yükünü taşıdım
Arsız arkadaşların, çağdışı koşullarda,
Sevgiyi bekledim, yüzüm tutmadı rüzgara
Yalvarayım, atsın beni uzaklara,
Kent gangsterleri haraca bağladı beni,
Sevgime ve ümidime ortak oldular,
Aşk yorgunu bir arkadaş, benimse
Bu hayatı dedi, ben karşı geldim ve
Yollarla arkadaş oldum,
Kim çeker benim kahrımı,
Başa gelen gurbet oldu,
Emektar kuşlarım yol gösterdiler,
Başımı sokacağım bir ülke buldum, lakin
Güç oldu gurbette sevgili bulmak,
Bir söküğümü diken olmadı,
Artık çiçekler kızmasın bana,
Anladım benim gerçek dostum onlar çünkü,
Herkes çiçeğe döner bu yaşamda,
Benim de başıma geldi,
Yüzüme pul yapıştırıp beni uzağa
Gönderenler, bilin kopmam artık çiçek kokan
Bu yerden, çünkü semt sakinliğini,
Meslek edindim.

Hüdai Ülker

Mutfağıma Güneş Doğar

Küçük bir mutfağım var,
birkaç tencere, birkaç tabak,
çatal, kaşık ve bıçak,
falan filan.

Issızdır mutfağım,
iki sandalye bir masa,
yemeğim domates şöğüş,
zeytinyağı eksik değil.

Penceremden güneş doğar,
ışıklar vurur kimsesiz mutfağıma,
anılar masamda toplanır,
domates boğazımdan geçmez.

Hüdai Ülker

Ne Kalır Elde

Kim haklılık payı taşıyor, kim haksız belli değil
çilekeş bir suskunluk vardır sadece
belki bu suskunluğun ardı fırtınadır
o zaman kinli ve kanlı olur herkesin bir tarafı
kin ve kan çirkin insanların meslek sırrıdır.

Oysa makul bir insan nerede yağmur yediyse
oraya gitmelidir
çünkü orada bir sevgili vardır
bakışı sözleriyle eşdeğer
onun haklılığı yangınlarda pişmiştir
gür yağmurlarda ıslanmıştır ayakları
onun bir yerleri ayaklansa da her tartışmada
gene de yıkılmaz bakışları
fırtınalı bir yaşamı sarmıştır onun varlığı
hangi çiçek ömrüne değse
öpüşlerle uyanır dudakları.

Artık tartışma vakitleri
gözleri hançerlenmiş bir akşam gibidir
hainlik yapıldıysa yapılmıştır
bir ömür çilekeşse çilekeştir
serseri bir hayatsa yaşadığımız, kalsın öyle
hiç kimse haklılık payı olduğunu düşünmesin
çünkü ikinci eldir artık bütün tartışmalar.

Hüdai Ülker

O Duvarlar

Yaz ayları şimdi küçük kalır geniş bulvarlarımda,
buharlaşıp deniz kenarlarında kalmışım gibi
herkes benim mavi duruşlarımı resmediyor,
oysa ben duvarları yağmur yemiş bir şehirdeyim
bu derbeder şehrin silahları vardı, gördüm
cesetlerle kıvranırdı harap sokakları,
o melun bakışlarda hançerler oynayırdı.

Vurdumduymaz bir hayat münasip görüldü bize
ama kalmadık ağlayan bir çocuk gibi
her fırtına akşamına adımızı kazıdık
o işçi marşlarında bilen sesi vardı.

Şimdi sokaklar dolusu vedalarla boğuşuyorum
hayatlar akıp gitti o duvarlar buz tuttu,
sanmasın hiç kimse deniz beni sarmalıyor
ben uzun yollarda suskun tanklarla yaşlandım.

Artık insanlar eşkiya izlerinin peşinden gidiyor
orada yoksulluğun ustasıdır maskelerle gezen yüzler
hangi melun parmak oynatsa
bir tabut kalkar yaz ortasında bile
hangi melun o duvar bakışlarını yana düşürse
gözleri kanlı hain tanklar yüz bulur
o tanklar ki yüzleri sarıdır hep
o duvarlar ki suskun
ve yağmurlarla anılırlar.

Hüdai Ülker

O Sevimli Yaz Akşamlarında

Artık bir şey kalmamıştır,
dar sokakların kendi güzelliklerini sergilemesine
her evin bahçesinde bir kadın ruhu gezer
hiç kimsenin açık olmak için
ya muru beklemesi gerekmez
kızlar beyaz gömlek giyer, dar sokaklar g zelle ir,
kurumu  bir yaz ak amında
bu bahçeden bana getirilen nedir,
her evin kedisi farklı zıplar
ve farklı algılar gölgede uyumayı,
hayat, önüme sürme artık koyu mazeretler
palmiyeler ve kuşlar
bana sürgün bir hayatı yakı tırmıyor
bir kedi abanıyor gurbetime
inadına abanıyor, kışkırtıyor beni,
artık vakti gelmiştir
kızların tekrar uykularına sarılmalarına
onlar uyusunlar, fabrikalar  zmesin ince kollarını,
sevimliydi hayatımız o yaz ak amlarında,
sevimliydik biz,
rüzgarın ba ı dönerdi savrulurken tepelerde,
sokaklar güzelliklerini sergilesin artık,
o yoku lar çok yoruldu
herkes rihtimde toplansın ve gen li imiz serinlesin,
bıçak de en yerlerimiz artık dost olsun bizimle,
Şimdi nefes alma zamanıdır
acılar tırmanmasın dar sokaklara
güneş tedbirli ama büyümekte gene de
açılsın artık yazlık sinemalar,
kızlar beyaz gömleklerini giysin.

Hüdai  lker

O Tepede Kalmış Bir Aşkın Yankıları

Bir yüzün senin o tepede kaldı,
o tepede şans yankılandı ayaklarında,
bir köy istasyonunun parlayan demirlerinde
senin gidişinin resmi görüldü.
senin saçların uykularda büyüdü,
sıcak bir gecede o tepenin rüzgarında ayıldık.

Sen ki o gözlerle çok baktın karanlıklara
dağların koyu rüzgarları saçlarını aldı götürdü bazen,
bazen yok oldu görünüşün
tepe kayboldu kuvvetli rüzgarlarda
ama çok bereketliydi aşkımız
öpüşünce tarlalar göverirdi
nadasta kaybolurdu ellerimiz de.

Kimse ertelemesin nehirlerde yıkanmanın zevkini
mahkemede söz sırası gelmeden
kendini tanıtmazın kimse
o tepede rüzgar tadı almayan
ibret aldım demesin yaşamdan.

Ah o gecenin zift gibi yapışmış
yabancı korkuları,
uykumuzda gezinen çakal sürülerinin
boğuk seslerinden korkup terk ettik o tepeyi
oysa ikimiz de bakmayı arzuluyorduk,
o tepeden insanlara bakacaktık
kalmamalıydı pabucu yarım bir aşk
o tepelerden rüzgarla birlikte inip
kavuşacaktık sevdalı halkımıza.

Hüdai Ülker

Öpesim Gelir Berlin Sokaklarını

Ağızları camla kesilmiş günler geçiriyorum
bir hayat yüklüyorum hayatın üzerine, yetmiyor
duvarların rutubeti bana düşman kesiliyor
ölümle oynamış kader burada
gözyaşları demir gibi düşmüş.

Döküntü bir şehirdeyim, farkındayım
ölüler sarkıyor pencerelerden
şarkılar odalarda hapsedilmiş
gene de öpesim gelir bu ölmüş sokakları
insanların bana bakışlarını öpesim gelir.

Senin göçmen gülüşlerin vardı
ağızına çaput tıkanmış bu şehir bile
hayrandı gülüşlerine
iştahla bakardı ormanlar sana
kuşlar örgütlenirdi gülüşlerinle.

Biraların sarılığı dökülür
Berlin bulvarlarına
ki o bulvarlarda postal sesleri vardı
sorular sorarken küçükler bize
sert ayaklar bulvarlara mühür vururdu.

Hoş bir seda bırakmadı bu şehri terk edenler
kedilere şans yoktu bu sokaklarda
öpülmedi kesik dudaklar bile
oysa benim damarıma bir kuş yaslansa
öpesim gelir onu, öpesim gelir Berlin'i

Hüdai Ülker

Örümcekli Tepe

Cesur bir tepenin körfeze bakışı vardı
şimdi gizlidir oranın yürüyen örümcekleri
ekmeğime kurşun bulaşır burada
çünkü kurşun ve ölüm
teslim olmaz rüzgara.
Ben bu tepenin öyküsüyle cebelleştım kaç yıldır
şafağın ucunda kalmış bir rüzgar
yanık yüzümün hazinesini bulamaz
bulamaz yamağların sessiz yorgunlukları bile
çünkü ölümdür şafağın rüzgarı
örümcekler tozlu kalır, silkemez kimse
ve yorgun bir kedinin dahi
suçu yoktur burada
tabut kalkacaksa kalkar
örümcekler örer ağın
meşreplerinde vardır gizlenmek.

Hüdai Ülker

Palto Hikayesi

Gizli işlerin avanesi düşe dalmış düğmeleri parçalanmış bir paltonun içinden gelir sesi
Çetindir yaşamı kaptanın gemisini yıldızlara dayar takırtılar yürütür onu dünyaya doğru
Şefanın saklısı aşkın yasaklısı kınandı bulvarlar bulanıktır ay ışığı yürüyelim arkadaşlar
Suğun izine rastlanmamıştır sabıka kaydıyla oynanmıştır gizli dosyalar aman yanmasın
İnsanın kuvvetli bir paltosu olmalı ısıtmalı bir de kışın kuru incirsiz kalmamalı kişi
Sular kararır serinlik şapkaya yansır hüviyetler çıkar ortaya vurulur görülmüştür
damgası
Ay çöker ışık suya gömülür suya dokun sabunu yerine koy romanda kahraman Roma'da
yankesici
İsraf edildi emek Almanya'dan alınan ödeyemedi ne demek arabada zaptedilmiş bir
çığlık mı o
Prag'ın kanlı yüzündeki barutlu ışıklar cinayeti itiraf etti savaşlar bitti Benerci kendini
katletti
Kışların ortasında sabrın sonu selametse dayansın kemiklerin küsmesin bu çağa
yorgun etlerin
Suğun neydi senin kanla ıslanmış nefesin yabancılar yargılanıyor örste kalıyor darp
izleri
Dikenli tellerin ustası sıcak bir paltonun hastasıdır düşe dalmış düşe kalka gelmiş onun
ardından

Hüdai Ülker

Pencerede Perdeler

Yeni bir şiir yazmak için
pabuçlarımı bağladım.

Kalemim yıllarca
yağmurumla öpüştü,
gidiyorum,
uyuyan atkımı ver.

Zamanı titreten saçlarını
omzuma sürme,
ipucu vermeden
soru sorma bana,
umutlarımı ellerine bağladım,
yorma,
şelalede ıslanan parmaklarımı.

Yeni bir şiir yazmak için
paltomu giydim.

Güneşte yanmış saçlardır
güç veren şiire
ve pencerelere yansır,
bana aşık,
ıslak kaldırım taşları.

Pencerede perdeler,
alnımın terini siler,
sevgilim gömleğimde pırıldar,
yağmur nice yüzleri kapatır,
oysa,
bana şiir bahçeleri açılır.

Yeni bir şiir yazmak için
sokağa çıktım,
yolların bittiği yere gidiyorum.

Yağmur suları camlarda eskir,
yürüyorum,
pencerede perdeler güç verir bana.

Hüdai Ülker

Pişmanlıklar

Bu gün hayatla
randımanlı bir sohbette bulundum,
pştm eski gnlerimle,
hiç kimseye haklı haksız demedim,
sökülmüş bir yaşamın
ortasında değil miyiz,
tabutların arasından
sklm büklüm geçmek neden,
birakalım
son baykuşlar da geçsin sokağımızdan,
çöl üşümüş, güneş donmuş kime ne
karakış mide bulandırmaz,
yazın gelişi de aşındırmaz sohbetleri
serin tut omuzlarını
ve sabret bir mevsim daha
gelen bahar
yeni yüzler getirecektir.

Hüdai lker

Rıhtım Sokakları

Bir kadının gözlerinde bir şiir büyüyor
ve sokaklar akıyor denize doğru
yaşam vardı bu sokaklarda
bu rüzgarlardan güvercinler akardı.

Bulutlarla oynaşan kuşlar
hiç sıkıntı çekmedi rıhtım sokaklarında
bu rüzgarlarda sevincin tarifi hiç yapılmadı
bazen uzaklarda bir deniz büyürdü
ve çakıl taşları üzerine
gözyaşları dökülürdü.

Onun rüzgarları vardı
kimsesiz ve bildiği gibi esen
onun bulutları
bağrında yağmur saklardı
saçları sakindi akşam vakitlerinin
onun saçlarında güvercinler uyurdu

İşte buydu hayat,
buydu rıhtım sokaklarında
denizin ağlaması,
bağrında bir yağmurla gelenler
yıldızlarla uyurlar biline
ve onların
en yukarıdadır sevgileri
rıhtım sokaklarında
hep yaşar anıları.

Hüdai Ülker

Rıhtımda Öpüşmek

Körfezdeki öpüşmelerim dağların acısını dindirir,
Benim serüvenim orada kurşun yağmuruyla başladı
Dakikalar yağmurla birlikte yüzüme vurdu,
Cesetler serildi gözlerimin önüne
Sokaklar uzadı içime doğru, anılar belgelere yansıdı
Sonra, öptüştükçe o serin rıhtımlarda,
O dağların kemikleri mavileşti, cesetler ortadan kalktı.
Benim yokuşlarım ağaç yapraklarıyla ünlüdür,
O durgun tepelerden sahile iniyorum,
Bakışlarımı heveslerimden kaçırmadan,
Kanlanmış öpücüklerle uyandırıyorum yorgun denizi.
Bulutların gölgesindeyim, şakaklarım rüzgarlarda genişler
Nereye baksam yüzüme fakirliğim çarpar.
Eriyen etlerim sokak çocuklarının gecelerine ışık tutar
Çünkü çocuklar olmasaydı rengi sararırdı denizlerin,
Koylarda bekleyenler ölümle kucaklaşırdı.
Yağmurun atıştırması benim kırılmamış şevkimle oluyor,
Yıldızlar her gece bana sevda gönderir
Çünkü sevda çarşılarda çekiçlerin sesidir
Orada kavrulan leblebi sahilde şarabı uslandırır
Uzar yaz geceleri şarap suskunluğu sonlandırır.
Martılar limanda mavi kaderleriyle yalnızdır
Ben öpüşürüm kuytularda, kimse itiraz edemez
Öpüşürüm çünkü kavi bir rüzgar vurur ömrüme.
Kuru yüzlü saldırganlar o dağlarda bekliyor
Yağmurdan önce çekip gitsinler diyorum,
Onlar çekip gitsin, geriye kuşlar kalsın
O kuşlar öpülmeli çünkü,
Onlar öpülmezse yüzümüz yanar
Ve rıhtımda kuru bir mızrak sesi kalır.

Hüdai Ülker

Rıhtımdaki Anılar

Rıhtımda tozlarından kurtulur hayat,
gururlu kuş bağırtıları gerilmiş yüzlerde yankılanırken,
tuzlu su acı gülümseyişlerle kollarını kaldırır
ve kim ki bir hicran içindeyken söz vermişti vuslata
ona nasip olur gökyüzünün altında martılara dokunmak.

Tuzlu su anılarla cebelleşir her gece,
bir celepin elleri gibi yorulur onlar.
O anılar,
ki onlardır yarayı deşen ve onlardır
dağların azgın isteklerini görünür kılan.

Bu şehrin bütün mektupları denize akar bilirim,
bırakalım anlatsınlar rıhtımdaki eskimiş ayak izlerini
fırtına yemiş, ağlamaklı kuşlarla arkadaşlık kuranlar,
işte onlar şarkıların pasını silmeye söz vermelidirler.

Bu deniz diyorum, neden silemez eskimiş ayak izlerini,
yoksa sessiz uzun gecelerde en iyi dost mudur bu izler.
Her sabah bir çığlık gelir sislerle birlikte,
Rıhtım uyanır anı bağışlayacak besbelli
ama kaç kişi kalmıştır sulara yapışmış resimleri uyandırmak isteyen,
nasıl bir güçtür ki o, bu bağışa yanıt veren, fırtınaları susturur ve
çeker denizden mektupları, gözler çukurlaşır, dudaklar morarır
ve dağlar çıkar omuzlara.
Sonra herkes uyur, anılar da,
başka bir rıhtımda uyanmak için.

Hüdai Ülker

Rüzgarda Savrulan Anılarımız

dağlara bakmaktan yüzümüze gölge düşer
esmerleşir yaz günlerinden kalmış
birkaç kırık anı
mavi renkli gömleklerimiz
körfeze aşıktı
ve biz kuşların hayatına
saygı gösterirdik

bir gün hayat ikinci bir yol gösterdi bize
su başka göründü, ağaç başka
sevgili başka göründü, deniz başka
yaşamın çelik kollarında ezildik ama
ihanetin tarifini düşünmedik hiç
hep sevdik aydınlık günleri
ve direndik güçlü fırtınalara

ikinci el merhabalar bize göre değildi
gömleğimiz maviydi
merhabamız samimi
çünkü anlamıştık hayatı
ve affetmiştik
yüzümüze gölge düşüren zamanı

Hüdai Ülker

Saçları Masum Kadın

Hayatımın boşluğuna bir semt düşüyor,
her gece düşüyor
kendimi bile göremediğim karanlıklarda,
hep aynı kadın geçiyor bu sokaklardan,
gökyüzüyle konuşan hep aynı kadın
çünkü çarpıyordu onun yüreği,
onun saçlarında
masumiyet yaşırdı
ve alfabetine güneşler doğardı
gökyüzüne uzanan sokakları severdi,
yağmurlar sert vururdu burada,
saçları masumdur onun bilirim,
rüzgarlarda savrulur dilekleri
ah, bizim semt
geceleri hep seninle cebelleşirim,
yıldızlarla konuşan kızlarınla yaşa
boşluğumdan nasıl çıkarayım seni,
boşuna ölmek,
yakışmaz bu yokuşlara.

Hüdai Ülker

Saçları Öfkeli Bir Kadının Dökülen İsyanıdır

Solumaktı seninle konuşmak
ve meşhur bir sıkıntıydı içimdeki.
Saçlarınla yaşamaktı öfkeli bir zamanı,
sıkıntıydı yollar.

Sonlu olmasın sözlerimiz,
gel denizle tanışalım.
Yüzündü parmaklarıma dolanan,
deniz yeni çıkmıştı fırtınadan.

Sen güzelliğe saplanmalıydın,
kaybolmalıydı kelimeler,
beni kışkırtmalıydı,
yaşındaki y harfi.

Meşhur bir kahkahaydı seninle olmaklığım,
sen yokuşlardaydın, kaderini düşünürdün,
ve deniz ürperirdi saçlarından,
ben kimsesiz bir şarkı okurdum.

Bir kentin karanlığına gizlenirdi ayakların,
ellerinde sevdiklerin uyurdu,
tedirgindi bekleyişin umudu,
sıkıntıydı saçlarında sıkıntı.

Hüdai Ülker

Saldırgan Gurbet

Azgın bir ırmağı,
Yüzerek geçmiş gibi,
Yorgunum.
Demli bir çayın,
Dinlenmek midir adı.
Doldur öyleyse,
Bir bardak daha
Ve uyut beni,
Sessizlik vadisinde.

İrmağın denize,
Özlemi gibi,
Muhtacım sana.
Çiçeklere kar serpmeye,
N'olur.
Bırak olduğu gibi,
Koklayayım.

Çıkar dudaklarından,
Cam kırıklarını,
Dudaklarım kanamasın
Öperken.
Keskin kayalara,
Papatya ısmarlama,
Vadindeki çiçeklerden,
Ver bana.

Azgın bir ırmağı geçtim,
Yorgunum.
Deniz gözlerini,
Yakın tut bana,
Bahar ellerini,
Ellerime koy,
Güneş ışığı gibi,
İçime gir
Ve demli bir çay ver,
Sevgilim.
Kalksın üstümüzden,
Saldırgan gurbet.

Hüdai Ülker

Sararan Güneşte Uzun Gölgele

Zaman saldırgan bir güneşle çıkıyordu karşıma
ayaklarım yokuş tırmanmaktan serseri kaldı,
terli göğsüm tehditkar filozofların hışmına uğradı
sabrettim,
çarpışmamak için bir yığın hain ve çirkinle,
sabrettim,
çünkü benim suya bandığım avuntularım vardı
ayranı ekşitmeden içer,
iftirada bulunmazdım mahallenin yoğurtçusuna

Biri söylesin bana
güneş Yeşildere vadisinde neden sararır,
biz nasıl gençtik ki,
kurtaramazdık ışıkları sararmaktan
uzun gölgeyle yokuşu tırmanırken
küserdim güneşe, batmak istediği için.

Hüdai Ülker

Sen Uzaklara Gittin

Seni kaybettiğim günden beri ay ışığını öpemez oldum
artık yakışmıyor denizin kıyısına martılar
balıklar ne suya ne de tuza doyuyor
mutlu olamadı sabrını koruyamayanlar.

Sensizlik çöktüğünden beri boğazıma
bir şeyler oldu bu kente
mevsimler boğuldu
sokakların gözleri kararıyor kendi karanlığında
geçmiyor dünyanın derdi bile bu güzergahtan.

Sen uzaklara gittin yokuşlar küstü bu kente
bu kent ki her sabah tutuşup yanardı
alacakaranlıktaki güzelliğine bakıp
her sabah yeniden sevilirdi
çatılara gizlenen kırlangıçlar.

Acılar kol gezerken sensiz coğrafyamda
hep düşündüm,
yoksa dedim,
yoksa ben mi üstünkörü bakmaya başladım
vitrinlerde tebligat bekleyen terli mankenlere
yoksa sevdanın `s'si eksildiği için
uzun bir dağ yoluna mı sapacaktı hırslı vücudum.

Sensizlik varken bu kentte
bir gerçeğin sisleri deldiğini gördüm
perişanlık yol gösterdi sanrıya
sanrı,
sanrı ve aşk,
aşk mıdır dedim insanı insan yapan,
kuşların sallanan dallara göğüs girmesi aşkın gücü müydü
neden azgınlıktan sonra sessizlik hüküm sürer karanlık ormanlarda
ve neden sessiz sokaklarda sensizlik gözlerini karartır bu kentin.

Hüdai Ülker

Sen Üzölme Ben Giderim

Yıldızlar senin olsun,
ben arka sokaklarda
umut toplarım
ve giderim buralardan istersen.

Kavuniçi akşamlarda,
acıklı vedalardan
söz etme bana
ve sevgimi taammüden
görmezden gelme.

Heves değil benimkisi,
bükülmez demirlerde
sevda türküsü.

Akdeniz gözlerinle
bir bakış gönderirsen,
senin için mor dağları aşarım
ve geçerim şiir yüklü denizi,
belki yolum sizin sokağa düşer
basma perdeleri açarsın belki.

Hüdai Ülker

Serinlik

Artık gemileri kaldırsak ortadan
kuşların kanatları serindir şimdi,
şimdi gemiler uzanmıyor o serinliklere,
artık lüzumsuz denizleri
çıkarsak hayatımızdan,
senin bazı yerlerin hassasmış dediler
serinlik saçlarında büyürse mutluymuşsun
artık yıpratmasak hiçbir yerimizi,
kollarımız bulaşmasın gemi gıcırıtlarına
serinliği kuşlarda arasak artık.

Hüdai Ülker

Sessiz Bulvarlarda

Şimdi, örümcekleri uykuya dalmış bu şehrin
silahları çınlıyor omuzlarımda,
demir ve durgunluk vardı korkak uçurumlarda
okuduğum romanlar yıllarca esir kaldı
pencerelerden sarkan küskün ölümler arasında,
karanlığa itilen nice bedenler gördüm.

Beyaz bir yalnızlığın bir şelale gibi akışıyla irkildim
bu şehrin sevdaları eski bir kuşun kemikli yüzü gibiydi
o kuşlar ki, kimse öpmez onların mor dudaklarını bile
şehrin silahları vurur harabe kanatlarını,
kimse silmez onların kemikli yüzünü de
ve bir düşman nefesi ürkütürdü onları.

Yalnızlığımı terk edip gitsem
yani sessiz bulvarları bırakıp,
eski kuşlara da veda ederek,
sokakların gölgesiyle de cebelleşmeden
briket duvarlı evlere taşınısam artık
ve ağır bedenlerimiz gölgede dinlense diyorum.

Ama gene de yakamı bırakmaz bu şehir, bilirim
çünkü herkes kendi kendine esmerleşir burada
herkesin kendi ırmağı doğrultusunda akışı vardır
isterim, yüzleri kemikli kuşlarla hep dost kalmayı
yeter ki o düşman çekilsin gitsin sessiz bulvarlardan.

Hüdaî Ülker

Sessiz Kızlar

Sabah toprak sokakların damarlarında yükseliyor,
dünyanın bir günü başlıyor, bu semtin şakaklarında
yorgunluktan arınmış sessiz kızlar uyanıyor,
onların saatleri her sabah hüznü gösterir,
ırmaklar gibi akan gözlere gün vuruyor,
onlar yağmurlu gecelerde yaşama sarılırlar,
mahmur saçlarında vedalar olur bazen,
bazen morarmış dudaklarda endişeler belirir,
hayatın ateşlendiği yerdir burası,
kiremitler kırmızıdır, duvarlar acı dolu,
isyan ve ölüm bir bulut olur karşı tepelerde,
o sabah ki gökleri ve körfezi uyandırır,
fabrika sesleri çarpar sessiz kızların yüzlerine,
eklemlerde acı vardır, omuzlarda yük,
dokunulan yerdedir yorgunluklar,
en kuytu yerde çiçekler,
en dokunaklı yerde ölümler büyür,
sessiz kızlar, sessizce çekip giderler.

Hüdei Ülker

Sevda Sözlery

Ŗimdi,
seni sevmek,
seni yaşamak,
ve sana düğümlenmek,
zamanı.

Oturt çaydanlığı,
uzun bir gece için.

Bu gece yağmur,
pencereye vuracak,
rüzgar şarkılar,
söyleyecek
ve biz,
sevda sözlerini,
yeniden öğreneceğiz.

Hüdai Ülker

Sevdaya İsyân

Oyalama beni sevda,
sıyrıl saçlarımdan,
güneşimi rahat bırak.

Ben kimseye kuyu kazmam,
kendime de kazdırmam

Sevda kendini bil,
gelme başıma,
kırma parmaklarını umutlarımın,
kapıdan girip,
pencereden kaçacaksan,
görünme gözüme.

Hüdai Ülker

Sevgilim Ay Işığı

İzmir yokuşlarındaki,
Evleri düşünürüm,
Birbirlerine tutunmasalar,
Düşeceklerdi.
Çoğu beyaz badanalı,
Ve gölgeleri körfezde,
Akşama dek oynaşırdı.

Kırmızı saçlı kızlar çıkardı bu evlerden,
Güneş boyardı onların saçlarını.
İnerlerdi dik yokuşlardan denize doğru.
Ve dağılırlardı kırmızı kiremitli,
Mutsuz binalara.

Sevgilim Gültepe'de otururdu,
Gül kokardı saçları,
Ay ışığı dolaşırdı eteklerinde.
Onu öperdim gümüş sokaklarda,
Dudaklarıma ay ışığı bulaşırdı.

Hayatım hakkında,
Ne çok şey bilirdi ay ışığı.
Göğsünden yara almış semtlerde,
Ararken ömrümüzü,
Ay'ın alicenap arkadaşlığını,
Nasıl unutabilirim.

Güneş veda türküleri söylerken,
Kırmızı saçlı kızlar,
Yokuş çıkarlardı.
Ve ben beklerdim,
Gültepelili gül kokanımı.
Kızıla çalan İzmir güneşinde,
Gevrek yer, çay içerdim.

Hüdaî Ülker

Sevgilim Balkanlar

Nasıl unutturum
O toprakları.
Damarımda kan,
Göğsümde vatandır
Anısı.

Bir testi suda saklı
Sarı yaz anılarım
Ve bir ağacın gölgesinde
Geçen yarım ömürler,
Tozlu Balkan yollarında
Yazılıdır ve bekler.

Gecenin bir vakti,
Haritaya bakarım
Ve dağların arasından,
Köyüm bana el sallar.
Bir ay çıkar gecede,
Haritam aydınlanır.
Köyüm bana anlatır,
Bende özlem çoğalır.

Gökyüzü şahidimiz,
Bitmez bizim sevgimiz,
Toprağa saygılıyız,
Çünkü toprak vatandır.
Bir vatan unutulmaz,
Yaşar hep anılarda,
Gene sabah oluyor,
Sevgilim Balkanlarda.

Hüdai Ülker

Sevgilim Portakal Tadında

omuzlarımdan güneş doğar
her sabah
sararmış şiirler yollarda
martı arar
küçük gözlerimi görüp
aldanmasınlar
istersem fırtınalar estiririm
donuk aşklarda
üşümüş bir merhabadan
gümrük alınmaz
isteyenin gözlerini
güneşle ısıtırım
ve portakal tadı alırım
yoluma şiir serenlerden

Hüdai Ülker

Sevgim Sana Armağan

Özlem dolu yamaçlardan,
Sesleniyorum sana.
Yırtılan boğazımın,
Yoksul sesi,
Ulaşamaz,
Zaptedilen kalelerdeki,
Tutsak aşklara.
Yürüyorum derin vadilerde,
Ceplerimde sevgiye dair sözler.
Sözler ellerimi yakıyor,
Ve orman gözlerine ulaşamıyor.
Çam kokulu gözlerin,
Sevgimi bekliyor oysa.
Çıkamıyorum derin vadilerden,
Ve sesleniyorum sana,
Belki duyarsın ümidiyle,
Sise gömülmüş,
Çam yamaçlarından:
Sevgim sana armağan.

Hüdai Ülker

Sevinç Sevdâ Karşıyaka

izmir yokuşlarında
su serpilir gençliğime
ben uzakların yolcusu
sisin tarifini unuturum körfezde
çantamdaki kar erir
ellerini uzatır arkadaşım alsancak
iklim isyan etmez kordon yolcusuna

ay ışığı nif'ten doğar izmir'de
ve gümüş bir yol uzanır
sevgilim karşıyaka'ya
çık gece vakti sahile
gir gümüş yola
bunca yıldır
bekler beni bu rıhtım

ah karşıyaka
bir sevgilim vardı orda
denizin arkasında
çamli sokaklarda
gölgelerimiz öpüşürdü
ve ay büyürdü
yamanlar sancısız
yamanlar şahit
dünyanın çiçeğini sunardı bize
bizimdi yakamozlar
bizimdi gümüş yol

ah karşıyaka
beyaz bir gömlek giymiştir gene
yaşam nefes alır var gücüyle
beni çağırır karşıyaka
yarım kalmış bir anıyı
tamamlamak için

Hüdai Ülker

Sırtıma Sevdaları Yükladım

Aşkımı di'li geçmişlerle anlatıyorum şimdi,
Geceler güröl güröl aktı ve yalnızlık bastırdı beni,
Görücü usölü sevdalar çabuk yorulur, kimse
Sorumlu değil kar yağın akşamımdan, ıslanmak
Pahasına koşturdum geceler boyu, ıslak yollarda
Resimlerini çiğnedim, kilim sermeyin önüme aşk
Açlığı yok bende, ben bir hayal peşinde koşmayı da
Severim ve gerekirse çeker giderim, hatta
Resimlerini de görmezlikten gelirim,
Ben sırtıma sevdaları yükladım bile.

Hüdai Ülker

Sisler Nöbette

Gece yarıları geçip gitti bak,
ama ün ışığına özgürlük yok henüz.

Sis duvarları nöbetteyken,
yalnız kalmak yakışmaz.

Bırakma beni,
bu kentin mahmurluğunda.

Berlin bitmedi.

Martılara kanıtlamak
ve göstermek caddelere,
bu sonsuz hikayeyi.

İki nefes arası bir mutluluk bile,
vurur beni ansızın.

Yollara ümüş yağmış bak,
omzumuzda sislerle
bu kenti yaşamak var.

Tutun sevgime
ve yollara düşelim.

Nar çiçeğinden,
ayva kokusundan,
söz etmek güzel.

Sisler nöbetteyken,
yalnızlıkla dost olmam.

Ağlayan ana gibi,
ıgırışan martılara,
sor onlara,
sis duvarları nasıl delinir.

Hadi gel,
ve tut ellerimi.
sislerden haber aldım,
ün ışığı kurtulacak.

Varsın caddeleri,
gri rüzgarlar süpürsün,
biz bu havalarda,
yürek sarhoşuyduk.

Sislerle kavgamızı vereli yıllar oldu.

Biraz İzmir yaşıyorsa içimizde,
biraz da Berlinli değil miyiz.

Sislerle dost olmamız,
maviye ihanet mi.

Çok dağlar geldi üstümüze
ve çok sorguladık zamanı.
yenildik belki de,
ya da direnmeyi unuttuk.

Şimdi yaşama sırası,
özgürce ve coşkuyla.

Bu kentin mahmurluğu
bizlerden biri.

Sisler omzumuzda,
göğsümüzde gri rüzgarlar.

Merhaba gün ışığı.

Biraz Berlin'se burası,
biraz da İzmir değil mi?

Ne korkulara
yenik düşmek var,
ne de hasrete.

Yaşamı savunmak
elimizde çiçek gibi.

Sislerden kurtulan
güne merhaba.

Hüdai Ülker

Siyah Ölüm

Rüzgar bile görmek istemiyor artık
iyice kıllarla kaplanmış vücudumu
göğsümden kara çizgiler iniyor
bir infilak esir ediyor beni,
bir ömür dağlardan düşüyor
çevirdiğim topaclar boğazıma diziliyor
taşlarla düşüyor ömürler.

Vücudum ziftlenmiş vicdanlarla savaşıyor
dağlarda ölümler karşıladı kimimizi,
çamur, kömür ve infilak
ve masumiyet
Allah kahretsin, masumiyet,
herkes masum ben suçluyum,
oysa yaşamak üzerine şarkılar söyleniyordu,
bir tabutun çırpınışını gözlerimle gördüm
kabul etmiyordu o bile
gök ekini taşımayı.

Unutulan bir şey yoktur,
sevmişsek sevmişizdir kedileri,
sevişmişsek sevişmişizdir kuytularda
gözlerimiz karanlıkta kamaştıysa
öyledir ne yapalım
ölümler siyah gelir burada,
ölümler siyah gelir baharda bile,
vücudum hazır ol savaşa.

Hüdai Ülker

Sokaklar

Geceyi yalnız geçiren lambalar
çoğaltıyor isteklerimi
şehre abanmak için bir sokak aradım kendime
hain bir karaltı geçti yanımdan
aldırmadım yürüdüm,
ayaklarıma değdikçe cam kırıkları
bekleyenimi düşündüm hep,
biri gelip saçlarımdan kasveti kaldıracak biliyorum,
sokaklar sarı lambalara esir,
kimse defterinde taşımak istemez
hain karaltıları,
lambalar çoğaltıyor beni
ben nerede başladım hayata,
yağmur nerede vurdu gençliğimi,
nerede ekmek istedim,
nerede buldum,
ah o sokaklar
ve geceyi yalnız geçiren sararmış lambalar
hayatım hakkında ne çok şey biliyorlardı
fakirlikse fakirlikti,
kuşlarla paylaşırdık kaderimizi
şimdi o sokaklarda
terli gömleklerim dinlenir.

Hüdaî Ülker

Sokaklara Veda Ederken

Yüzümün kavrulduğu bu sokaklarda yürümek
en çok bana yakışırdı
çünkü burada güneşli kuşlarla geçerdi vakit
onların kanatları koynumda birikirdi,
bazen bir endişe sürüklenirdi arkamdan
ben yürürdüm briket duvarlardan kızlar sıyrılırdı
ben geçerken çıkıp gelirdi bir yalnızlık
neden erken kalkardı onlar, elleri neden tütün kokardı
bu yokuşlarda bana bir yalnızlık çarpardı
o toprak yollar ürkütürdü gençliğimi
ve şefkatim hırpalanırdı, isyankar yıllarımı düşünürken
briket duvarlar acımasızca ıslanırdı burada.

Çok önceden verilmiş bir sözüm vardı
ellerimi başıma koymuştum ve demiştim ki
artık kaçmak lazım buralardan
çünkü ben dağların ardına sevdalanmışım
çünkü bu yokuşlar artık bana türkü söyleyemezdi
sana hainlik te yapamazdım
isyankar beynimle gezdim kaç yıl.

Şimdi ağzı köpürmüş bir deniz düşer uykularıma
o güneşli kuşlar çırpınır içimde hala
gençliğimi ürküten taşlar vurur yüzüme
artık bağışlasın beni o hayaller
sevebilirse sevsin tekrar o yorgun eller
briket duvarlarda ıslanan kızlar
yağmur, rüzgar ve kuşlar razıdır sizden
bırakın o yaşam o sokaklarda kalsın.

Hüdai Ülker

Sokakta ınlayan Ekmek Sesleri

Sokağın bir başında umut tacirleri,
diğler başında keçi sütü ile beslenenler.

Bir dünyadır bu,
gemisini kurtaran kaptandır, kimine göre,
kimine göre, kalleştir o kaptanlar.

Coşuyor keçi sütü ile beslenenler,
başta kim varsa baştacıdır,
sloganıyla halkı selamlıyorlar.

Koşturuyor kağıt toplayanlar,
İki ucu esir sokakta,
yaz kış ekmek aranır burada.

Umut tacirleri, zenginlik var diyorlar,
at bakıcısı üzengi parlatıyor,
belli olmaz belki sen de
at sahibi olursun.

Ama,
İpin ucundaki havuca bakmıyor
kağıt toplayanlar,
zenginlik onların kirli çuvallarında,
bunu biliyorlar.

Hüdaî Ülker

Sonra Acılar Yaşanır

Kollarımı sıkıştıran bir kerpetenin acısıyla çıktım sokağa.
Aramızda sağ kalıp, bir baskının acısını duyanlar,
sizler bilirsiniz nelerin neremizi sızlattığını
herkes bilir, bir acının sırrıyla gömüldüğünü.

Beni hüznün hocalığına yakıştırmasın kimse
evet aşk bir kerpetendir bazen
bazen berrak akan bir suyu öpecek kadar alicenapımdır,
bir ummanı saklayacak kadar nekes.

Sorulunca söylenmeyen ne varsa
ruhta gezinir, çalıp oynar yıllarca,
acılar söylenmezse kerpetenler gururlanır
ve yağmur sularında rengi kaçar mutluluğun.

Dayanılmaz kımıldanmalarla güneşi örten bulutların altında,
evet orada seni görenler
saçlarının bir kediye değmeyecek kadar
yüksekte olduğunu onaylamışlardır.

Artık ne varsa kalan bize
o şehrin sırtlarından
uzun ve ıssız öykülerden çıkıp yaşarlar tekrar,
ve her mevsim canlanan sokaklarda tekrar gezinirler.

İşte, kollarımı sıkıştıran kerpetenle geldim gene
acılarımı teslim ettim dürüst bir öykünün kollarına
emanet aşkları koruyacak vaktim yok, çekip gitmem lazım
adımı da silerim tabelandan, kuşlar hep sessiz gider unutma.

Hüdai Ülker

Spree Irmağı Hakkında Mırıldanmalar

Gövdemin kargaşalık yükünden kurtulduğu,
gözyaşları kurumuş bir odada,
senden cesaret alarak
Berlin'in sislerini kovdum üzerimden.
Boşluğuma düşen şehir kaçkınları,
yani asker postalı parlatan kara yüzlü insanlar,
onlar hiç bilemediler, kaç dünyamız var bizim.

Bu akşam kelimeleri kovalamak istiyorum seninle
ve tırnaklarını yiyen felsefi sohbetlere dalıp,
ışıklar kıpırdarken Spree ırmağında,
kavgaları konuşalım seninle.
O kavgalar ki gözyaşları kurumuş odalarda,
unutulmuş bir çığlık gibi bekler köşede.

Diyorum ki kendi kendime,
Spree ırmağının kıvrımları arasında
neden can havliyle kaçış yaşanır,
asker postalı parlatan kara yüzlü insanlar,
onlar mı ırmağın kıvrımına düşman kesildiler?

Bizim görüntümüz Spree'de yansır,
ama kanalların kafiyelerini silmedik
ve Spree'nin şiirine dokunmadık.
İstersek,
ırmağın üzerinde buhar oluruz
kimse karşı çıkamaz buna.
Biz bu şehirde,
kuşların, suların ve sokakların kavgasıyla büyüdüük
ama dokunmadık çiçeklere bile.

Bu akşam kelimeler gittiği yere kadar gitsin
ırmağın şansı gülsün bize
Berlin'in üzerinde buhar olalım bu gece
varsın kara yüzlü insanlar
asker postalı parlatsınlar,
Bu akşam dokunmasınlar gençliğimize.

Hüdai Ülker

Su Sıkıntısı

Yaşam,
Örtülü umman gibi.

Aşk,
Pamuk ipliğine
Asılı duygu.

Gün,
Dağların yüküdür bazan.

Sıkıntıdadır insan.
Suyu arar bulamaz.
Gördükleriyle yetinir,
Örtülü ummanı açamaz.

İplik kopar,
Aşk biter.

Dağların yükü,
Gününü,
Rüzgarın hafifliğine
Çeviremez.

Oysa yanıt,
Kendisi kadar,
Yakındır insana.

Hüdai Ülker

Şehir ve Kadın

Bu şehir beni palmiyeleriyle sarar,
bir kadın çığlıkla geçerken rıhtımdan,
bu şehir benim gençliğimi öper,
bir dalga yükselir içime doğru,
bu şehir yüklenir tüm kahkahaları,
çığlıkları rıhtıma dökülür kadının.

Bir bilet çıkar cebimden,
bir kuş terler Kordon'da,
gurbetin ayak izi sırtımdadır,
bir kadın ağlar sinema önünde
film biter, Basmane'den bir tren kalkar
ben giderim, kadın kalır.

Hüdaî Ülker

Şehre Sarkan Sözler

Ölü sessizliğindeki o derin gecede
bir ağrının kanıma karıştığını hissettim
dağınık damarlarımı toparladım
çünkü saçları paslanmış bir kadın
bana bir ayrılık öyküsünden söz ediyordu
bilmem, yaşadıysam da unuttum ayrılıkları
burada her şey karla kaplanır
ve korkuyla kapanır çelik kapılar
gecenin kör bir zamanında
en derinine iniyorum hayatımın
ayrılıkla örülmüş bir kavga dövüş zamanıydı
ne şaşkınlık biterdi, ne dişlerimin gıcirtısı
bir yanım uykusuz, diğer yanım fırtınalı
gökyüzünün saçlarımda iz bırakan güzelliğinde
ve hatta gizlice öpüştüğümüz o kargaşalı günlerde
dağları şımartmak için tepelere tırmanırdık
şehrin çok ufak kaldığı, en tepelerine bu semtin
o yıllarda her akşam gömleğime rüzgar doldururdum
ayrılık şarkılarına aldırmadan,
çiçeklerin sulanma zamanını düşünmeden
kendimi rüzgara bırakıyordum
ve kızların vardiyadan önce
saçlarını taramasını beklerdim.

Hüdai Ülker

Şiirim Sana İzmir

Bunca özlem varken içimde,
kısa yürüyüşler kandırmaz beni.

Gezerim meydanları,
tırmanırım yokuşlara,
terini tuzunu saklarım İzmir,

Gençliğimizin yanmış cildi,
hatıradır Basmane'den.

Hayatımız yazılır zamansız yollara,
yaşadıklarımız yankılanır imbatta.

İtiraflar ediyorum,
ünlü suyundan içtim,
ırmağında yıkandım.

Sonra,
bahçelerinden nar yedim.

Dağlarını çukurunu sevdiğimin kenti,
yollarında yürüyenin olayım.

Hüdai Ülker

Tampon Bölge

Kuzeyin bulvarlarında gelen gidenin terini siler
Yani merak etmeyin aratmaz kimse kimseyi
Gece yolculuğunda samanlık seyran olmaz
Silahlara esaret heykellere cesaret yakışır
Kansızlıkla cansızlık farklı şeylerdir elbette
Hiç kimsenin giremediği bağlara girip
Bağcıyı dövmek iş değildir
Asıl iş tampon bölgede yalnızlıkla sevişmektir
Dalgınlıklar dal kıranlar zimmetli tanklar
Hatta dangalaklar sıvışır meydandan
Artık mermilerde mecal ne arar
Anıların ağızları kaç yıldır yırtık
Tercih benimdi oturdum ve bekledim Godot'yu
Godot gelmedi gol atamadı ileri üçlü
Dikenli tellerin sakalıma zararı vardır bilirim
Orada hal hatır sorulmaz
Havariler ıslak duvara konmaz
İnsanlardan kültürlüyü yemeklerden türlü
Sevmemin sebebi nedir sizce
Tampon bölgede krampon izine rastlanmazmış
Bilmem o bölgeye girmedim hiç
Top oynanmazsa vakit nasıl geçer tampon bölgede
Ve nasıl sevişir insan tank hevesi duruyorken

Hüdaî Ülker

Tek Senin Terk Edişin

kızgın telle dağlanmış gecede gömleğimi karanlığa astım
bilmem martıların ayakları değer mi bir kez daha körfezin suyuna
unutulmuş dikenli yollarda s r klenirim sesinden aldığım titreşimle
ben martıları  ld remem, bulutları kovamam, ağağlara selam vermeden geçemem
izmir'e kar yağan günleri de yaşadım, ama dostlarım ellerimi ısıttı
bir avuğ buğday kadar kutsal gözlerinde mayıs sevinci yaşadım
gel ki kızgın teller çekilsin cebimde sakladığım gecelerimden

Hüdai  lker

Tekel Sigara

Tanıdığım bir kız vardı,
Tekel Sigara'daydı,
bir buluta bakardı,
bir saçını toplardı.

Yüreği umman gibiydi,
sevgisinde yüzerdim,
gözleri rüzgar gibiydi,
o bakar, ben uçardım.

Ah Tekel Sigara,
azıcık yakındı gara,
trenler anı toplardı,
beni özlem kaplardı.

Yamanlar bulutlanır,
Alsancak rüzgarlanır,
ötelere su gelir,
Tekel sessiz ıslanır.

Ah Tekel Sigara,
işte hayatın budur
sen de yalnızsın artık
anılarla avun dur.

Hüdai Ülker

Tepelerin Gültepe'si

Deniz, kıvrımlı saçlarıyla
öpüşmelerimizi övüyordu,
yamaçlardan kopup gelen şarkılar
ve iskeleden ayrılan vapurlar
cep aynamda izler bıraktı.
Kelimelere lanet okunan
bir dönem geçirdim,
çarptırarak indiğim vadilerde
terkedilmiş gelinlikler gördüm
ve şehrin şafağında yollara düşüp
cismime uyan bir yüz aradım.

Hayat bu, yaşandıkça aşınır
deniz, geçmişini düşünüp buharlaşır,
çocuklar dokununca, dağlara mecal gelir
kuşlar orada gölgeleriyle büyürler,
benim bir yerlere uçam gelirim.

Bir martı döküntü olsa bile,
düşlerde güzelleşir
sahilde akşam olur,
herkes kendi güneşini bekler,
dayanılmaz bir tadın sarhoşluğunda
boğazıma bir rakkase takılır.

Bırak dağlarımız yerinde dursun
kahkahası çoktan kurumuştur onların,
düğün sesleri unutulmuştur,
saçlarını cismime uzat
alnında kaküller barınsın.

Unutmak istedim,
sokaklarda beliren o silüeti
baştan savma bir rüzgar kopardı etlerimizi
buharlaşan gelinlikleri ve hatta
denizin bizi övgüsünü bile,
bıraktım bir kenara
o ağırbaşlı hatıralarımız nerede şimdi?

Hüdai Ülker

Terkedilmiş Keman

O kapılar neden kimsesiz.
Şen şakrak insanlar nerede şimdi.
Yüzüme vuran ayva kokusu,
Elimden tutan bahtiyar müzik,
Ve öpüşen kuşların gonca bahçesi,
Bir hüznün yağmurunda,
Veda ettiler.

Bu gövdem yalnız şimdi.
Gözyaşlarım geçmişimi ıslatıyor.
Oysa müzik vururdu kulaklarıma,
Şimdi kırbaç yağmurların ıslattığı,
Şu kuşlar cenneti gonca bahçesinden.

Akşamları şair yapan,
Aşık bir keman vardı,
Her telinde bir müzik,
Her müzikte bir mutluluk yaşırdı.
Şimdi kimsesiz kapılarda,
Sessiz çığlıklarla ağlamak,
Kaldı ona.

Acımasız döven rüzgar,
Kırılan camlar, düşen sıvalar,
Onun çağına son vermiş,
Ve terkedilmiş,
Keman.

Hüdai Ülker

Tutuklu

Detaylardasın.

Korkutuyor seni,
gerçeğin güneş yüzü.

Zaman,
kapının önünden geçiyor,
sen gizleniyorsun.

El sallıyor hayat sana,
sen siper kazıyorsun.

Oysa,
çıkmalıyız,
kuşkunun
kamp kurduğu vadiden.

Belki ben de anlatamam
yüzüme çarpan hıçkırıkları

Belki,
gözlerindeki gülüşlerin
tutukluluk halı sürüyor

Ama
değmez mi denemeye,
rıhtıma inip,
bir çığlık atmaya.

Bu kent gizler sesimizi.

Seven sevilen biz olalım,

bu kent anlar bizi.

Hüdai Ülker

Verdiğin Bütün Çiçekler

Verdiğin bütün çiçekler için,
teşekkürler mimozam.

Aşkımda sende doğdu,
sana çağıladım.

Sabahın oynaşan renklerinde
çayımı seninle içtim.

Kollarım seni sardı,
yağmurum anlam kazandı.

Göğsümde terin,
ellerimde kirpiklerin...

Tuzum, şekerim,
sevencim, sızım...

Biz imzayı deftere değil,
yaşama attık.

Yani sen,
yaşamı yaşanması kıldın.

Teşekkürler,
bütün çiçekler için

Se varsın,
var gökyüzü.

Hüdaî Ülker

Yalnızlık

Ahşap bir evin suskunluğunda
yalnızlığın ortasındayız
ağız sıkı bir sabahın elindedir uykusuzluk
yokluğun yukarısı yalnızlar durağı
her iyi niyet bir yüzüzlük doğurur
evin bir ucunda yangın
diğer ucunda zamanın zimbirtısı
kırılan gözyaşıdır, ümit değil
kuşlar geçiyor vapur niyetine
geniş gömleğimde şarkılar
umutların ucunda uçurum bekler
densizlik iniyor en derinime
zaman, kendine zamandır
yalnızlık herkes için
yine aynı duraktayız, bekleriz
bir gözyaşı kırıyor boynunu
canım, yalnızlığın ortasındayız.

Hüdaî Ülker

Yamanlar Yanarken

Ben, tozlu incir ağaçlarının,
sütlü incirleriyle öpüşmelerimi
unutmam bir,
bir de dağlardan gelen,
çam kokulu rüzgarları.

Tarzan yaşıyordu henüz
ve Yamanlar yanmamıştı.

İzmir'in unutulmuş,
tozlu bir yolunda,
tozlu pantolonla gezerken,
incirlerin sütünden ağzım yanardı,
çam rüzgarları söndürürdü bu ateşi.

Yaz ayları benim içindi İzmir'de,
çam kokulu rüzgarlar,
kıvrım kıvrım yamaçlardan inip,
beni bulurdu, tozlu yollarda.

Ama, ateş affetmedi,
uyuyan yamaçlardaki,
gelin gibi çamları.

Yamanlar yandı
ve,
ateşin gücünden İzmir aydınlandı.

Sonra,
çam kokulu rüzgarlar küstü bana,
ağzımda incir sütü öksüz kaldı.

Hüdai Ülker

Yamanlar'da Kalan Zaman

Seninle çıkmamıştık o dağın zirvesine
yanlış hatırlıyorsun diyemem
belki taşlı yollardan geçip zirveler gördün
telaşlı kuşların ardına takılıp
sağır rüzgarların peşi sıra
körfezi en yüksekten görmek isteyen sendin
aşkın denizden yüksekliği önemliydi sence
dağların denize düşmekliği değil
ama etekleri de güzeldi o toprakların
zaten oradaydık buğulu ikindide
ikiydi Küçük Yamanlar'da
saçları dağınık çamların tuzlanmıştı kirpikleri
lale, papatya ve kırlangıçlar, sonra tren düdükleri
zirveyi istiyordun, çıktın mı bilemem
veda öncesi bir ikindi vaktinde
aşağıdan duyulan tren tıkırtıları
Yamanlar kıyısına bir rüzgar vurur
çiğ taneleri çamlardan süzülür
zaman durur
ve kaybolur hayaller.

Hüdai Ülker

Yaşama Dair Notlar

Yaşamın raks eden bakışları gürlledi yüzüme,
bunu yaşadım ben.

Akıp gitme dedim zamana
ama bir kurşun gibi geçti rüzgarlar
ve hiç sevmedim ağlayan yaprakları.

Bir gün bir ömür müdür
bir deniz midir akan boğazımdan.

Yaşam,
köprülerde kamp kuran intikama gürlledi.

Parmaklarım intikama kapalı kaldı,
sevinçle yaşadım gecekondumda.

Ağzıma martılar dolar
ve bir dağ kadar büyür gözlerim.

Artık dostum, maviye çalan gömleğimle,
yaşam ıhlamur getirdi bana.

Hüdai Ülker

Yaz Ayları Kuş Kanadı

Yaz aylarında kollarıma kuvvet gelir,
öpesim gelir anılarımı.

Gözlerim meçhul yerlerde gezinir,
karşıyaka'dan bir ses gelir duyamam.

Yaz ayları mavi aylardır izmir'de,
berlin'de kurşun rengi hakimdir.

Gezinir evimin önünde kurşun rengi,
izmir körfezine bir harf düşer.

Uçun kuşlar uçun,
güneye doğru.

Hüdai Ülker

Yaz Gelsin Gözyaşı Büyümesin

Bir gülüşün titrettiği söğüt dallarıyla geçiyor zaman,
yaşamın saçları uzuyor sessizce
ve tren düdüğü çiçeklere karışıyor.

Her gurbet insanın genzini yakmaya yeterlidir,
gözyaşı büyümesin,
tarlada ekinlere vursun güzellik.

Var mıdır hala,
omuzbaşlarından vurulmuş bir gurbetin,
sökülmüş bavullarını saklayan.

Gelsin artık yaz ayları
türküler genzimizde kurumasin,
ve kışlarda kalsın gurbet.

Var mıdır,
gözyaşları mendile yansımış bir gelini düşleyen.

Hüdai Ülker

Yazsın Kırık Divit

Ayrılık sancısı başlasa da
kalsın
gözlerimizin altındaki sakinliğimiz,
sesin baygın geliyor
ama üzölme,
bırak geçsinler karıncalar, böcekler
yazlar, kışlar da geçsin
özlemle öpüşsün çiçekler
bağırma, yaz bunları
çağıltıyla geçer kimi hayatlar,
kimi hayatlar şen şakrak
ama ağlayarak,
yaz bunları
tek avuntum sensin
divitin kırıkça, mürekkebin de mi yok
bahane istemem,
bu hayat yaşanacak
ve yazacak kırık divit.

Hüdaî Ülker

Yeni Bir Sabaha Övgü

Ellerim bir yürüyüşte aydınlandı,
sloganlarla yükseldi aşk
dayandım sokakların gürültüsüne
bir bıçakla yardım gideceğim yolu
vermedim bir kıvılcım bile
ateşin kıymetini bilmeyenlere.

Bir öpüşme kadar sessizdi kader
bir vadiden geçerken bir bayrak sallandı,
ölümüne sallandı karanlığa vurarak,
çünkü teslim olmak yasaktı
gecenin getirdiği uğultulara
yamaçlarda tütün saranlarla gelecek sabah.

Hüdai Ülker

Yıkıntı Kadınları Trümmerfrauen

Zaman
kırbaıyla vurmıştır bu şehre,
şafaktan önce eve varan mermilerin
esaretiyle geçti seneler.

Gün geldi bu sokaklar lanetlendi
ve burada bombaların değmediği yer kalmadı
bedbahttı yalnızlıklar
ve çirkindi
silahlar üzerine yapılan pazarlıklar.

Sormadı hiç kimse
yağmur neden insanları korkutur
yoksa bombalarla gök gürültüsü
aynı zamanda mı inmişti ıssız sokaklara,
kahkahanın işkence olduğu bir zamanda
işgalci bir soytarının sesini mi dinlemişti onlar
ya da Zagreb'ten yükselen
bir şarkıyla mı avunmuşlardı.

Berlin'de savaş vardı
ve kadınlar yıkıntı temizlerdi
ürkeklik birikirdi o bombalı yollarda,
ama toprağa gömülmüş bir yorgunluk
hafifliyordu yıkıntılar arasında.

Takvim yapraklarına bombaların yağdığı
o günlerde,
iki dilim ekmekle günboyu çalışmanın sonucuydu
kaybolmuş ırmakların geri gelmesi
ve yeniden doğuşun müjdecisiydi,
yıkıntı kadınlarının elleriyle
ayağa kalkan bu şehir.

Hüdai Ülker

Yokuşlar

Bağırın bir gökyüzü çöküyor bedenime
çatlayan yokuş, bir denizin çıldırması
hatta taşlara vurması terli ayaklarımın,
biraz dünya vardı aşağılarda,
biraz serbestliği özgeçmişimin
sakallarım bu yokuşlara yakışırdı,
aramızda nefes alıyordu hayat
hepsi kazındı belleğime
ve dokundu dumanlı dağlarım
kelimenin her ucu,
çünkü kaderidir bu terli ayaklarımın,
harikuladedir ama kifayetsizdir
ağrıları dindiren şarkılarım,
her darbe başka algılanır burada,
ah siz yokuşlar
ölümü ve hayatı gördüm bu yokuşlarda,
her acının sonu yokuşlar.

Hüdai Ülker

Yokuşların Kızı

Bir gün
sevimli bir sebeple uyandırdım yokuşları,
bir sebepti o
belki bir tabutun tahtaları kadar sıkılğan,
yokuşların sokakları kadar hırpalanmış
ama bir sebepti
çünkü benim yokuşlarıma doğan karanlıklar
senin ayaklarına yağmuru getirirdi
ve biriken sebeplerle yorulan yokuşlar
ıslatırdı ayak parmaklarını,
semtimin sevimli yıldızıydı
senin ayakların,
saçlarına inen çığlıklarla
akar giderdi yağmur suları
senin fabrikadan sonraki bakışların
geniş kışlarımın rüyalarında uzardı,
ardından
sebeplerin ortasında kalır titrerdim,
sen göremezdin.

Hüdai Ülker

Yokuşların Yıldızları

Şimdi fırtınalı bir kuştur
bizim yokuşlarımızdan uçan,
şehre abanmış yıldızların
kadın çığlıkları duyduğu bir gecede
bilinmez kimler ağladı,
kimler yağmurda ellerini yıkadı,
onların ağızlarında yıldız tadı vardır
ve yaşamları rehindir
eskilerden kopup gelen şarkıların elinde,
gözyaşları uzundur burada
onların öyküleri sarsardı gri körfezi bile,
yıldızlar ıssız yokuşlarda beklerdi bizi
bu sokaklar hatıra biriktirdi geceler boyu,
ah, şu gökyüzüne yakınlık olmasa
kimse sevdayı ve acıyı çekemezdi burada
ve bu şaşkın yıldızları
kimse çağırmazdı masasına.

Hüdaî Ülker

Yürüyüş Sevdaları

Senin yürüyüşlerin aşkların en derinidir
ve şehirlerin sarhoşudur ayaklar.

Gez gezebildiğin kadar inleyen sokaklarda,
yaşlı güvercinlere nefret duymadan.

Karşıla barış yıldızlarını, hoşnut kıl göğsündeki çiçekleri
ve yürek çarpıntılarını dar sokaklarda erit.

Bu şehirde eskimiştir sloganların en sivrisi,
ağlamıştır çocuklar inleyen ışıklarda.

Yumruklar sıkılmıştır,
ayaklar çürümüştür.

Hüdai Ülker

Yürüyüş Vakti

Yürüyüş vakti gelince,
Acıkan çocukların saçları uzar
Ve tozlanır umutları, incir yapraklarının altında
Yürürüm sokakların sarhoşluğuna doğru
Sırtımda gecekondur rüzgarları,
Ayaklarımda yokuşların gürültüsü
Burkulan kanımla geliyorum uğultulu tepelere
Yüreğimden kalkan yıpranmış trenler
Beni rüzgarlarla dolu yükseklere götürür
Oradan, ağızları aşınmış çakallar inerdi
Çocuklar saklanırdı annelerinin kucağında
Ekmeğimiz, çalılıklardan inen her canlıya yeterdi
Aşkın en derini sokaklarda huzur bulur
En ateşli öpüşmelerim bir ömür izler beni,
Yürürüm çünkü karnımın kemikleri kendine gelir
Ve saçlarımda uzar, kuşların yükseldiği yöne doğru
Yola düştüm bir kere, ıssızlığın beni beklediği aşikar
Silâhlara ve tabut gıcırıtlarına aldırmadan
Yağmurun coşkusıyla aşarım sokakları
Yürümek yorgunlukla savaş değil midir?
Yeryüzünden başka gidecek yerim yok benim
Yürüyorum, bana bir intiharın öyküsü anlatılıyor
Oysa ben uğultulu sokakları özledim
Şevdaların en hırçını,
Öpüşmelerin en ağırbaşlısı benim içindir
Yaşamak, sevgiliye giden bir yoldur aslında
Ve her adım bir fasıldır, geri gelmez bir daha
Bir kırlangıcın da yas tutabileceğini unutmadan
Yürürüm,
İçimde kıvrım kıvrım olmuş yollarda.

Hüdaî Ülker

Yüzü Düşer Ellerime

kamçılanmış anılarla avunurum
basmane'de ömürler
karşılar beni
kırkımızı geçtik artık soluklanalım
ikimize bir dünyada yıldızlar kırılır
son otobüs kalktı konak'tan
göltepe'ye yayan gitmek var.

bir kadın gördüm basmane'de
yaban gülü vardı göğsünde
bir bavula sığar mı bir yaşantı
o sığdırmış
biraz da hüzün koymuş
trenler ayrılıklara mı gider
geçmişe bilet keser mi kondüktör

ömrümün sahibidir
denize çıkan yollar
kadın oteller sokağında
gözleri kaldırımında
altınpark'tan kuşlar kalkar
bir tabut çıkar dar bir sokaktan

tanıdık bir yüz arar
gurbet görmüş ellerim
basmane'de yağmur var
İslanır kimsesizliğim
kadının gülü sellere kapılır
ellerime yüzü düşer

Hüdaî Ülker

Zaman Hoşnut Benden

avunduğum sevgilim
deniz güneşiyle beslenir
otuz yıllık hikayemi
göğsümde parçalayamam
zamanı dondurduğum söylenir,
doğrudur
ellerimden kan damlar denize
bir terk etme hikayesi yordu,
topraktan çıkmış ayaklarımı
ben ancak martıların
çağrışmalarında
uyurum

denize batan güneş
hançer sokar yüreğime
ege dağlarının aşk rüzgarları
kaç kez alnıma bulut getirdi
şimdi hiç bir deniz hayatıma karşı
dalgalanamaz

çocukların yamaç gevrekleri
bir parça peynire hasret
ben ortalık karıştırıcı
zaman dondururum zirvelerimde
hatıra bir gevrekle avunurum
ve kelepçe yemiş
sahilde otururum
güneşli çayımı da
kolları tuzlu sevgilimle içerim
sonra o tanınmış kanatlarımla
uçarım kara güneşe doğru
yani
kordon'dan, karaburun'a

Hüdaî Ülker

Zamansız Sokaklar

Kentin zamansız sokaklarındayım,
çocukken ufacıkken, yerde
bulduğum eriği yiyemedim.

Kanat çırpır gençlik şarkıları,
savrulur gece rüzgarlarında,
kara yemiş dostluklar.

Mahkeme kararı çıkmadan,
terk etmem,
elimde büyüttüğüm
delikanlı denizleri.

Kuşların iltifatı bitmez burada bana,
buselik makamında ilanı aşklarım,
selamlarlar beni,
zamansız sokaklarda.

Geçmişime çember çeviririm,
kasımpatı kaldırımlarında,
yüreğime bastırırım,
kordondaki hasretini
ve
zamansız sokaklarda
sen diye çay içerim.

Hüdai Ülker

Zeytin Topla Şarkılar Çalsın

Ölümlerden bahsetme bu akşam
Öpüş öpüşebildiğin kadar
Severken başkası olma
Hatta kendin de olma
Pencereler açılsın düğmeler iliklensin
Saatini ayarla düşüncene düzen ver
Fırtına bitti artık güzelliğini israf etme
Yeryüzünün kendisidir sana koşan
Hüznün hücumu durmalıdır
Şarkılar tutmalıdır ellerinden
Çünkü öpüşmeler şarkılarla güçlenir
Güzellik sadece ölmek için değildir
Dost kal teninle ve titreyen etlerinle
Savrulan şalınla dağlara çık zeytin topla
Baharda zıplayan bir öyküsün sen
Kovala karanlıkları küsme kendine
Kayalar merdin merdin değilse de
Kartallar aklından çıkarmaz yüksekleri
Sana kartal ol demiyorum
Somali'nin som altınları
Neden başkalarının cebine girer onu söyle
Bisiklet ve solüsyon yakışır birbirine
Kimin lastiği patlar
Kim yoluna devam eder bilinmez
Zeytinleri torbaya koy ve yün kazak giy
Sırtının soğuması hayra alamet olmaz
Kasvetli olma şöhretli hiç olma
Bu gece masa boş kalacak
Sabretmek sevimsizdir bilirim
Fakat sabret sarsılma
Varsın sersemlik göstere sin kendini
Öykülerimiz ödünçtür bize unutma
Otur yanıma şarkılara eşlik et
Bu gece yıldızlar yakından geçecek

Hüdaî Ülker